An aerial photograph of a landscape. A river flows from the top center towards the bottom left. The left bank is green with some small structures. The right bank is a dense forest. The background is a light, hazy area.

Dâmodar
Mestarin oppilas

DÂMODAR – MESTARIN OPPILAS

Dâmodar K. Mâvalankarin
artikkeleita, kirjeitä, opetuksia

Kääntänyt ja toimittanut Pirkko Carpelan

e-kirja

ISBN 978-952-67820-4-1

DÂMODAR –
MESTARIN OPPILAS

Dâmodar K. Mâvalankarin
artikkeleita, kirjeitä, opetuksia

Kirja on ilmestynyt Teosofisen
Seuran kustantamana 1993

Lähteet:

Sven Eek, *Dâmodar and the Pioneers
of the Theosophical Movement*
Aikakauslehdet *The Theosophist*,
Journal of The Theosophical Society,
The Path, *The Spiritualist*,
*Report by the Society for
Psychical Research* ja *The Word*
sekä teoksista H. S. Olcott, *Old Diary Leaves*,
The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett
ja *Mestarien kirjeet A. P. Sinnetille*
Mahatma K. H:lta ja M:ltä

e-kirjaksi muokattu, toinen painos 2012

Kääntänyt ja kustantanut © Pirkko Carpelan

ISBN 978-952-67820-4-1

2014

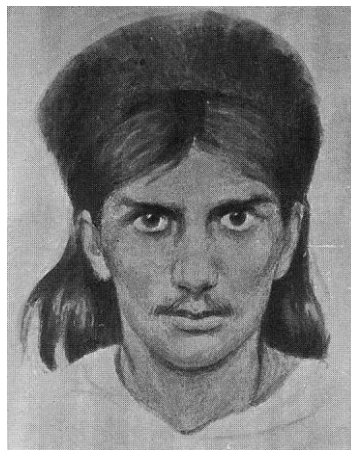
SISÄLTÖ

			kirjan sivu	e-kirjan sivu
Kääntäjän sananen		8
Dâmodar, 1857 – ?	[9]	8
Hinduchelan päiväkirja	[19]	17
Akalkotin Swami	[44]	35
Intian kastit	[53]	42
Mestarien olemassaolosta	[59]	46
Miten ”chela” löysi ”gurunsa”?	[63]	49
Dâmodarin kirje R. Keshava Pillaille	[73]	57
Dâmodarin kirje Carl H. Hartmannille	[76]	59
Kirkkaan valon näkeminen silmät suljettuina	[81]	63
Voiko naisista tulla adepteja?...	[82]	64
Suuri arvoitus ratkaistu	[84]	65
Mestarien ulkonäöstä	[90]	69
Moradabadin tapaus	[92]	71
Dâmodarin astraalimatka	[94]	72
Dâmodarin salaperäinen katoaminen	[98]	76
H. P. Blavatskyn kirja A. P. Sinnetille	[100]	77
Psykologinen ilmiö	[101]	78
Osastojen työskentely	[104]	80
Vastauksia kysymyksiin	[107]	83
Oxfordin lähetyssaarnaajan laukaisut okkultisteille	[112]	86
Vastine	[117]	90
Osastojen työskentely	[121]	93
Kontemplaatio I	[125]	96
Kontemplaatio II	[132]	101
Kontemplaatio III	[136]	104
Rukouksesta	[139]	106
Paras ravinto	[140]	107
Esoteric Buddhismin metafyyssinen perusta	[143]	109
Selitystä kaivataan	[157]	120
Kirje rva Cablesille	[159]	121
Esoteric Buddhism ja hindulaisuus	[162]	123
Kirje H. P. Blavatskylle	[165]	126

Mestareita koskeva lausunto	[167]	127
Todellinen tieto	[170]	130
Tarkastuskertomus	[172]	132
Kirje H. P. Blavatskylta tri Franz Hartmannille	[174]	133

LYHENTEET

D. K. M.	Dâmodar K. Mâvalankar
H. P. B.	Helena Petrovna Blavatsky
H. S. O.	Henry Steel Olcott
K. H.	Mâhatma Koot Hoomi Lal Singh
M.	Mâhatma Morya
T. S. tai Seura	Teosofinen Seura

Dâmodar K. Mâvalankar
(1857 – ?)

Kääntäjän sananen

Olen poiminut tähän kirjaan Dâmodar K. Mâvalankarin artikkeleita, kirjeitä ja opetuksia lähteistä, jotka on mainittu kunkin luvun alussa tai viitetiedoissa. Ensimmäiseen lukuun DÂMODAR olen koonnut tietoja Dâmodarin elämänvaiheista Sven Eekin teoksesta *Dâmodar and the Pioneers of the Theosophical Movement*.

Helena Petrovna Blavatsky, Henry Steel Olcott, Willian Quan Judge sekä 14 muuta perustivat Teosofisen Seuran Yhdysvalloissa vuonna 1875. Madame Blavatsky ja eversti Olcott sekä kaksi muuta Teosofisen Seuran jäsentä muuttivat vuonna 1879 toimintapisteensä Bombayhin (Mumbai), Intiaan. Noihin aikoihin Dâmodar tuli tarjoamaan palveluksiaan teosofiselle liikkeelle. Hänet hyväksyttiin Seuran jäseneksi elokuussa 1879.

The Theosophist -aikakauslehden ensimmäinen numero ilmestyi lokakuussa 1879. Painoksen määrä oli tuolloin 400 kappaletta. Hyvän englanninkielen taitonsa johdosta Dâmodarista tuli tärkeä apulainen H. P. B:lle lehden toimittamisessa. Pian hänestä tuli Seuran julkaisuosaston johtaja ja hän kirjoitti ahkerasti lehteen.

Vuonna 1882 Seuran Päämaja muutettiin Madrasiin (Chennai), Adyariin. Koska Olcott oli noihin aikoihin jatkuvasti matkustamassa ympäri Intiaa, H. P. B:n ja Dâmodarin osaksi jäi työ Päämajassa. Dâmodar työskenteli väsymättömästi Seuran hyväksi aina vuoteen 1885 asti, jolloin hän lähti Tiibetiin Mestarinsa luo.

Dâmodar oli H. P. Blavatskyn suuri ihailija ja nöyrä palvelija. Olcottin mukaan H. P. B:n pieninkin sana oli Dâmodarille laki. Paitsi gurultaan Dâmodar sai myös okkulttista opetusta H. P. B:ltä. Jo hyvin varhain hän pystyi liikkumaan astraaliruumiissaan ja liikkumaan siten pitkiä matkoja Mestarien ja H. P. B:n kuriirina.

Seuran toiminnan alkuvuosina seitsemänkymmentä teosofia ilmoittautui adeptien oppilaiksi. Suurin osa heistä epäonnistui pyrkimyksissään, koska he asettivat oman persoonallisuutensa tärkeämmälle sijalle kuin teosofisen liikkeen ja ihmiskunnan palvelemisen. Dâmodar oli ehkä ainoa todellinen menestys cheluuden ankarissa koettelemuksissa.

Dâmodarin vihjaukset vihkimyskokeisiin antavat vain aavistuksen hänen saavuttamastaan korkeasta tiedosta. Hänen kirjoituksistaan voi löytää syviä esoteerisia ja metafysisiä opetuksia. Kirjoituksissaan hän

korosti usein teosofisen työn tärkeyttä. Seuran jäseniä hän kehotti yhdistämään voimansa ja ryhtymään epäitsekkääseen työhön ihmiskunnan moraalisen ja henkisen uudistumisen hyväksi.

Opetuksissaan Dâmodar toi usein esiin yleisen veljeyden aatteen sekä universaalien rakkauden kehittämisen. Hän kehotti myös lukijoitaan opettamaan muille *karman lakia* ja kosmisen kehityksen lakia.

Olen ottanut mukaan myös luvun Miten ”chela” löysi ”gurunsa”, joka on ote S. Râmaswamierin kirjeestä Dâmodarille. Tekstiä näet kääntäessäni ajattelin, että myös Dâmodar olisi voinut tehdä yltiöpäisen matkan Mestarin luokse.

Tämän e-kirjan pohjana on alkuperäinen Damodar, Mestarin oppilas -kirja, jonka tein toisella tekstinkäsittelyohjelmalla. Näin ollen teknisistä syistä johtuen sivunumerointi alkaa sivulta 3. Sanskritin sanojen kirjoitusasu on ensimmäisen painoksen mukainen.

Pirkko Carpelan

[9]

DAMODAR

1857 – ?

Dâmodar K. Mâvalankar syntyi syyskuussa 1857 Ahmedâbadissa, Intiassa korkeaan bramiinisukuun. Lapsuudessaan Dâmodar oli ollut hyvin vakavasti sairas, ja lääkärit olivat huolissaan hänen selviytymisestään. Pojalla oli 10-vuotiaana sairastuoteellaan näky, jolla oli syvä vaikutus häneen. Hän näki kuin unessa loistavan hahmon, joka antoi hänelle erityistä lääkettä, ja merkittävästi tuosta hetkestä lähtien poika alkoi parantua. Joitakin vuosia myöhemmin mietiskelyyn syventyneenä hän näki saman hahmon ja tunnisti hänet pelastajakseen. Vielä kerran Dâmodar sairastui vakavasti ja sama mies ilmestyi hänen näyssään ja pelasti jälleen hänen elämänsä.

Vuonna 1877 Helena Petrovna Blavatsky julkaisi ensimmäisen suuren teoksensa *Hunnuton Isis*. Luettuaan tämän teoksen Dâmodar kiinnostui Teosofisesta Seurasta. Vuoden 1879 alussa eversti H. S. Olcott ja H. P. B. saapuivat Bombayhin, jonne perustettiin myös Teosofisen Seuran Päämaja.

Astuessaan ensimmäisen kerran Seuran Päämajaan vuonna 1879 Dâmodar näki kuvan miehestä, jonka hän oli nähnyt kolme kertaa näyissään ja jonka ansiosta hän oli kahdesti pelastunut. Hän sai tietää, että tämä mies oli yksi Teosofisen Seuran takana olevista adepteista. Hänelle selvisi myös, että nuo adeptit olivat valinneet ”suoranaisiksi avustajakseen” H. P. Blavatskyn, jonka tehtävänä oli saattaa julkisuuteen oppeja, joita oli tähän asti pidetty salassa valittujen keskuudessa Tiibetin ja Intian temppeleissä ja ashrameissa. Dâmodar oli pian tapaava tuon adeptin, Koot Hoomin, ja hänestä tuli tämän oppilas.

Dâmodar hyväksyttiin Teosofisen Seuran jäseneksi elokuun kolmantena 1879. Syyskuussa hän alkoi työskennellä silloisessa Päämajassa ja hän asettui pysyvästi asumaan sinne tammikuussa 1880. Eversti Olcott kertoo Dâmodarista:

”...Hän oli yhtä laiha kuin Sarah Bernhardt kuoppaposkineen ja jalkoineen, jotka olivat kuin kaksi lyijykynää, kuten H. P. B:llä oli tapana sanoa. Mitä ulkomuotoon tulee, hän ei näyttänyt yhtään lupaavammalta kuin muut Seuran jäsenet tullakseen Mahatmaksiksi tai mennäkseen tuhansien mailien

päähän todelliseen *ashramiin*. Mutta ulkonäkö oli tässä tapauksessa yhtä pettävä kuin muiden jäsenten tapauksessa, näiden näyttäessä ehdottomasti häntä henkisesti suuremmilta, mutta osoittautuessa muuksi.”¹

”...Hän istui pöytänsä ääressä kirjoittamassa, joskus koko yön, kunnes yllätin hänet sieltä ja ajoin vuoteeseen. Kukaan lapsi ei ole koskaan ollut tottelevaisempi vanhempiaan kohtaan, ei kukaan kasvattilapsi ollut epäitsekäämpi rakkaudessaan kasvattiäitiään kohtaan kuin hän oli H. P. B:tä kohtaan: H. P. B:n pieninkin sana oli hänelle laki, hänen eriskummallisin toiveensa ehdoton käsky, jota totellakseen Dâmodar oli valmis uhraamaan jopa elämänsä.”²

Dâmodar joutui heti alusta pitäen vastuullisiin tehtäviin. Hänestä tuli julkaisuosaston johtaja, mikä merkitsi aluksi pääasiassa *The Theosophistin* julkaisemista. Tämä aikakauslehti alkoi ilmestyä pian madame Blavatskyn ja eversti Olcottin Intiaan saapumisen jälkeen. Sen menestys oli suurelta osin nuoren Dâmodarin uupumattoman innostuksen ja työn ansiota. Hän alkoi miltei heti kirjoittaa siihen artikkeleita, joita nyt on suomennettu tähän kirjaan.

Dâmodar luopui kastistaan ja samalla vanhoista taikauskoistaan. Hänen mielestään kastilaitos oli ristiriidassa yleisen veljeyden aatteen kanssa. H. P. B. opettajansa Moryan apulaisena kirjoitti kirjeen A. P. Sinnettille Dâmodarin syvemmistä syistä luopua kastista.³

Dâmodar teki kovasti työtä Seuran hyväksi vaarantaen jopa terveytensä. Hänen opettajansa paransi hänet joskus hänen ”järjettömästä kurinalaisuudestaan”, mutta hänen psyykinen kehityksensä oli hyvin nopea. Pian Seuraan liittymisensä jälkeen hänen sallittiin käydä gurunsa luona. Dâmodar pystyi pian matkustamaan astraaliruumiissaan ja häntä käytettiin kuljetamaan adeptien astraalisesti lähettämiä kirjeitä heidän piilopaikastaan Päämajaan ja muualle. Eversti Olcott kirjoittaa kirjassaan *Old Diary Leaves* esimerkin Dâmodarin psyykkisistä kokemuksista:

”Asetettuaan kehonsa tavanmukaisesti nukkumaan hän syöksyi Mestarin kotiin Himalajalle, mutta havaitsi palattuaan, että hänen astraaliruumiinsa oli myös poissa; ja mestarin oppilaaseensa kohdistamalla vetovoimalla viimeksi mainittu vietiin pois niin voimakkaasti ja äkillisesti kuin hän olisi uskaltanut syvään ja voimakkaaseen joen virtaan ja tempautunut jalansijoiltaan.

¹ H. S. Olcott, *Old Diary Leaves*, Osa II, s. 95–6.

² H. S. Olcott, main. teos, Osa II, s. 212.

³ Mestarien kirjeet A. P. Sinnettille, 112.

Seuraavassa hetkessä Dâmodar huomasi olevansa Adyarissa sekä Mestarinsa että H. P. B:n seurassa. Mennessään nukkumaan hänellä oli ollut hra Wardin⁴ kirje kädessään ja se oli, näyttää siltä, mennyt hänen mukanaan astraalitasolle, tietysti muutettuna käsin kosketeltavasta astraaliseksi tai eetteriseksi aineeksi. Kertoessaan Mestarille kirjeestä hän näki sen kädessään, antoi sen hänelle, ja hänet määrättiin paikalleen. Astraloitunut kirje palautettiin okkultisen kemian tai fysiikan perinpohjaisella voimalla kiinteään tilaansa, annettiin H. P. B:lle ja postitettiin seuraavana päivänä asianmukaisesti Aligarhin osoitteeseeni...⁵

Dâmodar oli Jammussa, Kashmirissa Mahârâjan vieraana marraskuussa 1883. Hän hävisi äkkiä ilmoittamatta Olcottille lähdöstään. H. P. B. tiesi asiasta, sillä hän lähetti Adyariin sähkeen ilmoittaen, että Dâmodar oli mennyt Mestarinsa piilopaikkaan, mutta palaisi kuitenkin takaisin. Palatesaan ”hän näytti vahvalta, jäntevältä, voimakkaalta ja tarmokkaalta: saatoimme tuskin uskoa, että hän oli sama henkilö.”⁶

Raskas työ sekä vaikeudet Päämajassa mm. Coulombien kanssa heikensivät Dâmodarin terveyttä. Hänen tuberkuloosinsa uusiutui. Hän sai opettajaltaan luvan mennä ashramiin Tiibetiin. H. P. B. kirjoittaa:

”...Dâmodar oli valmis viime syntymästään asti astumaan korkeimmalle POLULLE ja hän aavisti sen. Hän oli kovasti odottanut lupaa lähteä Tiibetiin ennen seitsemän vuoden umpeutumista...”⁷

Yleensä oppilaan koeaika kesti seitsemän vuotta. Dâmodar lähti Adyarista helmikuun 23. päivänä 1885. Hän matkusti Tiibetin rajalle Kalkutan, Benaresin ja muiden paikkojen kautta. Damodar jätti pienen taskupäiväkirjan kuleille, jotka seurasivat häntä rajalle. Olcott kirjoittaa:

”Dâmodar K. Mâvalankar on yksi Teosofisen Seuran Intian varhais historian tunnetuimmista hahmoista ja hänet on usein mainittu tässä teoksessa. Ollessani Burmassa hän lähti viimeisen kerran Adyarista Kalkuttaan syyskuun 23. p:nä 1885 *SS Clan Grantilla* tarkoituksenaan mennä Darjeelingin kautta Tiibetiin. Tämä oli 36 päivää ennen H. P. B:n lopullista lähtöä Eurooppaan. Neljällä henkilöllä tältä puolen Himalajaa oli jotakin sanomista

⁴ Hän oleskeli silloin Caprilla Italiassa ja oli postittanut Olcottille kirjeen pyytäen tätä toimittamaan sen edelleen Mahatma K. H:lle. Olcott antoi sen Dâmodarille ja pyysi häntä toimittamaan sen eteenpäin, koska hän kävi öisin K. H:n ashramissa.

⁵ H. S. Olcott, main. teos, Osa III, s. 31.

⁶ H. S. Olcott, main. teos, Osa III, s. 54.

⁷ *The Theosophist*, elokuu 1932, s. 623–4.

tässä asiassa, joista kolme olivat H. P. B., T. Subba Row ja Maji Benaresista: päävaikuttaja oli tietysti H. P. B., Subba Rowlla oli pelkästään joitakin kysymyksiä vastattavaksi ja Majilla jotakin selvänäköistä tietoa annettavanaan. Neljännen osapuolen nimeä en mainitse, vaan sanon pelkästään, että hän on yhtä tunnettu vuoriston kummallakin puolella ja tekee usein uskonnollisia matkoja Intian ja Tiibetin välillä. Dâmodar toivoi voitonsa mennä hänen kanssaan hänen palatessaan Lhassaan, vaikka Dâmodarin heikko terveys oli entisestään heikentynyt liiallisesta työstä. Keuhkotaudin merkit olivat ilmaantuneet ja hänellä oli ollut verenvuotoa.

”Levottomuutta herättäviä huhuja kiersi pian hänen lähdettyään Darjeelingista. Muun muassa huhuttiin rakkaan poikamme menehtyneen yrittäessään ylittää vuoristoa. Minulle ilmoitettiin heinäkuun ensi viikolla Chumboista, Sikkimistä, että hänen jäykäksi jäänyt ruumiinsa oli löytynyt lumesta ja hänen vaatteensa pienen matkan päästä. Huolimatta siitä ilmiselvästä epätodennäköisyydestä, että hän olisi heittänyt pois vaatteensa tuossa ilmastossa vain kuollakseen, tuohon juttuun uskoivat monet, etupäässä ne, jotka kielsivät Valkoisen Loosin olemassaolon ja jotka tahtoivat halveksia meitä sen vuoksi, että olimme sallineet nuoren fanaattisen miehen uhrata elämänsä niin ilmeisen turhaan etsintään. Otimme kuitenkin huhun ja myöhemmin monet samanlaiset kertomukset mahdollisimman maltillisesti vastaan.

”Mutta Darjeelingissa minua tulkanneen Babu Saratchandra Dasin ystävällisellä avustuksella puhuin pitkään Dâmodarin mukana Darjeelingista Sikkimin kautta matkanneiden kulien päällikön kanssa. Kulit olivat tuoneet takaisin Dâmodarin tarpeettomat matkatavarat ja hänen taskupäiväkirjansa. Tästä tärkeästä asiakirjasta pystyn nyt seuraamaan Dâmodaria Madrasista (Chennai) siihen hetkeen, jolloin hän lähetti kulit takaisin ja siirtyi muiden kuin meidän suojelukseseen. Hänen suorittamansa arvokas työ ja se mahdollisesti tärkeä osa, jota hän on esittävä liikkeemme tulevaisuudessa, saa minut liittämään tähän päiväkirjan tärkeimmät osat.”

[13]

DÂMODARIN PÄIVÄKIRJA

”23.2.1885. – Illalla astuimme Kalkuttaan lähtevään *Clan Grantiin*. 24.2. – Laiva lähti ennen kuutta aamulla. En kärsinyt merisairaudesta. 25. – Ystävystyin laivan lääkärin kanssa. Hän vaikuttaa hyvin miellyttävältä, mutta tietää tai välittää vähän filosofiasta, vaikka hänellä olisi edellytyksiä siihen, jos hän vain kehittäisi itseään. 27. – Saavuin Kalkuttaan noin 4 iltapäivällä, tapasin laiturilla Norendo Babun ja muita, joille kerroin sairaudestani ja muutoksen tarpeesta. (Tietenkin salaten matkan perimmäisen tarkoituksen. O.)

”Tässä seuraavat merkinnät hänen keskusteluistaan ystävien kanssa, hänen käyntinsä paikallisessa osastossa ja hänen käsityksensä sen vireydestä, mikä ei ollut kovin suopea. Sitten tulevat muistiinpanot, jotka koskevat hänen lähtöään rautateitse Berhampuriin, jossa meillä oli silloin Intian lähes paras osasto, jota johtivat Babu Nobin K. Bannerji, puheenjohtaja, Babu Dinanath Ganguli, varapuheenjohtaja ja Babu Satkauri Mukerji, sihteeri. He olivat kolme sellaista yhteistyökumppania, joita kuka tahansa pyytäisi mihin tahansa suureen julkiseen liikkeeseen. Vietettyään kolme päivää heidän kanssaan Dâmodar lähti Jamalpuriin, jossa meillä oli (ja on yhä) toinen osasto.

”Huomautan, että kerran Kalkutassa ja kerran Berhampurissa hänet tunnistivat jotkut henkilöt, jotka olivat nähneet hänet unissaan, kokemus, jollainen minulla itselläni on ollut monissa maissa. Jamalpurin veljet, hän sanoi, esittivät hänelle paljon mielenkiintoisempia ja älykkäämpiä kysymyksiä kuin Kalkutassa esitetyt, mikä osoitti heidän pohtineen syvällisesti elämän suuria kysymyksiä.

”8.3. – Saavuin Benaresiin ja menin Majin *ashramiin*. Pitkä keskustelu hänen kanssaan sekä aamulla että iltapäivällä. Hän puhui Subba Rowsta ja kertoi minulle asioista, joista tämä oli kertonut minulle vasta äskettäin yksityisesti. Puhui myös Bawajista ja sanoi asioita, jotka vain Mme B. ja minä tiedämme. Sanoi monia muita yllättäviä asioita.

”9.3. – Keskustelut Majin kanssa jatkuivat. Hän puhui Mestareiden muotokuvista Päämajassa ja kertoi monia hämmästyttäviä asioita. Neljä Benaresin teosofia illan tapaamisessa. Majin puhe oli hyvin mielenkiintoinen ja opettava. Iltapäivällä hän kertoi minulle Subba Rowsta ja tämän gurusta.

”10.3. – Aloin ottaa sisäisesti jotakin lääkettä, jota hän valmisti minua varten. Yksityisiä keskusteluja hänen kanssaan päivän aikana. Hän sanoi, että Mme B. ei kuole vuoteen, pariin. Kun hän kuolee, hän todennäköisesti jälleensyntyä Subba Rown perheeseen ja esiintyy jälleen julkisessa elämässä kymmenen vuoden kuluttua.⁸

”11.3. – Keskustelut jatkuivat. Iltapäivällä osallistuin Benaresin osaston kokoukseen. Benaresin Munsiff on puheenjohtaja. Kaikki jäsenet ovat uusia, mutta innokkaita ja älyllisiä. Myöhemmin Maji näytti minulle isänsä muotokuvaa, joka presipitoitiin hänen kuolemansa jälkeen.

”12.3. – Aamulla keskustelu hänen kanssaan, samoin iltapäivällä, aivan yksityisesti hänen *guhassaan*,⁹ jolloin hän keskusteli tulevista suunnitelmista ja asianosaisista henkilöistä. Hän kertoi minulle yllättävistä seikoista ja jotakin tulevaisuudesta. Hän sanoo, että en lähde kahteen viikkoon...(henkilö, jonka kanssa Dâmodar toivoi menevänsä Tiibetiin), mutta sitten päätetään, jatkanko matkaa edelleen.

⁸ Koska kummatkaan näistä ennustuksista eivät ole toteutuneet, meidän on jätettävä huomiotta kaikki Majin paljastukset Dâmodarille. Eräällä käynneistäni hän ennusti, että H. P. B. kuolisi kahden vuoden sisällä tuosta ajasta ja merellä. Kumpikaan näistä ei osoittautunut todeksi. (H. S. Olcott.)

⁹ Eräänlainen luola, jollaisen joogi kaivaa itselleen elääkseen siellä. Majin guhaa käytti hänen isänsä, joka oli joogi. (H. S. Olcott.)

”13.3. – Läksin Benaresista klo 11 ap. Matkustin koko päivän ja yön. Saavuin Kalkuttaan seuraavana aamuna.”

”Hän vietti seuraavat kaksi viikkoa Kalkutassa ja hänen päiväkirjansa kertoo tapahtuneista vierailuista ja eri paikoissa pidetyistä keskusteluista.

”30.3. – Sain sähkeen, ...kautta ...stä, että voisin nyt tulla Darjeelingiin ja asiat järjestyisivät.”

”Hän lähti kaupungista 31.3. ja saapui 1.4. Darjeelingiin, missä jäsenemme lausuivat hänet sydämellisesti tervetulleeksi ja hän oli Babu Chhatra Dhar Ghosen, Seuran jäsenen ja erinomaisen virkatoverimme, vieraana. Kolme päivää myöhemmin Lhassaan lähtevän henkilön edustaja tuli tapaamaan häntä ja pyysi häntä olemaan valmiina, vaikkei lähtöpäivää ollut vielä päätetty. Dâmodar tapasi tuon edustajan useita kertoja ja kaikista järjestelyistä sovittiin. Vihdoin kahdeksantena osapuoli saapui ja Dâmodar sai määräyksen lähteä, minkä hän teki, kuten seuraava merkintä osoittaa.

”13.4. – Läksin Darjeelingista klo 10.15 ap. ja saavuin Runjeettiin (noin 11 mailia) illalla. Pysähdyin siellä.

”14.4. – Läksin Runjeetista noin klo 7 ap. Otin riisin (ts. lopetti paaston) Tasdingissa, noin 1,5 mailia Tasdingin sillalta. Saavuin Vechaan, noin neljä mailia Kalinpongin jälkeen, illalla noin klo 6. Yövyin karjasuojassa.

”15.4. – Läksin Vechasta aamukahvin jälkeen. Otin *bhatin* (riisin) Podaonis-
sa,¹⁰ jossa tapasin Babu Opendranath Mukhopadayan. Saavuin illalla Renangaan, missä lähetin —:n kulin takaisin ponin kanssa.

”16.4. – Otin *bhatin* kahvin sijasta seuraavana aamuna ja jatkoin matkaa pysähtymättä Sananthayin, noin maili Dichbringin jälkeen. Saavuin sinne ennen 5 ip. Pysähdyin Bhutia-talossa.

”17.4. – Läksin Sanangthaysta aamulla *bhatin* jälkeen ja saavuin Bhashithangiin illalla viiden maissa. Se on noin kahden mailin päässä Ranevonista, joka on kukkulan huipulla, sen juurella on tämä kylä.

”18.4. – Läksin Bhashithangista aamulla *bhatin* jälkeen. Saavuin noin 4 ip. Dichoo-joelle Doomrah-nimiseen paikkaan, noin kolme mailia Longboosta. Joen ylityksen jälkeen siellä on noin viiden mailin nousu ennen kuin saavutaan Sikkim Rajan pääkaupunkiin. Pysähdyin yöksi joen varrelle.

”19.4. – Jätin joen varhain aamulla *bhatin* jälkeen ja saavuin Sikkimiin iltapäivällä. Pysähdyin ...(henkilö jonka kanssa hänen oli määrä tehdä matka) kanssa. Tapasin hänet tunnin ajan iltapäivällä. Mitään erikoista ei sanottu. Minulla on oleva keskustelu huomenna. Toinen tapaaminen hänen kanssaan illalla. Hän tulee huomenna varmasti kertomaan minulle päämääräni toteuttamisesta. Hän lähtee Sikkimistä lihuomenna.

”20.4. – Taas keskustelu hänen kanssaan.

¹⁰ Jotkut paikannimet ovat vaikeasti luettavissa, koska Dâmodar oli kirjoittanut muistikirjaansa pehmeällä lyijykynällä, jonka jälki on ajan saatossa kulunut.

”21.4. – Tapasin hänet jälleen tänään. Tahdoin jatkaa Longboohon, mutta hän tahtoo minun jäävän huomiseen asti, jolloin hänellä on enemmän vapaata.

”22.4. – Läksin Sikkimistä aamulla noin kymmeneltä. Saavuin Kabiin (noin puoli mailia Longboosta) kolmelta iltapäivällä. Pysähdyin päiväksi. ...sanoi, ettei hän vielä tuntenut minua täysin, mutta minut on määrätty johonkin tärkeään työhön seuraavan parin kuukauden sisällä; että minun on ehkä oltava suuri tiibetiläinen lama, joka on jälleensyntynyt Tiibetiin. Karma on suuri.

”23.4. – Otin *bhatin* aamulla ja jatkoin Kabista yksin lähettäen tavarani takaisin kulien mukana Darjeelingiin.’

”Tähän päiväkirja päättyy ja tämä on tuon hartaan, jalon, innokkaan nuoren miehen viimeinen muistiin merkitty jälki, miehen, jonka toiminta liittyttyään H. P. B:hen ja minuun Bombayssa osoittaa lannistumatonta tarmoa ja vankkumatonta antaumusta ihmiskunnan hyväksi. Jalompi sydän ei koskaan syki ihmisrinnassa, ja hänen lähtönsä oli meille suurin koskaan kokemamme menetys. Kuten edellä mainitsin, hänen alituinen toimistotyönsä oli miltei murtanut hänen terveytensä ja Adyarista lähtiessään hän oli alkanut sylkeä verta ja osoittaa merkkejä nopeasta heikkenemisestä. Pelottoman rohkeana hän lähti kuitenkin vaikealle matkalle Himalajan yli, välittämättä nietostuvasta lumesta, purevasta kylmästä tai suojan ja ruuan puutteesta, tarkoituksenaan päästä gurunsa luo.

”Tuon gurun hän oli tavannut ensimmäisen kerran nuoruudessaan sairastuoteellaan. Sitten hän oli kadottanut hänet näkyvistään moniksi vuosiksi, mutta oli löytänyt hänet uudelleen pian liittyttyään Teosofiseen Seuraan, kun hänen henkiset kykynsä kehittyivät ja hän kykeni etsimään guruaan *sukshma sharirassa*. Se että hän oli niin hartaan kiintynyt H. P. B:hen ja järkkymättömän uskollinen hänelle, johtui hänen havainnostaan, että tuo guru oli yksi liikkeemme takana olevista adepteista ja ’Upasikan’ – joksi hän kutsui aina myöhemmin H. P. B:tä – läheinen työtoveri.

”Dâmodarin saattueen pääkulilta kuulin hänestä mielenkiintoisia yksityiskohtia. Kun poni oli lähetetty takaisin Darjeelingiin, Dâmodar yritti edetä jalan jyrkkää vuoren rinnettä pitkin, mutta hänen voimansa uupuivat pian ja sen jälkeen kulit kantoivat häntä vuorotellen selässään. Dâmodarin yhteyden salaamiseksi niihin tiibetiläisiin, jotka olivat luvanneet hänelle suojelunsa ja apunsa, hänet määrättiin jatkamaan edellä kahden päivän matkoja ja odottamaan sitten tuon toisen saapumista. Kohtaamisen jäämiseksi vaille silminnäkijöitä kulit määrättiin takaisin Darjeelingiin. Dâmodar ei tahtonut enää pitää muita vaatteita kuin askeettista pukua, joka hänellä oli yllään. Hän luopui myös riisistä, jauhoista, palkokasveista ja muusta kuivamuonasta, jota hänen ystävänsä olivat antaneet hänelle matkalle. Hän salli pääkulin ainoastaan leipoa tusinan verran *chapateja* eli happamatonta leipää.

”Kulit näkivät hänet viimeisen kerran, kun hän kasvot kohti Tiibetin rajaa laahautui vaivalloisesti ja katosi tienmutkan taakse. Paluumatkallaan kulit näkivät tuon henkilön, joka seurasi rakasta poikaamme; ja *jamadara* kuuli myöhemmin, että yhtymäkohta oli saavutettu ja karavaani jatkoi matkaansa vuoriston kautta.

”On täysin mahdollista, että Dâmodarin hylkäämät vaatteet ovat löytyneet lumesta, sillä oli sovittu, että hän saisi tiibetiläisen puvun ja hänelle toimitettaisiin ruokaa, suoja, kuljetus ja kaikki muu tarvittava. Hänen jäätyneen ruumiinsa löytyminen on toinen asia. Se on varmasti valhe. Hänen ruumiinsa *maya* on *voitu* jättää sinne, jotta näyttäisi siltä, että pyhiinvaeltaja on menehtynyt; mutta minulla on täysi syy uskoa, että hän saapui määränpäähensä turvallisesti ja on aina siitä lähtien ollut gurunsa suojeluksessa. Mitä taas tulee kanssakäymiseen hänen kanssaan sanan tavallisessa merkityksessä, hän voisi yhtä hyvin olla kuollut, sillä hän on saavuttamaton postitse, sähköitse tai sanansaattajan kautta.

”Vaikka hän on kirjoittanut kolmesti kahdelle henkilölle Intiaan, hän on kadonnut ulottuviltamme yhtä tehokkaasti kuin jos hänen kehonsa olisi pudotettu mereen suljetussa säkissä, ja olen kieltäytynyt mitä itsepintaisimmista pyynnöistä huolimatta paljastamasta hänen olinpaikkaansa tai hänen mahdollista paluujankohtaansa. Viimeksi mainittu siitä hyvästä syystä, että en tiedä, milloin, jos koskaan, hän tulee takaisin luoksemme. Uskon hänen palaavan; enkä olisi hämmästynyt, jos hän palaisi silloin, kun H. P. B. jälleensyntyneenä ja, kuten myös Dâmodar, muuttuneena niin ettei häntä enää entiseksi tuntisi jatkaisi maailmanlaajuista työtä, joka hänen oli keskeytettävä 'Valkoisen Lootuskukan päivänä' vuonna 1891. Olisi liian järjetöntä kuvitella, että Karman herrat pitäisivät jotkut teosofisen liikkeen parhaimmista työntekijöistä joutilaina olemassaolon toisella puolella, kun valoa ja ohjausta kaipaavan, kärsivän maailman itku kohoo heidän taivaallisille asuinsijoilleen. Heidän korkein halunsa ja tärkein velvollisuutensa on auttaa inhimillistä rotuamme kiipeämään polkua korkeimmille tasoille, missä henkisestä tietämättömyydestä johtuvat harhaluulot kuihtuvat pois Viisauden loisteessa kuin pakkasen puremat kukat.”¹¹

Olcott ja T. Subba Row tiedottivat Dâmodarin lähdöstä Tiibetiin seuraavasti:

”Huojentaaksemme lukuisten veljemme Dâmodar K. Mâvalankarin kohtalosta huolestuneiden ystäviemme levottomuutta ja karkottaaksemme huhut hänen kuolemastaan, joka olisi kohdannut häntä Sikkimin ja Darjeelingin tiellä, meillä on ilo ilmoittaa, että meillä on myönteisiä uutisia niin myöhäiseltä ajankohdalta kuin 7. kesäkuuta, että hän on saapunut turvallisesti määränpäähensä, on elossa ja etsimiensä ystävien suojeluksessa. Hänen paluupäivänsä on kuitenkin vielä epävarma ja on todennäköisesti jääväkin siksi vielä pitkäksi aikaa.”¹²

Kesäkuussa 1886, noin vuosi Dâmodarin Tiibetiin saapumisen jälkeen, Mestari Koot Hoomi kirjoitti ev. Olcottille selittäen syyn, miksi Dâmodar oli kärsinyt niin kovasti. Hän sanoo:

¹¹ H. S. Olcottin *Old Diary Leaves*, Osa III, s. 259 eteenp.

¹² *The Theosophist*, VII vuosik., heinäk. 1886, liite, s. cxi.

”Poikaparalla on ollut *lankeemuksensa*. Ennen kuin hän saattoi seistä ’Mestarien’ edessä, hänen oli läpikäytävä ankarimmat koetukset, mitä aloittelija koskaan on suorittanut, sovittaakseen ne monet kyseenalaiset teot, joihin hän oli kiihkeästi osallistunut tuottaen häpeää pyhälle tieteele ja sen adepteille. Sielullinen ja fyysinen kärsimys oli liikaa hänen heikolle ruumiilleen, joka on ollut aivan lamautuneena, mutta hän toipuu ajan oloon. Tämän pitäisi olla varoituksena teille kaikille. Olette uskoneet ’ei (liian) viisaasti, vaan liian hyvin’. Avataksenne salaisuuden portit teidän ei tule viettää ainoastaan ankaraa ja nuhteetonta elämää, vaan teidän on myös opittava erottamaan totuus valheesta. Olette puhunut paljon karmasta, mutta olette tuskin ymmärtänyt tämän opin todellista merkitystä. On tuleva aika, jolloin teidän täytyy laskea tämän ankaran käytöksen perusta – niin yksilöllisessä kuin joukkoruumiissakin – joka käytös aina valppaana suojaa sekä tietoiselta että tiedottomaltakin petokselta.”¹³

Yli neljän vuoden kuluttua Dâmodarin katoamisesta H. P. Blavatsky kirjoitti vanhalle ystäväälleen Khan Bahadur N. D. Khandalavalalle:

”Dâmodar ei ole kuollut, ja Olcott tietää sen yhä hyvin kuin minäkin. Sain häneltä kirjeen vajaa kolme kuukautta sitten...”¹⁴

Valitettavasti mitään kirjeistä, jotka Dâmodarin sanotaan kirjoittaneen Tiibetistä, ei ole säilytetty. H. P. B. ei tajunnut teosofisen liikkeen alkuvaiheen tapahtumien historiallista arvoa ja monet muiden kirjeiden saajat pitivät niitä täysin yksityisinä ja hävittivät ne.

H. P. B. näki Dâmodarin astraalisesti tammikuun 4–6. päivinä 1886.¹⁵

Seuraava ote H. P. B:n kirjeestä vahvistaa, että Dâmodar kirjoitti opetukseen liittyviä tärkeitä selityksiä, ei pelkästään *The Theosophistiin*, vaan myös *Salaiseen Oppiin*, teosofian pääteokseen.

”...Te sanoitte saaneenne sen ’vaikutelman’ lukiessanne jotakin kohtaa *Salaisesta Opista* (Dharbagirin kirjoittama). Katsoin huolellisesti sivu sivulta enkä löytänyt mitään D(harbagiri) N(ath):in kirjoittamaa, mutta kyllä Dâmodarin, missä ehkä erehdytte. Se koskee maata (ja muita planeettoja) ’pimennyksen’

¹³ C. Jinarajadasa, *Viisaudenmestarien kirjeitä*, ens. sarja, kirje 29, s. 72–3.

¹⁴ *The Theosophist*, elokuu 1932, s. 623. Lontoossa 21.11.1889 päiväystä kirjeestä.

¹⁵ *The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett*, s. 157.

aikana. Onko kyse tästä? Jos on, niin voin kertoa Teille, että Dâmodar kirjoitti sen *sanelun mukaan* – mutta Te ette ole ymmärtänyt kohtaa aivan oikein. Se *viittaa* ’maailmoihin’, joista puhun, ja sanoo (selvemmin esitettyinä) seuraavaa...”¹⁶

H. P. B. kirjoitti huhtikuussa 1890 Englannista Aryavartan teosofeille:

”...Ja mikä tärkeintä, vähintään yksi teistä on täydellisesti hyötynyt siitä (Teosofisesta Seurasta); ja ellei Seura olisi koskaan antanut Intialle muuta kuin yhden tulevan adeptin (Dâmodar), jolla on nyt mahdollisuus tulla jonakin päivänä Mahatmaksiksi Kali Yugasta huolimatta, tämä seikka jo todistaisi, ettei sitä turhaan perustettu New Yorkissa ja siirretty Intiaan...”¹⁷

[19]

HINDUCHELAN PÄIVÄKIRJA

[William W. Judgen julkaisema neljäosainen artikkelisarja, joka ilmestyi v. 1886 nimellä ”Hinduchelan päiväkirja”¹⁸ *The Path*-aikakauslehdessä. Päiväkirja perustuu suurelta osin kirjeisiin, jotka Judge sai Dâmodarilta.¹⁹]

Joulukuussa Dâmodar saapui Benaresiin, minkä hän toivoi olevan hänen viimeinen pyhiinvaellusmatkansa. Sikäli kuin kykenen tulkitsemaan tätä merkillistä käsikirjoitusta – jossa oli sekaisin eteläintialaista tamilia ja marathia, joka tunnetusti on aivan erilainen kieli – se osoittaa, että hän oli tehnyt monia pyhiinvaellusmatkoja Intian pyhiin paikkoihin. Tekikö hän niitä vain mielijohteesta vai todella harkitusti, sitä en tiedä. Jos hän olisi ollut

¹⁶ *The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett*, No. CXIX, lokak. 1885, s. 248.

¹⁷ *The Theosophist*, heinäk. 1929, ja *Theosophy*, toukok. 1947.

¹⁸ Tämän päiväkirjan alkuperäinen käsikirjoitus on hallussamme. Muutaman johdantorivin on kirjoittanut ystävä, joka on ollut yhteydessä meihin asian johdosta. (Toim., *The Path*.)

¹⁹ Päiväkirjassa mainitut hindulaiset nimet tarkoittavat luultavasti seuraavia henkilöitä:

Benaresissa asuva ”tietty X” oli Mâji. Swâmiji K. oli pandiitti Dayânanda Saraswatî Swâmi. Vishnurama oli pandiitti Mohunlal Vishnulal Pande. Englantilainen ”virkamies” on A. P. Sinnett. ”B:n” vierasmaja on Ceylonilla. Kunâla on epäilemättä H. P. Blavatsky, mutta nimi esiintyy myös joidenkin Ceylonilla tapahtuneiden okkulttisten kokemusten yhteydessä. Siellä ”Kunâla” tuntuu tulleen erään Mestarin – luultavasti Mahatma Moryan, H. P. Blavatskyn gurun, – varjostamaksi. ”Nilakant” on kahdessa kohdassa H. P. Blavatsky, mutta kahdessa muussa viittauksessa ehkä Dâmodar itse. Näin on kahdessa chelan saamassa okkulttisessa kirjeessä.

vain tavallinen uskonnollisuuteen taipuvainen hindu, voisimme vetää siitä jonkin johtopäätöksen, sillä pyhiinvaellusmatkoja olisi voitu tehdä ansion saavuttamiseksi. Mutta koska hänen on täytynyt kohota kauan sitten jopa Vedojen korusanaisen kudoksen yläpuolelle, emme voi todellakaan kertoa, mistä syystä hän teki näitä matkoja.

Vaikka nämä paperit ovat olleet kauan hallussani, vasta nyt aika näyttää olevan kypsä niiden julkaisemiseen. Silloin kun sain ne, hän oli jo kauan sitten poistunut näistä kiireisistä tapahtumista paljon kiireisempään paikkaan, ja annan teidän nyt vapaasti julkaista katkelmia ilman hänen persoonansa kuvausta. Kuten tiedätte, nämä ihmiset eivät tahdo itsestään liikkeelle tarkkoja kuvauksia. Jos he ovat todellisia oppilaita, he eivät tahdo koskaan sanoa sitä. Okkulttisen tieteen professorit menettelevät aivan toisin. He kipuavat aina sopivan hetken tullen korkeimmalle paikalle julistamaan oletettua cheluuuttaan.

* * *”Kaksi kertaa aikaisemmin olen nähnyt nämä hiljaiset temppelit, jotka sijaitsevat pyhän Gangesin virtaavan veden äärellä. Ne eivät ole muuttuneet, mutta mikä muutos minussa onkaan tapahtunut! Kuitenkaan näin ei voi olla, sillä minä ei muutu, vaan ainoastaan ympäröivä verho on joko repeytynyt tai kietoutunut tiukemmin todellisuuden naamion ympärille.* * *

”Siitä on nyt seitsemän kuukautta, kun sain etuoikeuden kuunnella Kunâlaa. Joka kerta aikaisemmin, kun tulin tapaamaan häntä, leppymätön kohtalo veti minut takaisin. Minua esti karma, oikeudenmukaisuuden laki, joka pakottaa kun emme tahtoisi. Jos olisin silloin horjunut ja palannut elämään, joka tuntui jopa silloin niin kaukaiselta menneisyydeltä, kohtaloni tässä inkarnaatiossa olisi ratkaistu – ja hän ei olisi sanonut mitään. Miksi? Olin onnellinen tietäessäni, että hiljaisuus ei ilmeisesti merkinnyt hänessä mitään mielenkiinnon puutetta minun suhteeni, vaan että vain sama karma olisi esteenä.

”Hyvin pian tavattuani hänet ensimmäisen kerran tunsin, että hän ei ollut sitä miltä hän ulkoisesti näytti. Sitten tuo tunne kasvoi lyhyen ajan sisällä niin voimakkaaksi uskomukseksi, että ajattelin neljä tai viisi kertaa heittäytyä hänen jalkojensa juureen ja pyytää häntä paljastamaan itsensä minulle. Mutta ajattelin sen olevan hyödytöntä, koska tiesin, että olin täysin epäpuhdas eikä minulle olisi voitu uskoa tuota salaisuutta. Ollen hiljaa ajattelin, että hän luottaisi minuun sitten kun pitäisi minua sen arvoisena.

”Pidin häntä jonakin suurena hinduadeptina, joka oli ottanut tuon harhamuodon. Mutta tässä vaiheessa heräsi epäröinti, sillä tiesin hänen saavan

kirjeitä sukulaisiltaan eri puolilta, ja se pakottaisi hänet käyttämään harhamuotoa kaikkialla maailmassa, sillä jotkut hänen sukulaisistaan asuivat eri maissa, missä hän oli myös ollut. Erilaisia selityksiä tuli mieleeni.* * *

”Alkuperäinen käsitykseni Kunâlasta, että hän on joku suuri intialainen adepti, oli oikea. Puhuin hänen kanssaan lakkaamatta tästä aiheesta – siitä lähtien, vaikka pelkään, etten ole enkä ehkä tässä elämässä tule heidän seuransa arvoiseksi. Olen aina kallistunut tuohon suuntaan. Olen aina ajatellut vetäytyväni tästä maailmasta ja antautuvani hartaudenharjoitukseen. Ilmaisin Kunâlalle usein aikomukseni, että voisin opiskella tuota filosofiaa, joka yksin voi tehdä ihmisen onnelliseksi tässä maailmassa. Mutta sitten hän tavallisesti kysyi minulta, mitä tekisin *siellä* yksin? Hän sanoi, että sen sijaan että saavuttaisin päämääräni menisin ehkä sekaisin jättäytymällä yksin viidakkoon ilman kenenkään opastusta; ja että olin kyllin hupsu ajatellessani, että viidakkoon menemällä voisin tavata sattumalta jonkun adeptin; ja että jos todella tahtoisin saavuttaa päämääräni, minun olisi toimittava siellä, missä olin tavannut niin monia hyviä ihmisiä ja myös hänet itsensä. Lisäksi, kun Korkeammat, joita en uskalla mainita muilla nimillä, olisivat tyytyväisiä minuun, he itse kutsuisivat minut kiireisestä maailmasta ja opettaisivat minua yksityisesti.

”Ja kun typerästi pyysin häntä monta kertaa antamaan joidenkin Korkeampien nimet ja osoitteet, hän sanoi minulle: ’Yksi Veljistämme sanoi minulle, että koska sinä olet niin kovasti minun perääni, minun on parasta kertoa sinulle kerta kaikkiaan, että minulla ei ole oikeutta antaa sinulle mitään tietoja heistä. Mutta jos kysyt tapaamiltasi hinduilta, mitä he tietävät asiasta, saatat kuulla heistä ja joku noista Korkeammista voi ehkä tupsahtaa eteesi ilman että tunnet häntä ja kertoa sinulle, mitä sinun pitäisi tehdä.’ Tässä olivat ohjeet, ja tiesin, että minun on odotettava, ja tiesin lisäksi, että vain Kunâlan kautta voisin saavuttaa päämääräni.* * *

”Kysyin sitten parilta maanmieheltäni ja yksi heistä sanoi nähneensä kaksi tai kolme sellaista ihmistä, mutta he eivät olleet aivan sellaisia kuin hän ajatteli ’*raja yogien*’ olevan. Hän sanoi myös kuulleen miehestä, joka oli näyttäytynyt useita kertoja Benaresissa, mutta kukaan ei tiennyt, missä hän asui. Pettymykseni lisääntyi, mutta en koskaan menettänyt lujaa luottamusta, että adeptit elävät Intiassa ja että heitä voi vielä löytyä keskuudestamme. Epäilemättä heitä on muissakin maissa, miksi muuten Kunâla olisi ollut heidän luonaan.* * *

”Vishnurama sanoo eräässä kirjeessään tietyn X:n²⁰ asuvan Benaresissa ja Swamiji K:n tuntevan hänet. Tietyistä syistä en kuitenkaan voinut puhua

²⁰ Tämän nimen tulkitseminen oli mahdotonta. (*The Path*, toim.)

Swamiji K:lle suoraan ja kun kysyin häneltä, tunsiko *hän X:ää*, hän vastasi: 'Jos nyt sellainen mies on olemassa täällä, häntä ei tunneta.' Siten hän vastasi minulle monta kertaa välttelevästi, ja huomasin, että kaikki toiveet mennä Benaresiin olivat ainoastaan pilvilinnoja. Luultavasti olin vain saanut lohdutusta, että olin tekemässä osan velvollisuudestani. Niinpä kirjoitin taas Nilakantille: 'Kuten te neuvoitte, en ole antanut hänen tietää, mitä tiedän hänestä enkä myöskään, mitkä minun aikeeni ovat. Hän näyttää ajattelevan, että tässä minä teen töitä ansaitakseni rahaa ja toistaiseksi olen pitänyt hänet pimeydessä itseni suhteen ja haparoin itsekin pimeydessä. Odottaen teiltä valaistusta jne.' * * *

"Tässä eräänä päivänä Nilakant tuli yllättäen tänne ja tapasin Sw. K:n ja hänet yhdessä, jolloin yllätyksekseni K mainitsi heti X:n sanoen, että hän tunsii hänet hyvin ja että hän tuli usein tapaamaan häntä, ja sitten hän tarjoutui viemään meidät sinne. Mutta juuri kun olimme lähdössä, paikalle saapui eräs englantilainen virkamies, joka oli tehnyt Kunâlalle jonkin palveluksen joskus menneisyydessä. Hän oli jotenkin kuullut X:stä ja hänen annettiin tulla. Sellaiset ovat karman tiet.

"Oli ehdottoman välttämätöntä, että hän tulisi myös, vaikkei epäilemättä hänen eurooppalainen kasvatuksensa sallisi hänen hyväksyä kuin puoliksi oppia karmasta, joka on niin punoutunut eteenpäin ja taaksepäin elämiimme, sekä nykyisiin että menneisiin ja tuleviin. Keskustelusta K:n kanssa en saanut mitään, ja niinpä tulimme pois. Seuraavana päivänä X tuli tapaamaan meitä. Hän ei koskaan puhu itsestään vaan 'tästä ruumiista'. Hän kertoi minulle, että hänellä oli ensin ollut fakiirin ruumis. Laukauksen vaurioitettua fakiirin kättä hänen ohittaessaan Bhurtporen linnoitusta hänen täytyi vaihtaa ruumista. Hän valitsi toisen ruumiin, sen jossa hän nyt on.

"Tuohon aikaan eräs noin seitsemänvuotias lapsi oli kuolemassa ja ennen täydellistä fyysistä kuolemaa tämä fakiiri oli astunut tuohon ruumiiseen ja käytti sitä myöhemmin kuin omaansa. Hän ei siis ole kaksin verroin sitä miltä hän näyttää. Fakiirina hän oli opiskellut joogatiedettä 65 vuotta, mutta tuon opiskelun keskeydyttyä hänen vahingoituessa ja jäädessä kykenemättömäksi suorittamaan tehtäväänsä hänen oli valittava toinen ruumis. Nykyisessä ruumiissaan hän on ollut 53 vuotta, ja niin muodoin sisäinen X on 118 vuotta vanha.* * *

"Yöllä kuulin hänen keskustelevan Kunâlan kanssa ja huomasin, että kaikilla oli sama guru, joka itse on hyvin suuri adepti, jonka ikä on 300 vuotta, vaikka hän näyttää olevan ainoastaan 40.²¹ Muutaman vuosisadan

²¹ Tässä on eriskummallisuus, että kaikki selostukset Cagliostrosta, St. Germainista ja muista adepteista kertovat heidän näyttäneen ainoastaan 40-vuotiailta. (*The Path*, toim.)

sisällä hän tulee astumaan *Kshatriyan*²² ruumiiseen ja tekemään joitakin suuria tekoja Intialle, mutta tuo aika ei ole vielä tullut.

”Eilen menin Kunâlan kanssa katsomaan valtavia, omituisia temppeleitä, jotka esi-isämme ovat jättäneet tänne. Jotkut ovat raunioina ja jotkut osoittavat ainoastaan ajan kulumista. Miten eri tavalla ymmärrätkään näitä rakennuksia nyt, kun Kunâla on kiinnittänyt huomioni merkityksiin, joita en ikinä ennen nähnyt, verrattuna siihen millaisina näin ne ensimmäisellä pyhiinvaellusmatkallani, jonka tein monta vuotta sitten isäni kanssa.” * * *

Kirjoittaja on ilmeisesti muuttanut tässä kohtaa suurta osaa käsikirjoitusta, vaikka se on kirjoitettu samanlaisin merkein kuin loppuosa, merkiten itselleen tarkoitettuja avainsanoja. Ne voitaisiin ehkä selittää pienin ponnistuksin, mutta minun on kunnioitettava hänen tahtoaan pitää koskemattomina nuo käsikirjoituksen osat, jotka on siten muutettu. Näyttää siltä, että joistakin salaisista asioista koskevista seikoista tai ainakin asioista, joiden hän ei halunnut tulevan ymmärretyiksi ensi silmäyksellä, on tässä kohtaa tehty lyhyitä muistiinpanoja. Jäljennän siitä niin pienen osan kuin vain voidaan kertoa rikkomatta luottamusta.

On ilmeistä, että hän oli ollut usein aikaisemmin Benaresin pyhässä kaupungissa ja oli nähnyt sen pelkästään uskovaisten pyhiinvaelluspaikkana. Silloin hän näki nuo kuuluisat temppelit ainoastaan temppelienä. Mutta nyt hän huomasi Kunâlan opastuksella, että jokainen todella vanha rakennus tuolla alueella oli rakennettu tarkoituksena kaivaa katoamattomaan kiveen hyvin vanhan uskonnon symboleja. Kunâla kertoi hänelle, että temppelit oli tehty aikana, jolloin tavallisen kansan oli vaikeata kuvitella, että voisi koskaan kohota kansoja, jotka olisivat tietämättömiä universaalisesti tunnetuista totuuksista tai että pimeys varjostaisi ihmisten älyä, ja silloin oli monia hallitsijoiden ja kansan tuntemia adepteja. Kova kohtalo ei vielä ollut ajanut heitä sivistyksestä kaukana oleviin paikkoihin, vaan he asuivat temppeleissä, ja koska heillä ei ollut maallista mahtia, he ylläpitivät moraalista valtaa, joka oli paljon suurempi kuin mikään maan kuninkuus.²³

²² Soturikasti Intiassa. (*The Path*, toim.)

²³ Muinaisten atsteekkien sivistyksessä Meksikossa pappisjärjestys oli hyvin merkittävä. Koko järjestelmän huipulla oli kaksi korkeaa pappia, jotka valittiin järjestöstä pelkästään pätevyytensä perusteella, niin kuin heidän aikaisempi toimintansa alemmassa asemassa oli osoittanut. He olivat tasa-arvoisia arvoasemassa ja alempia ainoastaan kuin kuningas, joka toimi harvoin ilman heidän neuvojaan yksityisluontoisissa tärkeissä asioissa. (Sahagun, *Historia General de cosas de Nueva-España*, lib. 2, Apend.; lib. 3, cap. 9. – Torquemada, *Monarch, Ind.*, lib. 8, cap. 20; lib. 9, cap. 3, 56; Prescott lainannut, *Conq. of Mex.*, kirja I, s. 32, huom. 2, lainannut.) (*The Path*, toim.)

Nuo adeptit tiesivät, että tulisi aika, jolloin pimeän kauden voimakas vaikutus saisi ihmiset jopa unohtamaan sen, että tuollaisia olentoja on ollut olemassa tai että koskaan olisi ollut muita oppeja kuin sellaisia, jotka perustuvat materialistisiin *minun* ja *sinun* oikeuksiin. Jos opetukset olisi jätetty vain paperille tai papyrukselle tai pergamentille, ne olisivat kadonneet helposti kasvi- ja eläinkalvojen luonnollisen hajoamisen vuoksi. Mutta kivet kestävät lempeässä ilmastossa iät ja ajat. Niinpä nämä adeptit, joista jotkut olivat todella jopa Maha Rajoja,²⁴ rakennuttivat temppelit sellaisin symbolisin koristein, että tulevat rodut voivat tulkita niistä oppeja. Dâmodar sanoo, että tässä ilmenee suuri viisaus, sillä niiden kaivertaminen vallitsevaa kieltä käytetyin lausein olisi tehnyt tyhjäksi tarkoituksen, koska myös kielet muuttuvat. Meillä olisi lisäksi samanlainen sekamelska kuin egyptiläisten hieroglyfien tapauksessa, ellei avainkiveä olisi myös tehty. Se puolestaan olisi voinut kadota tai vuorostaan olla käsittämätön. Symboleihin kätkeyt ajatukset eivät muutu kielestä riippumatta ja symbolit ovat kuolemattomasti selviä, koska ne löytyvät itse luonnosta. Tämän asian johdosta hän kirjoittaa Kunâlan kertoneen hänelle, että käytetty kieli ei ollut sanskrit vaan paljon vanhempi ja nyt tuntematon kieli.

Käsikirjoituksen erillisestä lauseesta on aavistettavissa Kunâlan viitanneen erikoiseen, monta vuotta sitten pystytettyyn ja nyt näkyvissä olevaan rakennukseen toisessa osassa Intiaa. Sen avulla hän kuvasi älykkään ja älyttömän rakennelman eroa. Tuo rakennus oli chandalan²⁵ aivojen tuote. Hän oli rikastunut erikoisesta oikusta. Rajan astrologit olivat kertoneet tälle jonkin tärkeän tapahtuman jälkeen, että hänen täytyi antaa suunnaton summa rahaa ensimmäiselle henkilölle, jonka hän näkisi seuraavana päivänä, ja he aikoivat itse saapua paikalle varhain. Seuraavana päivänä (epä)tavallisen varhain Raja nousi ylös, katsoi ikkunasta ja näki chandalan. Kutsuen astrologinsa ja neuvostonsa ja köyhän lakaisijan luokseen hän lahjoitti tälle satoja tuhansia rupioita. Tällä rahalla chandala rakensi graniittirakennuksen, jonka neljästä kulmasta riippui suunnattoman suuret massiiviset ketjut. Sen ainoa symboliikka oli kohtalon kahleiden muutos; köyhästä alhaisesta kastista erittäin rikkaaksi alhaiseksi kastiksi. Ilman kertomusta rakennus ei kerro mitään.

Mutta temppelien kaiverretut symbolit, kuten myöskään niiden suhteet eivät tarvitse mitään kertomusta tai tietoja historiallisista tapahtumista. Näin Dâmodar kirjoittaa Kunâlan kertoneen hänelle. Hän sanoo myös, että tämä

²⁴ Kuningas tai hallitsija. (*The Path*, toim.)

²⁵ Alhaiseen kastiin kuuluva, esim. lakaisija. Sellaisen rakennuksen voi nyt nähdä Bijapurissa Intiassa. (*The Path*, toim.)

symboliikka ei ulotu vain oppeihin ja kosmologioihin, vaan myös ihmisrakennetta, henkistä ja aineellista, koskeviin lakeihin. Tämän osan selitys sisältyy käsikirjoituksen muutettuihin ja salaisiin osiin. Hän jatkaa sitten:

* * * ”Eilen auringonlaskun jälkeen, kun Kunâla ja X keskustelivat, Kunâla näytti äkkiä siirtyvän epätavalliseen tilaan ja kymmenen minuuttia myöhemmin suuri määrä malvankukkia putosi päällemme katosta.

”Minun on nyt mentävä — luo ja hoidettava se asia, jonka hän määräsi minulle. Velvollisuuteni on kyllin selvä, mutta miten olen tietävä, suoritanko sen asianmukaisesti.* * * Kun olin siellä ja lopetettuani työni ja valmistautuessani palaamaan tänne vaelteleva fakiiri kohtasi minut ja kysyi, voisinko ohjata hänet oikealle tielle Karliin. Opastin häntä, ja hän esitti sitten minulle joitakin kysymyksiä, joista näytti kuin hän olisi tiennyt, mikä minun tehtäväni oli ollut; hänellä oli myös hyvin merkitsevä ilme kasvoillaan ja monet hänen kysymyksistään oli ilmeisesti esitetty, jotta ilmaisisin hänelle joitakin asioita, joita Kunâla oli kertonut minulle juuri ennen Benaresista lähtöään vaitiolon velvoituksin. Kysymykset eivät päällisin puolin osoittaneet sitä, mutta olivat luonteeltaan sellaisia asioita koskevia tiedusteluja, että ellen olisi ollut huolellinen, olisin rikkonut lupaukseni. Hän jätti sitten minut sanoen: ’Sinä et tunne minua, mutta voimme tavata toisemme.’ * * *

”Palasin eilen illalla ja näin ainoastaan X:n, jolle kerroin tapahtumasta fakiirin kanssa. Hän sanoi, että 'se joka sanoi nuo asiat, ei ollut kukaan muu kuin Kunâla itse, joka käytti fakiirin ruumista. Ja jos nyt näkisit fakiirin uudelleen, hän ei muistaisi sinua eikä kykenisi toistamaan kysymyksiään, koska tuolloin hänet oli ottanut tarkoituksellisesti hallintaansa Kunâla, joka usein teki sellaista.' Kysyin sitten häneltä, oliko Kunâla todellakin tuossa tapauksessa astunut fakiirin ruumiiseen, koska olin kummallisen haluton kysymään Kunâlalta sellaisia asioita. X vastasi, että jos aion kysyä, oliko hän todella astunut fakiirin henkilöön, vastaus oli ei, mutta jos tarkoitin kysymykselläni, oliko Kunâla vallannut fakiirin tajunnan korvaten sen omallaan, vastaus oli kyllä. Ja hän jätti minut tekemään omat johtopäätökseni.* * *

”Minulle näytettiin eilen menettelytapa, jota käytetään, kun astutaan tyhjään ruumiiseen tai miten käytetään sellaista, jolla on oma asukkaansa. Huomasin, että molemmissa tapauksissa se oli sama ja kävi myös ilmi, että bhut²⁶ menee juuri samaa tietä ottaessaan joidenkin naisparkojen ruumiin

²⁶ Riivaava astraalikuori. Hindut pitävät niitä kuolleiden ihmisten jäännöksinä. (*The Path*, toim.)

tai tajunnan haltuunsa, kuten maassani joskus tapahtuu. Ja bhut saa myös joskus haltuunsa osan riivatun henkilön ruumiista, sellaisen kuin käsivarsi tai käsi, ja tämän se tekee vaikuttamalla siihen aivojen osaan, joka on yhteydessä käsivarteen tai käteen; sama koskee kieltä ja muita äänielimiä.

”En olisi sallinut kenenkään muun henkilön kuin Kunâlan tekevän ruumiillani sellaisia kokeita. Mutta olin täysin varma, ettei hän ainoastaan olisi päästämättä minua sisään takaisin, vaan myös ettei hän sallisi kenenkään oudon, ihmisen tai gandharvan²⁷ tulla jälkeensä.

”Menimme — ja hän * * * Tunsin, että olin äkkiä astunut vapauteen. Hän oli vierelläni ja aluksi luulin, että hän oli vasta alkanut. Mutta hän kehotti minua katsomaan ja siinä matolla näin ruumiini, ilmeisen tajuttomana. Kun katsoin * * * itseni ruumis, avasi silmänsä ja nousi. Se oli silloin minua korkeampi, sillä Kunâlan elähdyttävä voima liikutti ja ohjasi sitä. Se näytti jopa puhuvan minulle. Sen ympärillä sitä veti puoleensa nuo magneettiset vaikutukset, värisevät ja liikkuvat astraalimuodot, jotka turhaan yrittivät kuiskata korvaan tai astua samaa tietä. Turhaan! Kunâlan lähistö tai ilma tuntui pakottavan ne pois. Kääntyen katsomaan häneen ja toivoen näkeväni hänet samadhitilassa hän hymyili kuin ei mitään tai korkeintaan vain osa hänen voimastaan olisi otettu pois * * * toinen hetki ja olin jälleen oma itseni, matto tuntui koskettaessani viileältä, bhutit olivat menneet ja Kunâla pyysi minua nousemaan.

”Hän on kehottanut minua menemään —n vuoristoon, missä —ja yleensä asuvat, ja hän sanoi, että vaikka en näkisi ketään ensimmäisellä kerralla, magnetoitu ilma, missä he elävät, tekisi minulle erittäin hyvää. He eivät yleensä pysähdy yhteen paikkaan, vaan muuttavat aina paikasta toiseen. He kokoontuvat kuitenkin kaikki yhteen tiettyinä päivinä vuodesta tiettyyn paikkaan lähellä Bhadrinatia, Intian pohjoisosassa. Hän muistutti minua, että koska Intian pojista tulee aina vain pahempia, nuo adeptit ovat vähitellen vetäytyneet yhä enemmän pohjoista kohti Himalajan vuoristoon. * * * Mistä tärkeästä syystä minun kannattaa aina olla Kunâlan kanssa. Ja nyt X kertoo minulle tämän saman asian, jonka olen aina tuntenut. Kaiken aikaa minulla on ollut ja yhä on voimakas tunne, että olen ollut kerran hänen kuuliaisin ja nöyrin oppilaansa edellisessä olemassaolossa. Kaikki toiveeni ja tulevaisuuden suunnitelmani ovat sen vuoksi keskittyneet häneen. Siksi matkani sisämaahan on tehnyt minulle hyvää, nimittäin vahvistanut uskoani, mikä on pääperustus, jolle suuri rakennus tulee rakentaa. * * *

²⁷ Luonnonhenki tai elementaali. (*The Path*, toim.)

”Kun ohitin Ramalingan aitausta kantaen pientä eurooppalaistekoista lamppua ja vaikka ei tuullut, sen valo heikkeni useita kertoja. En kyennyt selittämään sitä. Sekä Kunâla että X olivat kaukana. Mutta toisena hetkenä valo äkkiä sammui kokonaan, ja kun pysähdyin, syvästi kunnioitetun Kunâlan – jonka oletin olevan monen mailin päässä – ääni puhui minulle ja huomasin hänen seisovan siinä. Puhuimme tunnin ajan; ja hän antoi minulle hyviä neuvoja, vaikken ollut pyytänyt niitä – niin on aina, että kun menen pelottomasti eteenpäin enkä pyydä mitään, saan apua todella kriittisenä hetkenä. Hän siunasi sitten minut ja meni pois. En kuitenkaan uskaltanut katsoa, mihin suuntaan.

”Tuon keskustelun aikana kerroin sammuvasta valosta ja pyysin selitystä, mutta hän sanoi, ettei minulla ollut mitään tekemistä sen kanssa. Sanoin sitten, että tahdoin tietää, koska pystyin selittämään sen kahdella tavalla, nim.: 1) että hän teki sen itse, tai 2) joku muu teki sen hänen puolestaan. Hän vastasi, että vaikka sen tekisi joku muu, *kukaan joogi ei tee mitään, ellei hän näe pyyntöä toisen joogin mielessä.*²⁸ Tämä merkitys karkotti pois mielestäni koko toiveen tietää, *kuka* sen teki, oliko se hän itse tai elementaali tai joku toinen henkilö. Sillä minulle on tärkeämpää tietää edes osa laeista, jotka hallitsevat sellaista asiaa, kuin se, kuka panee nuo lait toimimaan. Jopa jokin sokea tapahtumaketju voi saada sellaisia luonnonvoimia toimimaan samojen lakien mukaisesti, niin että tieto, että luonto teki sen olisi merkityksetöntä tietoa.

”Olen aina tuntenut ja tunnen yhä voimakkaasti, että olen jo aikaisemmin opiskellut Kunâlan kanssa tätä pyhää filosofiaa ja minun on täytynyt olla aikaisemmassa elämässä hänen nöyri ja kuuliaisin oppilaansa. Näin on täytynyt olla, tai miten sitten selittyvät minussa syntyneet tunteet, kun tapasin hänet ensimmäisen kerran, vaikkei tuohon tapahtumaan liittynyt mitään erityistä ja merkittävää. Kaikki toiveeni ja suunnitelmani ovat keskittyneet häneen eikä mikään maailmassa voi horjuttaa luottamustani häneen varsinkaan, kun monet bramiini-tuttavani sanovat minulle saman ilman aikaisempaa keskustelua.* * *

”Menin eilen Durgan suureen juhlaan ja vietin melkein koko päivän etsien joitakin Kunâlan ystäviä suunnattoman suuresta joukosta miehiä, naisia, lapsia ja kerjäläisiä, sillä hän sanoi kerran minulle, ettei minun pitäisi

²⁸ Tämä lause on hyvin tärkeä. Itämainen mieli ilahtuu paljon enemmän vaikutuksista, henkilöistä ja auktoriteetista kuin syiden etsimisestä, aivan kuten monet teosofit ovat itse-pintaisesti yrittäneet saada tietää, milloin ja missä madame Blavatsky teki jonkin maagisen voimannäytteen mieluummin kuin etsisivät syitä tai lakeja, jotka aiheuttivat ilmiöt. Tässä kursivilla kirjoitetussa lauseessa on avain moneen asiaan niille, jotka voivat nähdä. (*The Path*, toim.)

koskaan olla varma, etteikö heitä olisi lähelläni, mutta en löytänyt ketään, joka olisi näyttänyt vastaavan ajatuksiani. Kun seisoin joen partaalla olevilla portailla ajatellen, että ehkä minut oli jätetty yksin kärsivällisyyteni koettelemiseksi, eräs vanha ja raihmainen bairâgin nykäisi hihastani ja sanoi: 'Älä koskaan odota näkeväsi jotakuta, vaan ole aina valmis vastaamaan, jos joku puhuu sinulle; ei ole viisasta tähyillä itsesi ulkopuolelle Vasudevan suuria seuraajia: katso mieluummin sisällesi.'

"Tämä hämmästytti minua, koska oletin hänen kerjäävän tai pyytävän minulta jotakin tietoa. Ennen kuin tajusin, hän oli muutamien askelin kadonnut ihmisjoukkoon ja yritin turhaan etsiä häntä: hän oli kadonnut. Mutta opetus ei ole hukassa.

"Huomenna palaan I——.

"Todella hyvin uuvuttava ruumiillisessa merkityksessä oli viime viikon ja erityisesti eilisillan työ, ja loikoiltuani matollani viime yönä jatkettuani työntekoa pitkälle yöhön vajosin nopeasti sikeään uneen. Olin nukkunut tunnin pari, kun heräsin hätkähtäen ja löysin itseni täydellisestä yksinäisyydestä ja ainoastaan sakaalien kauhea ulvonta viidakossa häiritsi minua. Kuu loisti kirkkaasti ja kävelin tämän eurooppalaistyyllisen talon ikkunan luo, avasin sen ja katsoin ulos. Huomatessani että uni oli kaikonnut jatkojin jälleen noiden palmulehvien käsittelyä. Juuri kun olin aloittanut, koputus kiinnitti huomioni ja avasin oven. Olin ilosta suunniltani nähdessäni Kunâlan seisomassa siinä, kerran taas odottamatta.

"'Pane turbaani päähäsi ja tule mukaani', hän sanoi ja kääntyi pois.

"Pistäen sandaalit jalkaani ja siepaten turbaanini kiirehdin hänen jälkeensä peläten, että kadottaisin mestarin ja menettäisin huono-onnisenä jonkin erinomaisen tilaisuuden.

"Hän käveli viidakkoon ja kääntyi syrjäiselle polulle. Sakaalit tuntuivat jäävän matkan päähän; silloin tällöin mangopuissa yläpuolella suuret lepakot kahistelivat siellä täällä samalla, kun saatoin selvästi kuulla pelästyneen käärmeen aikaansaaman kummallisen matelevan äänen, kun se vetäytyi kiireisesti pois lehtien päältä. En tuntenut pelkoa, koska mestari oli edellä. Lopulta hän tuli paikkaan, joka näytti olevan vailla puita, ja kumartuen alas näytti painavan kättään ruohoon. Näin sitten, että siellä oli hyvin merkillisesti suunniteltuun portaikkoon johtava salaovi tai sisäänkäynti. Portaat veivät alas maahan. Hän meni alas enkä voinut muuta kuin seurata. Ovi sulkeutui takanani, mutta ei kuitenkaan ollut pimeää. Siellä oli paljon valoa, mutta mistä se tuli, siitä en välittänyt silloin enkä voi nyt kertoa. Se muistutti minua vanhoista salaperäisistä taruistamme, joita meille kerrottiin nuoruudessamme pyhiinvaeltajista, jotka menivät alas devojen maahan, missä oli paljon valoa, vaikkei päivänvaloa näkynyt.

”Portaiden pohjalla oli käytävä. Siellä näin ihmisiä, mutta he eivät puhuneet minulle eivätkä tuntuneet edes nähneen minua, vaikka heidän silmänsä olivat suuntautuneet minuun. Kunâla ei sanonut mitään, vaan käveli päähän, missä oli huone, missä oli monia ihmisiä. He näyttivät yhtä suurilta kuin hän, mutta paljon pelottavimmilta. Yksi heistä istui äärimmäisessä päässä.”

* * * * *

[Tässä on sekava joukko symboleja ja salakirjoitusta ja tunnustan, etten kykene tulkitsemaan sitä, ja jos kykenisinkin, kieltäytyisin siitä, koska oletan, että kyseessä on hänen oma tapansa merkitä muistiin, mitä tuossa huoneessa tapahtui. Enkä usko, että sen pelkkä lukeminen antaisi mitään kenellekään muulle kuin kirjoittajalle itselleen siitä syystä, että se on aivan ilmeisesti hajanainen. Esimerkiksi, löydän tuosta lopusta eräänlaista merkkikieltä tilojen ja tasojen jaosta: koskeeko se tietoista, elähdytettyä vai elementaalielämää, sitä en voi sanoa; ja jokaisessa osassa on hieroglyfejä, jotka voivat vastata eläimiä tai astraalimaailman asukkaita tai mitä tahansa muuta – jopa vain ajatuksia. Siksi siirryn tekstissä eteenpäin.]

”Vielä kerran tulin käytävään, mutta en koskaan tietääkseni tullut ylös rappusia, ja hetkeä myöhemmin olin taas huoneessani. Se oli ihan kuin lähtiessäni sieltä ja pöydältä löysin palmunlehvät niin kuin olin jättänyt ne, paitsi että niiden välissä oli Kunâlan käsialaa oleva kirjelappu, jossa luki:

”Nilakant – älä yritä vielä ajatella kovasti noita asioita, jotka olet juuri nähnyt. Anna opetusten vajota syvälle sydämeesi, ja ne selviävät itsestään. Näen sinut huomenna.” * * * *

”Mikä suuri siunaus minulle olla Kunâlan seurassa niin monta päivää, jopa kun menimme ——. Hyvin harvoin hän kuitenkaan sanoi mitään rohkaisun sanoja tai hyviä neuvoja, miten minun olisi jatkettava. Hän tuntuu jättävän minut etsimään omaa tietäni. Luulen, että se on oikein, koska muuten ihminen ei koskaan saavuttaisi yksilöllistä voimaa tai kehittäisi erottamiskykyä. Onnellisia olivat nuo hetket, jolloin ainoastaan keskiyöllä kävimme keskusteluja. Kuinka todeksi tunsin silloin Agroushada Parakshain sanat:

”Kuuntele, kuinka Sudra nukkuu kuin koira kopissaan, kuinka Vaisya uneksii aarteista, joita hän on kokoamassa, kuinka Raja nukkuu naistensa keskellä. Tämä on hetki, jolloin tosi ihmiset, jotka eivät ole lihansa vallassa, aloittavat tieteiden tutkimisen.”²⁹

²⁹ Ks. *Agroushada Parakshai*, II kirja, 23. dial. (*The Path*, toim.)

”Keskiyön hetkissä täytyy olla erityistä voimaa. Ja opin eilen vilkaistuani erään englantilaisen kirjaa, että jopa nuo puolibarbaarit puhuvat tuosta ajankohdasta ’lumoavana hetkenä’. Olen kuullut, että heidän keskuudessaan ’lumoava’ tarkoittaa maagisten kykyjen omaamista. * * *

”Pysähdyimme B——ssä sijaitsevassa vierasmajassa eilen illalla, mutta se oli täynnä, joten jäimme terassille yöksi. Mutta vielä kerran minulla oli onni käydä tapaamassa Kunâlan kanssa erästä hänen ystäväänsä, jota arvostan suuresti ja joka toivoakseni antaa myös minulle siunauksen.

”Kun kaikki olivat hiljentyneet, hän pyysi minua lähtemään kanssaan merelle, joka ei ollut kaukana. Kävelimme noin kolmen neljännestunnin ajan merenrantaa pitkin ja astuimme sitten ikään kuin mereen. Aluksi pelkäsin hiukan, mutta huomasin, että siellä tuntui olevan polku, vaikka vettä oli kaikkialla ympärillämme. Hän edellä ja minä seuraten häntä kuljimme noin seitsemän minuutin ajan. Tulimme sitten pienelle saarelle. Sillä oli rakennus ja sen katolla kolmiomainen valo. Merenrannalta katsottuna saari olisi näyttänyt kuin vihreiden pensaiden peittämältä eristetyltä paikalta. Siellä on vain yksi sisäänkäynti sisäpuolelle pääsemiseksi. Eikä kukaan löydä sitä, ellei paikan hallussapitäjä tahdo etsijän löytävän sitä.

”Saarella meidän oli kuljettava ympäriinsä jonkin matkaa, ennen kuin tulimme varsinaisen rakennuksen eteen. Edessä on pieni puutarha ja siellä istumassa eräs toinen Kunâlan ystävä, jolla oli samanlainen ilme silmissään kuin hänellä. Tunnistin hänet myös yhdeksi niistä, jotka olivat maanalaisessa huoneessa. Kunâla istuutui ja minä seisoin heidän edessään. Viivyimme hetken ja näimme osan paikasta. Kuinka miellyttävä se onkaan! Ja sisällä hänellä on pieni huone, jonne hän jättää ruumiinsa, kun hän itse liikkuu muissa paikoissa. Miten viehättävä paikka ja miten ihastuttava ruusujen ja muiden kukkien tuoksu! Kunpa voisin vieraila usein tuossa paikassa. Mutta en voi tuudittautua tuollaisiin joutaviin unelmiin enkä tuon tapaiseen haluun. Paikan isäntä kosketti siunaavalla kädellään päätäni ja me menimme takaisin vierastaloon ja huomiseen täynnä kamppailuja ja yhteenottoja ihmisten kanssa, jotka eivät näe valoa eivätkä kuule tulevaisuuden suurta kutsua; jotka ovat surun vallassa, koska he ovat lujasti kiinni tunnekohteissa. Mutta kaikki ovat veljiäni ja minun on yritettävä edelleen tehdä mestarin työtä, joka on itse asiassa vain Todellisen Itsen – joka on Kaikki ja Kaikessa – työtä.

”Olen käynyt läpi tuota viestiä, jonka sain heti palattuani maanalaisesta huoneesta, olla ajattelematta vielä liian kovasti siellä näkemääni, vaan antaa opetuksen vajota syvälle sydämeeni. Voiko olla totta – eikö sen todellakin pidä olla totta – että meillä on kehityksessämme kausia, jolloin fyysisten aivojen täytyy levätä, jotta niillä olisi aikaa paljon vähemmän käsittävänä

koneena kuin jotkut englantilaiset professorit sanovat niiden olevan sulattaa se, minkä ne ovat saaneet, samalla kun todelliset aivot – henkiset aivot, kuten me sanoisimme – kuljettavat niin kiireisesti kuin suinkin kaikkia päästä temmattuja ajatusvirtoja. Totta kai tämä on vastoin kaikkea modernia tiedettä, josta kuulemme niin paljon nyt kun sitä esitellään koko Aasiassa, mutta se on täysin johdonmukaista minulle.

”Käsitelläkseni asiaa uudelleen: Menin Kunâlan kanssa tuohon maanalaiseen paikkaan ja siellä näin ja kuulin mitä opettavaisimpia ja vaikuttavimpia asioita. Palaan huoneeseen ja alan ratkoa niitä kaikkia, harkita ja jälleenharkita niitä mielessäni tarkoitukseni selvittää kaikki ja keksiä, mitä tuo kaikki voi merkitä. Mutta Kunâlan minulle lähettämä viesti kehottaa keskeyttämään tämän pohdinnan ja antamaan kaiken näkemäni vajota syvälle sydämeeni. Suhtaudun kunnioittavasti hänen jokaiseen sanaansa, joiden merkitystä harkitsen tarkkaan, koska hän ei koskaan käytä niitä huolimattomasti. Kun hän siis sanoo ‘antamaan sen vajota ‘sydämeeni’ samassa lauseessa, jossa hän viittaa ajattelevaan osaani – järkeeni – miksi hän tarkoittaa sydämeni erottamista järjestäni (mind) ja antaa suuremman ja tärkeämmän voiman sydämelle.

”Tottelin käskyä ja pakotin itseni niin hyvin kuin mahdollista unohtamaan näkemäni ja sen mikä askarrutti minua ja ajattelin muita asioita. Muutaman päivän kuluttua eräänä iltapäivänä ajattellessani erästä *Vishnu Puranassa* kerrottua episodista satuin katsomaan ylös vanhaa taloa, jota olin ohittamassa ja pysähdyin tutkimaan erikoista laitetta terassilla. Sitä pohtiessani vaikutti siltä kuin joko tuo laite tai talo tai itse tapaus, niin merkityksetön kuin se olikin, olisi aukaissut useita ajatusteita maanalaiseen huoneeseen, saanut ne kaikki selkeiksi, osoittanut suureksi ilokseni minulle ratkaisun yhtä eloisasti kuin hyvin esitetty ja valaistu esitys. Nyt saatoin havaita selvästi, miten henkinen ihminen oli käyttänyt noita muutamia päiviä – jotka vaikuttivat ehkä hukkaan heitetyiltä, koska ne olivat poissa tuon tapahtuman ja sen opetusten mietiskelystä – suureksi hyödykseen selvittäessään sotkeutuneen vyyhdin samalla, kun paljon kehutut aivot olivat olleet toimeettomina. Yhtäkkiä tuli *välähdyks* ja sen mukana tieto.³⁰ Mutta minun ei pidä luottaa noihin välähdyksiin, minun on annettava aivojen ja niiden johtajan, aineiston, työskennellä yhdessä. * * * * *

”Viime yönä juuri kun olin menossa levolle, Kunâlan ääni kutsui minua ulkopuolelta ja menin sinne heti. Katsoen minua kiinteästi hän sanoi:

³⁰ Nämä älynvälähdykset eivät ole tuntemattomia edes tieteelliselle maailmalle, paljastuihan, ehkä eräänlaisena hulluuden hetkenä, eräälle englantilaiselle tiedemiehelle, että auringossa on oltava rautaa; ja Edison saa ajatuksensa siten. (*The Path*, toim.)

”Tahdomme nähdä sinut.” Ja puhuessaan hän muuttui vähitellen tai katosi tai sulautui toisen ihmisen muotoon, jolla oli kunnioitusta herättävät kasvot ja silmät ja jonka muoto tuli nähtävästi Kunâlan ruumiin aineksesta. Samanaikaisesti siellä seisojaksi seisojaksi muuta pukeutuneina tiibetiläisiin pukuihin. Toinen heistä meni huoneeseen, josta olin tullut esiin. Tervehdittyäni heitä kunnioittavasti ja tietämättä heidän aikeitaan sanoin suurimmalle:

”Onko teillä joitakin ohjeita annettavana?”

”Jos on jotakin, se ilmoitetaan sinulle kysymättä”, hän vastasi, ”pysy hiljaa siinä missä olet.”

”Sitten hän alkoi katsoa minuun kiinteästi. Minulla oli hyvin miellyttävä tunne, ikään kuin olisin poistumassa ruumiistani. En voi kertoa nyt, kuinka paljon aikaa kului siitä tähän, kun nyt kirjoitan tätä muistiin. Mutta näin, että olin erikoisessa paikassa. Se oli —n yläpää —vuorijonon juurella. Siellä oli paikka, missä oli vain kaksi taloa aivan vastapäätä toisiaan, eikä mitään muuta merkkiä asumisesta. Toisesta tuli ulos vanha fakiiri, jonka näin Durga-juhlassa, mutta kuinka muuttuneena ja kuitenkin samana: silloin niin vanha, niin epämiellyttävä; nyt niin nuori, niin loistava ja kaunis. Hän hymyili minulle hyvänmielisesti ja sanoi:

”Älä koskaan odota näkeväsi jotakuta, vaan ole aina valmis vastaamaan, jos joku puhuu sinulle; ei ole viisasta tähyillä itsesi ulkopuolelle Vasudevan suuria seuraajia: katso mieluummin sisällesi.”

”Täsmälleen fakiiriparan sanat!

”Hän kehotti sitten minua seuraamaan itseään.

”Kuljettuamme lyhyen matkaa, noin puoli mailia, tulimme —vuorijonon alla sijaitsevan luonnollisen maanalaisen käytävän suulle. Polku on hyvin vaarallinen. Alapuolella virtaa —joki koko padottujen vesien raivolla ja siellä on luonnollinen pengertie, jota pitkin voi kulkea. Siitä voi kulkea vain yksi ihminen kerrallaan ja yksikin väärä askel sinetöi matkaajan kohtalon. Tämän pengertien lisäksi siellä on useita laaksoja ylitettävänä. Käveltyämme melkoisen matkan tämän maanalaisen käytävän läpi tulimme avoimelle tasangolle L—K:ssa. Siellä sijaitsee tuhansia vuosia vanha, suuri massiivinen rakennus. Sen edessä on suunnattoman suuri egyptiläinen Tau. Rakennus lepää seitsemän suuren pilarin päällä, kaikki pyramidin muotoisia. Sisäänkäyntiportilla on suuri kolmiomainen kaari ja sisällä on useita huoneistoja. Rakennus on niin iso, että uskon sinne hyvinkin mahtuvan kaksikymmentätuhatta ihmistä. Joitakin huoneita näytettiin minulle.

”Tämän täytyy olla kaikkien — luokkaan kuuluvien keskuspaikka, jossa saadaan vihkimys ja vietetään tarpeellinen aika.

”Astuimme sitten suureen halliin oppaani perässä. Hän oli nuorekkaan näköinen, mutta hänen silmissään oli aikakausten katse. * * * * Tämän

paikan loisto ja rauha herättää sydämessä kunnioitusta. Sisällä oli kohta, jota me kutsuisimme alttariksi, mutta sen on oltava paikka, johon keskittyy kokouksen koko voima, tarkoitus, tieto ja vaikutus. Sillä pää——lle, korkeimmalle ——lle kuuluvan istuimen tai paikan tai valtaistuimen ympärillä on sanoin kuvaamaton loisto, joka muodostuu säteilystä, joka näyttää säteilevän tuolla paikalla istuvasta. Tuon valtaistuimen ympäristö ei ollut häikäisevä, ei liioin itse paikka millään tavoin koristeltu – kaikki lisäloisto oli kokonaan lähtöisin aurasta, joka virtasi Hänestä, joka istui siinä. Ja hänen yläpuolellaan luulin näkeväni siinä seisoessani kolme kultaista kolmiota ilmassa yläpuolella – Kyllä ne olivat siellä ja näyttivät hehkuvan ylimaallisella loistolla, joka osoitti niiden inspiroidun alkuperän. Mutta eivät ne eikä paikan täyttänyt valo olleet mekaanisten laitteiden aikaansaamia. Katsoessani ympärilleni näin, että muilla oli kolmio, joillakin kaksi, ja kaikilla tuo erikoinen, loistava valo.”

[Tässä jälleen esiintyy joukko symboleja. On ilmeistä, että juuri tässä kohtaa hän tahtoi merkitä muistiin yksityiskohdat vihkimyksestä, jonka hän toivoi muistavansa. Ja minun on myönnettävä, etten kykene selvittämään niiden merkitystä. Se täytyy jättää intuitiollemme ja mahdollisesti tulevalle kokemuksellemme meidän tapauksessamme.]

* * * * *

”14. päivä uudesta kuusta. Yön tapahtumat vihkimyshallissa antoivat minulle paljon pohdittavaa. Oliko se unta? Petätkö itseäni? Voiko olla niin, että kuvittelin kaiken tämän? Tällaisia arvottomia kysymyksiä risteili mielessäni päiviä myöhemmin. Kunâla ei viittaa aiheeseen enkä voi esittää hänelle kysymystä. Enkä tahdo. Päätän, että tuleepa mitä tahansa, minun on päästävä ratkaisuun tai sen on tultava itsestään.

”Mitä hyötyä minulle on kaikista opetuksista ja symboleista, ellen voi kohota tuolle syvällisen tiedon tasolle ja ellen sen avulla itse, itseni avulla, kykene ratkaisemaan arvoitusta ja osaa erottaa oikeaa väärästä ja illusori-sesta? Ellen pysty itse lopettamaan näitä epäilyjä, katkomaan näitä tietämättömyyden kahleita, se osoittaa, että en ole vielä kohonnut näiden epäilyjen yläpuolella olevalle tasolle. **** Viime yönä ajettuani koko päivän takaa mentaalisen taivaani läpi noita nopeita tasapainon hävittäjiä – mentaalisia muuttolintuja – kävin makuulle ja siinä ollessani korviini kantautuivat nämä sanat:

””Kiihkeys on tiedon vihollinen; kuin verho se vajoaa alas sielun silmien eteen; ylläpidä sitä, niin verho vain tihenee; aja se pois, niin totuuden aurinko voi karkottaa pilviverhon.”

”Myönsin tuon totuuden. Päätin kieltää kaiken kiihkeyden. Tiesin hyvin, että kieltä kumpusi sydämeni syvyyksistä, sillä tuo oli mestarin ääni, ja luottamus hänen viisauteensa, itse sanojen hillitsevä luonne, pakotti minut luottamaan täydellisesti tuohon ohjeeseen. Pian päätöksen tehtyäni kasvoilleni putosi jotakin, minkä otin heti käteeni. Sytytin lampun. Edessäni oli tutulla käsialalla kirjoitettu kirjelappu. Avasin sen ja luin:

”Nilakant. Se ei ollut unta. Kaikki oli todellista ja lisäksi se, mitä heräävä tietoisuutesi ei voinut muistaa, tapahtui siellä. Ajattele sitä kaikkea todellisuutena ja löydä pienimmästäkin seikasta mikä tahansa opetus, mistä tahansa määrästä tietoa voit. Älä koskaan unohda, että henkinen kehityksesi jatkuu usein itseltäsi tietämättä. Monista muistin esteistä kaksi ovat kiihkeys ja itsekkyyys. Kiihkeys on este, joka on rakentunut karkeasta ja katkerasta aineesta. Itsekkyyys on tulinen pimeys, joka polttaa muistin kätköt. Tuohon toiseen muistiisi vaikuttaaksesi synnyttä siis tyytyväisyyden rauhallinen hiljaisuus ja hyväntahtoisuuden elävöittävä sade.”³¹ * * * *

[Jätän pois tästä, kuten muistakin paikoista, pelkät matkoja ja erilaisia pikkuasioita koskevat, hyvin luultavasti mielenkiintoa vailla olevat muistiinpanot.]

”Viime kuun matkalla vuorten yli V——n lähellä jouduin vastustamattomasti tutkimaan tyhjää rakennusta, joka vaikutti ensin viljavarastolta tai joltakin sen tapaiselta. Se oli kivistä, nelikulmainen, ilman mitään aukkoja, ikkunoita tai ovia. Päättellen siitä, mitä saattoi nähdä ulkopuolelta, se on saattanut olla jonkin vanhan rakennuksen, porttikäytävän tai tornin vahvan, kivisen perustuksen rauniot. Kunâla seisoi lähellä katsellen myös sitä ja myöhemmin hän kysyi minulta käsitystäni paikasta. Kaikki mitä saatoin sanoa, oli, että vaikka se näytti olevan umpinainen, ajattelin sen ehkä olevan ontto.

”Kyllä se on ontto”, hän sanoi. ”Se on yksi noita joogien kerran tekemiä paikkoja, joissa päästään syvään transsiin. Chelan (oppilaan) käyttäessä sitä

³¹ Huolellinen tutkija muistanee, että Jacob Boehme puhuu ”luonnon karkeasta ja katkerasta ahdistuksesta, joka on syy, joka saa aikaan luut ja kaikki ruumiillistumiset.” Niinpä vaikuttaa siltä, että tässä mestari kertoo onnekkaalle chelalle, että henkisessä ja mentaalissa maailmassa kiihkeys, karkea ja katkera, synnyttää verhon eteemme ja estää meitä käyttämästä muistiamme. Näyttää siltä, että hän viittaa toiseen muistiin tavallisen yläpuolella. Tässä sanotun oikeellisuus ja arvo on myönnettävä, kun ajattelemme, että joka tapauksessa koko kehitystapahtuma on prosessi, jossa *saadaan takaisin menneisyyden muisti*. Ja tämä opetus on myös löydettävissä puhtaasta buddhalaisuudesta samoin kuin sen turmeltuneesta muodosta. (*The Path*, toim.)

hänen opettajansa vahti sitä niin, ettei kukaan voinut häiritä. Mutta kun adepti tahtoo käyttää sitä pannakseen ruumiinsa sinne syrjään samalla, kun hän matkustelee todellisessa, vaikka ehkä joillekin näkymättömässä muodossaan, käytettiin usein muita turvakeinoja, jotka olivat yhtä varmoja kuin oppilaan opettajan läsnäolo.’ Sanoin hänelle, että näyttää siltä, ettei siellä sisällä ole nyt juuri kenenkään ruumista.

”Älä tee sitä johtopäätöstä, äläkä toistakaan. Se voi olla varattu tai sitten ei.’

”Jatkoimme sitten matkaamme hänen kertoessaan minulle ei vain bramiini-joogien vaan myös buddhalaisten hyvydestä. Todellinen oppilas ei voi nähdä mitään eroa toisessa oppilaassa, jolla saattaa olla erilainen usko. Kaikki etsivät totuutta. Tiet eroavat, mutta kaikkien päämäärä pysyy samana.”

* * * * ”Toistettuna kolme kertaa: ’Aika kypsyttaa ja sulattaa kaikki olennot suureen itseen, mutta se, joka tietää mihin aikaan itse sulautuu, on Vedojen tuntija.’

”Mitä on ymmärrettävissä, ei vain tästä, vaan myös sen toistamisesta kolme kertaa?

”Siellä oli kolme pyhäkköä. Oven yläpuolella oli kuva, jonka näin hetken ja joka näytti hetken loistavan valoa kuin tuli. Mieleeni kiinnitettynä sen ääriiviivat kasvoivat, sitten hävisivät, kun olin ohittanut kynnyksen. Sisällä sen kuva tuli jälleen silmiäni eteen. Näyttäen houkuttelevan minua se vaaleni ja palautui sitten ennalleen. Se jäi vaikuttamaan minuun, näytti elämän kyllästäväältä ja ikään kuin tarjoutuvan arvosteltavakseni. Kun aloin analysoida sitä, se vaaleni, ja kun sitten pelkäsin jättäneeni velvollisuuteni suorittamatta tai olevani epäkunnioittava noille olennoille, se palasi ikään kuin vaatimaan huomiota. Sen kuvaus:

”Inhimillinen sydän, jolla on keskuksessaan pieni kipinä – kipinä laajenee ja sydän katoaa – kun syvä sykintä näyttää kulkevan lävitseni. Hetkessä henkilöllisyys on epäselvä, tartun itseeni; ja jälleen sydän ilmestyy uudelleen kipinän kasvaessa suureksi tuliseksi tilaksi. Vielä kerran tuo syvä liike; sitten ääniä; ne häipyvät. Kaikki tämä kuvassa? Kyllä! sillä tuossa kuvassa on elämä; siinä voisi olla äly. Se muistuttaa kuvaa, jonka näin Tiibetissä ensimmäisellä matkallani. Siinä elävä kuu nousee ja kulkee maiseman yli. Missä olin? Ei, ei jälkeinpäin! Se oli hallissa. Jälleen tuo kaikkialle kuuluva ääni. Se näyttää kuljettavan minua kuin joki. Sitten se lakkaa – äänenä ääni. Sitten vielä kerran kuva; tässä on Pranava.³² Mutta sydämen ja Pranavan välissä on valtava jousi valmiine nuolineen ja tiukasti

³² Mystinen tavu OM. (*The Path*, toim.)

jännitettynä käytettäväksi. Seuraava on pyhäkkö, Pranava sen yläpuolella, lujasti suljettuna, ei avainta eikä avaimenreikää. Sen sivuilla ihmisen intohimoja esittävät vertauskuvat. Pyhäkön ovi aukeaa ja luulen sisimmässäni, että näen totuuden. Ei! toinen ovi? pyhäkkö jälleen. Se avautuu myös ja sitten toinen, kirkkaasti säihkyvä näky siellä. Kuin sydän se tulee yhdeksi kanssani. Vastustamaton halu lähestyä sitä tulee sisääni, ja se valtaa koko kuvan.

”Murtaudu Brahmanin pyhäkköön; käytä opettajan oppia.”³³

[Tällä kehotuksella ei ole mitään yhteyttä kehenkään henkilöön ja hyvin todennäköisesti se on jotakin, mitä joko hän itse sanoi yksinpuhelussa tai jokin ääni tai henkilö sanoi hänelle.

Minun on lopetettava tähän, koska muistiinpanoissa on monia aukkoja ja tyhjiä kohtia. Hänen on täytynyt lakata kirjoittamasta ylös lisää asioita, joita hän näki tai koki todellisessa sisäisessä elämässään, ja lienette samaa mieltä, että jos hän olisi edennyt tuolloin siitä, mitä viimeiset osat esittävät, hän ei olisi voinut kirjoittaa ajatuksiaan tai mitään muistiinpanoja asioista. Me emme kuitenkaan voi koskaan kertoa, mikä oli hänen syynsä. Ehkä häntä on kielletty tekemästä niin tai ehkä häneltä on puuttunut tilaisuus.

Lisäksi muistiinpanoissa oli paljon sellaista teitä kiinnostamatonta, joka käsitteli hänen perhe-elämäänsä; muistiinpanoja keskusteluista; maallisia asioita; raha-asioita ja asioita, jotka koskivat sopimuksia, matkoja ja tapaamisia ystävien kanssa. Ne osoittavat kuitenkin, että hän oli elävä koko tuona aikana tehden sovittua työtään ihmisten kanssa ja ollen usein huolten painama samoin kuin perheensä tukema ja heidät huomioon ottava. Kaiken tuon jätin pois, koska oletin, että vaikka se kiinnostaisikin ehkä teitä, päätin julkaista vain sen, mikä näytti koskevan ajankohtaa, joka ilmaisi aluksi hänen tapaamisiaan M——n kanssa ja lopuksi tuota viimeistä huomattavaa tapahtumaa, jonka yksityiskohdat voimme vain kuvitella. Ja samoin jätin pakostakin pois paljon sellaista, mikä on riittävän käsittämätöntä symboliikkaa paljastuakseen. Olen rehellisesti puhuen yrittänyt avata salakielen ovet, sillä niiden omistuksesta ei seurannut mitään kieltoa, ja kaikki minkä saatoin eritellä ympäröivästä pimeydestä on annettu teille.

Niin kuin hän sanoisi, tervehtikäämme toisiamme ja Brahmanin viimeistä pyhäkköä; Om, Hari, Om!

Tulk.]

³³ Tässä on jokin viittaus ilmeisesti upanishadeihin, sillä ne sisältävät opettajan ohjeen murtautua kaikkien pyhäkköjen läpi, kunnes viimeinen on saavutettu. (*The Path*, toim.)

[44]

AKALKOTIN SWAMI

[*The Theosophist*, Osa I, nro 4, tammik. 1880, s. 90–92.]

Marathin kielellä on juuri julkaistu Nârâyan Hâri Bhâgvatin kaksiosainen kirja *Swâmi Charitra* (Swâmin elämä). Se kertoo aikamme huomattavan hindun, Akalkotin Swâmin, elämästä siitä hetkestä lähtien, kun hän tuli tunnetuksi Digâambar Bâwan nimellä Mangalveden kaupungissa lähellä Akalkotia. Mitään ei tiedetä tuosta ihmeellisestä miehestä ennen tuota aikaa. Ei liioin kukaan uskaltanut kysellä häneltä hänen varhaisemmista vaiheistaan.

Eräs Bâbâjipant-niminen henkilö, joka oli yksi niistä jotka olivat eläneet Swâmin kanssa siitä hetkestä lähtien, kun hänen julkinen elämänsä askeettina alkoi, pyysi hartaasti häntä antamaan tietoja nimestään, syntymäpaikastaan ja perheestään. Swâmi ei antanut mitään suoraa vastausta, vaan sanoi pelkästään ”Datta Nagar” ja ”päähenkilö” – ”Vata-puu”. Mitään muuta yritystä tietojen saamiseksi ei tehty.

Syy, miksi kirjailija alkoi kirjoittaa Swâmin elämäkertaa, on hyvin yllättävä. Hän kertoi, että eräänä iltana hän meni vuoteeseen tavalliseen tapaan, mutta ei saanut unta pitkään aikaan, koska häntä rasittivat erilaiset ajatukset. Tuossa mielentilassa hän viimein nukahti, mutta säpsähti hyvin odottamatonta unta. Hän näki sannyâsin lähestyvän vuodettaan. Tämä kunnianarvoisa mies, toisin kuin muut samanlaisen kutsumuksen saaneet, käytti vaatteita, hänellä oli ”kundala”³⁴ korvissaan ja hän kantoi mukanaan ”dandaa”³⁵ ja kamandalua.³⁶ Hänen seurassaan ollut mies pyysi kirjailijaa nousemaan ylös ja katsomaan Swâmia. Hän näytti tottelevan ja Swâmi sanoi silloin:

”On tunnettu tosiasia, että astuin samâdhiin³⁷ Akalkotissa. Kirjoittakaa minun elämäkertani niin kuin nykyisinä aikoina sopii, ohjeitteni mukaisesti. Katoan nyt.”

³⁴ Eräänlaisia renkaita, joita sannyâsit käyttävät korviensa alemmassa osassa.

³⁵ Ihmeitä tekevien askeettien kolme- tai seitsensolmuinen bambusauva.

³⁶ Kurpitsa, jossa brahmacharit, sannyâsit ja muut pitävät vettä.

³⁷ Tätä ilmaisua käytetään tavallisesti, kun joku suuri sadhu on kuollut. Samadhi on joogaharjoituksen korkein tila, ja kun joogi on tuossa tilassa, hän kadottaa tietoisuuden tästä maailmasta eikä näe mitään muuta kuin oman jumalaisen henkensä.

Nähtyään tämän kirjailija heräsi, nousi ylös eikä tiennyt mitä tehdä, varsinkaan kun hän ei ollut koskaan nähnyt Swâmia eikä sen vuoksi voinut totella hänelle unessa ilmaistuja ohjeita. Hän ei liioin ollut koskaan tuntenut mitään vakavaa tarvetta nähdä Swâmia tämän elinaikana. Päinvastoin kuin monet, hän ei ollut koskaan pitänyt Swâmia Jumalan inkarnaationa. Tuossa mielentilassa hän nukahti toisen kerran ja näki jälleen unessaan saman henkilön samassa puvussa ja samoin tunnusmerkein. Tämä sanoi:

”Nouskaa ylös. Miksi olette niin hämmentynyt? Alkaka kirjoittaa, niin saatte tarvittavan aineiston.”

Sen jälkeen kirjailija päätti ainakin yrittää ja kirjoitti kaikille niille, jotka tunsivat Swâmin hyvin, saadakseen mahdollisimman paljon tietoa. Kirjassa mainitut tosiasiat ovat sen vuoksi oikeiksi todistettuja. Ne ovat lisäksi luotettavia, koska kirjailija sanoo saaneensa paljon tietoja ihmisiltä, joille hän ei ollut ikinä kirjoittanut. Lisäksi on hyvin epätodennäköistä, että sellainen mies kuin Govind Vishnu Bhide, joka on hyvin kokenut ja tunnettu, puhuisi umpimähkään, harkitsematta tarkoin sanojaan. Hän sanoo, että kerran kun hän meni tapaamaan Swâmia tälle tehdyn lupauksen täyttämiseksi, hän oli myös tahtonut, että Swâmi neuvoisi häntä henkisissä asioissa. Tuskin hän seisoi Swâmin edessä kun tämä käänsi kasvonsa häntä kohti ja toisti seuraavan säkeen marathiksi:

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्री ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

Yhtä luotettava on Vishnu Chintamon Bhopatkarin, Poonan korkeimman oikeuden tuomarin mainitsema tapahtuma. Noin kymmenen vuotta sitten, kun hän palveli piirioikeuden virkamiehenä, hänen vaimonsa kärsi kovista kuumekohtauksista. Sairaus paheni päivä päivältä ja lääkärit julistivat hänet parantumattomaksi. Aviomies oli sen vuoksi valmis yrittämään mitä tahansa hänelle ehdotettua parannuskeinoaa. Hän tapasi erään ystävänsä, joka neuvoi häntä antamaan lupauksen, että hän veisi vaimonsa Akalkotin Swâmin luo, jos hän paranisi, ja sillä välin pitäisi hänet paikallisen tohtorin, nimeltään Gunesh Shastri Sakurdikar, hoidossa. Niinpä hän rukoili Swâmilta apua ja lupasi uhrata kookospähkinän hänen palvonnan kohteelleen hänen puolestaan. Mutta valitettavasti hän unohti lupauksensa, kun hän meni vuoteeseen. Ja vaikkei kukaan tiennyt tästä asiasta, hänen lankonsa näki unen, jossa Swâmi moitti miestä siitä, että hän oli unohtanut uhrata kookospähkinän Swâmin hyväksi. Koska lanko ei ollut selvillä hra Bhopatkarin lupauksesta, hän ei tiennyt, mitä uni tarkoitti, ja kertoi sen vuoksi hämmästyneenä asiasta koko perheelle.

Kun hra Bhopatkar kuuli unesta, hän katui kovasti, että oli unohtanut lupauksensa, mutta heti kylvettyään hän uhrasi kookospähkinän Swâmin hyväksi ja antoi lupauksen, että jos hänen vaimonsa paranisi, hän matkustaisi hänen kanssaan tammikuussa Akalkotiin katsomaan Swâmia. Sitten hän lähetti sanan ystävänsä mainitsevalle parantajalle, mutta sai kuulla, että tämä oli lähtenyt Inâm-kyläänsä eikä ollut Poonassa. Hra Bhopatkarin suureksi hämmästykseksi tapahtui kuitenkin, että kun hän oli palaamassa kotiin toimistosta, hän tapasi matkallaan kyseisen parantajan, jota hän oli etsinyt. Hän vei tuon tohtorin kotiinsa ja tämä alkoi tutkia hra Bhopatkarin vaimoa. Annettu lääke osoittautui hyväksi, ja vaimo alkoi parantua vähitellen. Ja vaikka hän oli melko hyvässä kunnossa tammikuussa, hra Bhopatkar ei pitänyt viisaana, että vaimo olisi lähtenyt matkalle, koska hän oli vielä hyvin heikko. Niin ollen hän ei ottanut vaimoaan mukaansa lähtiessään Poonaan.

Mutta hän oli tuskin lähtenyt Poonaan ilman vaimoan, kun tämän sairaus puhkesi uudelleen niin vakavana, että miestä pyydettiin seuraavana päivänä palaamaan. Koska vaimo oli ollut kunnossa hänen lähtiessään, pian perään lähetetty sähke sai hänet epäilemään, että kaikki tämä johtui siitä, että hän ei ollut täyttänyt lupaustaan viedä vaimonsa mukanaan Akalkotiin. Hän rukoili sitten Swâmilta anteeksiantoa ja lupasi mennä vaimonsa kanssa Akalkotiin heinäkuussa, jos tämä paranisi. Hän alkoi heti tervehtyä niin nopeasti, että aviomiehen palatessa kotiin vaimo oli kunnossa.

Vaikka vaimo oli terve heinäkuussa, hän oli liian heikossa kunnossa kestääkseen tuon vuodenajan kylmyyttä. Mies päätti kuitenkin pysyä lupauksessaan tällä kertaa ja lähti siis Akalkotiin mukanaan vaimonsa ja lääkäri, jonka hoidossa tämä oli. Kun he saapuivat määränpäähensä, satoi kovasti ja paikka, johon he olivat majoittuneet, oli hyvin kostea. Vaimon tila ei kuitenkaan huonontunut, vaan päinvastoin hän jatkoi tervehtymistään. Kun he kaikki menivät Swâmin luokse, hän määräsi tuotavaksi itselleen tietyn kirjan ja löydettyään sieltä tietyn kappaleen antoi sen ensin lääkärille ja sitten hra Bhopatkarille antaen siten ymmärtää lausumatta sanaakaan, että heidän päämääränsä oli saavutettu.

Kirjassa kerrotaan monista samanlaisista tapauksista kuin edellä oleva. Kaikki vahvistavat todeksi Swâmin Yoga Vidyan tuntemuksen. Hän oli käytännön esimerkki siitä, mitä ihminen *voi* tehdä, jos hän *tahtoo*. Jos ihmiset olisivat käyttäneet heille tarjottua tilaisuutta hyväkseen ja menneet Swâmin luo pelkästään aikomuksenaan opiskella filosofiaa, kuinka paljon hyvää he olisivatkaan voineet tehdä itselleen ja maalleen!

Yli kahdenkymmenen vuoden aikana, jolloin Swâmi oli Akalkotissa, vähintään 500 000 ihmisen on täytynyt käydä katsomassa häntä. Mutta

tuntuu siltä, että tuosta suuresta ihmisjoukosta tuskin kellään oli rehellistä halua opiskella filosofiaa. Lähes kaikilla oli vaikuttiminaan pelkästään itsekkäät maalliset halut. Jos he olisivat menneet hänen luokseen vakavin toivein oppia, miten saada hallintaansa ruumiilliset intohimot, hän olisi osoittanut heille sellaista, mitä kukaan rosvo maailmassa ei olisi ryövännyt heiltä. Mutta he etsivät vain maallisia nautintoja, joihin hupsut tyytyvät. He eivät koskaan olleet uhranneet hetkeäkään aikaa pohtiakseen, mikä heidän tilansa olisi heidän fyysisten ruumiidensa kuoleman jälkeen.

Koko kirjassa esitetään vain kaksi tai kolme esimerkkiä henkilöistä, jotka menivät Swâmin luo tahtoen saada tietoa. Tapa, jota hän käytti täyttääkseen sellaisten henkilöiden toiveet, on hyvin erikoinen.

Mysossa asuva Narsappa-niminen mies oli mennyt Akalkotiin aikomuksenaan saada opastusta henkisissä asioissa. Hän ei tiennyt, miten selittää aikomuksensa Swâmille, koska hän ei osannut marathia eikä hindustania. Hän meni kuitenkin säännöllisesti istumaan hiljaa sannyâsin läheisyyteen. Kerran, kun hän oli istumassa lähellä purânikia,³⁸ Swâmi antoi hänelle merkin lähestyä. Narsappa teki niin kuin oli pyydetty ja Swâmi otti tyhjän kirjan, joka oli hänen lähellään, ja käännettyään monia sen lehtiä antoi hänelle tietyn sivun luettavaksi. Suureksi hämmästyksekseen ja ilokseen hän huomasi siinä kanarankielisin kirjainmerkein painetun kehotuksen, että hänen pitäisi lukea Bhagavad Gitaa, jos hän tahtois toteuttaa toiveensa.

Narsappa kertoi sitten iloissaan tapauksesta purânik-ystävälle ja pyysi tätä lukemaan kirjaa hänelle. Purânik meni paikkaan missä Swâmi oli istunut, ja otti esille tyhjän kirjan, joka oli pantu Narsappan käteen, ja etsi sivua, jossa Narsappa sanoi olleen kanarankielisiä kirjainmerkkejä. Hän tutki myös kaikki muut kirjat ja paperit, jotka olivat siellä, mutta hän ei kyennyt löytämään mistään tuollaisia kirjainmerkkejä. Tämä tapaus kuvaa hyvin, miten tuo yksinkertainen olento antoi ohjeensa vain niille, jotka vilpittömästi tahtoivat niitä.

Kirja vilisee tosiasioita, jotka valaisevat joogin saavuttamia voimia. Tässä maassa on hyvin harvoja ihmisiä, jotka etsien muinaista arjalaista filosofiaa ovat saaneet hallintaansa ruumiilliset himot, jotka vaivaavat tavallisia ihmisiä kohtuuttomasti. Vielä vähemmän on niitä, jotka – kuten yksi nyt Intiassa asuva, jonka nimeä en uskalla mainita – tunnetaan. Lähes kaikki, jotka ovat perusteellisesti opiskelleet tai opiskelevat tuota jalostavaa filosofiaa, ovat poissa julkisuuden näköpiiristä viisaiden ja ankarien sääntöjen mukaisesti. Tämä ei johdu itsekkyydestä, kuten monet

³⁸ Henkilö, joka lukee ja selittää Purâna-teosta.

kuvittelevat. Vaikkeivät näkyvissä, he kuitenkin työskentelevät jatkuvasti ihmiskunnan hyväksi. Tuhansissa tapauksissa heidän aikaansaannoksiaan pidetään Kaitselmuksena.

Ja milloin tahansa he löytävät jonkun, joka heidän tavoin pyrkii kiihkeästi pelkkien tämän maailman nautintojen yläpuolelle ja etsii sitä Vidyaa, joka yksin voi tehdä ihmisen viisaaksi tässä yhtä hyvin kuin onnelliseksi seuraavassa, he ovat valmiina tukemaan häntä, ryhtyvät opettamaan häntä niin pian kuin hän osoittaa olevansa sen arvoinen ja asettavat hänelle tilaisuuksia opiskella filosofiaa, jonka opiskelu on tehnyt heistä itsensä, luonnonvoimien ja tämän maailman mestareita. On ilmeistä, että Akalkotin Swâmi oli yksi tällaisista ihmisistä. Ollen erityisen oraakkeli-mainen ja vähäpuheinen ja jossain määrin eriskummallinen hän kuitenkin teki hyvää maailmalle ja hänen elämänsä oli täynnä ihmeitä. Swâmin omaamista korkeista tiedoista voitaisiin kertoa monia tosiasioita, mutta edellä kerrottu riittänee esittelemään hänet lukijalle ja osoittamaan hänen tunteneen luonnon okkulttisen puolen. Hänen eläessään vain muutamat oppivat häneltä vidyaa; nyt kun hän on poissa lopullisesti, hänen kuolemaansa surraan, mikä on tavallista intialaisten keskuudessa. Heidän silmänsä avautuvat lopultakin näkemään vahingon, jonka he ovat aiheuttaneet itselleen suhtautumalla välinpitämättömästi loistavaan tilaisuuteen.

Elämäkerran esittämä selostus hänen kuolemastaan on tunteellinen ja toistamisen arvoinen. Chaitra-kuukauden³⁹ ensimmäisen kaksiviikkoisen viimeisenä päivänä vuonna 1800 Salivâhana-kautta ihmiset epäilivät Swâmin terveyden alkaneen heiketä. Kun hän oli nukkumassa tuolloin iltapäivällä Tatyâ Sâheb Subhedârin paikassa, hän nousi äkkiä ylös ja määräsi maassa maanneen tiiliskiven sijoitettavaksi jonkun pään päälle. Hän meni sitten kaupungin laidalla sijaitsevalle vesialtaalle. Häntä seurasi suuri joukko, samoin se jolla oli tiiliskivi päänsä päällä. Hän asettui istumaan vesialtaan portaille. Myöhemmin hän määräsi miehen sijoittamaan tiiliskiven veteen rikkomatta sitä ja pyysi joukkoa metelöimään kovasti.⁴⁰

Hän palasi sitten Murlidharin temppeliin alkuillasta, jolloin hän oli taas kunnossa. Mutta noin klo 9 illalla hänellä oli vakava vilustumis- ja kuume-kohtaus. Ilmoittamatta asiasta kenellekään hän nousi ylös varhain aamulla ja meni polttopaikalle, missä hän osoitti kahta tai kolmea polttoroviota joillekin seuralaisistaan ja pyysi heitä muistamaan ne. Sitten hän suuntasi

³⁹ Hinduvuoden ensimmäinen kuukausi Sâlivâhana-kauden mukaan.

⁴⁰ Hindutavan mukaan, kun joku menettää lähimmän sukulaisensa tai suuresti rakastamansa henkilön, hän kiertää kuolleen ruumiin ympäri ja metelöi kovasti painamalla käntensä suutaan vasten; tässä tarkoitetaan sellaista ääntä.

askeleensa kohti Nagannhallin kylää, joka sijaitsee noin kaksi mailia paikasta jossa hän oli. Ja vaikka oli yli puolen päivän, hän ei ollut vielä kylpenyt eikä syönyt, mutta kukaan ei uskaltanut pyytää häntä tekemään mitään. Matkalla hän lepäsi lehmille varatussa suojassa. Hänen seuralaisensa alkoivat kuten tavallista valmistaa hänelle vuodetta, kun hän sanoi: ”Vastedes en tarvitse mitään vuodetta. Polttakaa se tuossa puussa vastapäätä minua.” Tämä pelästytti jotkut hänen seuralaisistaan, mutta he eivät edes epäilleet Swāmin tarkoittaneen sillä mitään itseään koskevaa.

Seuraavana päivänä hän palasi Akalkotiin ja pysähtyi Vata-puun alla Karjalkarin palatsin takana. Huolimatta siitä, että hän kärsi kuumeesta, hän jatkoi keskustelua normaaliin tapansa. Hän ei liioin näyttänyt mitään muutosta toimissaan. Pian myöhemmin hänellä oli ripulikohtaus ja hän menetti ruokahalunsa. Mutta hän ei laiminlyönyt tavanomaista kylpyään, ja jos joku kehotti häntä luopumaan siitä hänen sairautensa vuoksi, hän vastasi: ”Mitä sinun isäsi menettää, jos kuolen?”

Hanmantrâo Ghorpade, Akalkotin apteekkari hoiti hänen ripuliaan, mutta hän kärsi jatkuvasti kuumeesta ja pian myöhemmin hänellä oli yskänkohtaus. Hänet pantiin sitten paikallisen tohtorin nimeltään Nâna Vaidya hoitoon. Tämän kaikki yritykset parantaa hänet epäonnistuvat. Jos häntä pyydettiin olemaan kylpemättä tai asettumatta alttiiksi ulkoilmalle, hän ei välittänyt siitä. Häntä ei myöskään voitu suostutella ottamaan hänelle määrättyjä lääkkeitä. Pari kolme päivää myöhemmin hän alkoi hengittää hyvin raskaasti ja hänen tilansa huononi nopeasti. Mutta vielääkään hän ei valittanut eikä ulkoisella olemuksellaan osoittanut mitään merkkejä siitä, miten hän kärsi sisäisesti.

Kun hänen sairautensa oli lopulta liian ilmeinen salattavaksi, jotkut hänen huomaavista ystävistään pitivät viisaana, että hän jakaisi almuja ennen kuolemaansa. Tämän hän teki erittäin halukkaasti, itse toistaen kaikki vaadittavat mantrat. Hän ojensi oman kirjotun shaalinsa Ramâchâryalle. Koska hänen yskänsä voimistui joka hetki, häntä neuvottiin siirtymään avoimelta paikalta talon sisäosaan. Mutta kaikki hänen ystäviensä pyynnöt osoittautuivat turhiksi. Sama vastaus toistettiin heille. Puolelta päivin chaitra-kuukauden jälkimmäisen kaksiviikkoisen 13. päivänä hän määräsi lehmänsä ja muut eläimensä tuotavaksi eteensä. Hän antoi sitten pois kaikki hänelle tarjotut ruuat ja vaatteet. Nähdessään, että tuohon mennessä hänen äänensä oli melkein mennyt, yksi hänen hyvistä oppilaistaan kysyi häneltä, oliko hänellä mitään ohjeita ilmoitettavanaan. Vastaukseksi hän toisti *Gitan* seuraavan sähkeen:

Hän kääntyi sitten vasemmalta oikealle kyljelle ja määräsi itsensä asetettavaksi istumaan. Tuskin ohjetta oli noudatettu, kun hän oli. . . !

Kuten edellä huomautettiin, ihmiset ovat alkaneet arvostaa hänen suuruuttaan. Kunnioittaakseen hänen muistoaan he ovat pystyttäneet eräänlaisen temppelin paikalle, jossa hän hengitti viimeisen kerran. Mutta jos he olisivat pitäneet hänet visusti sydämessään hänen eläessään ja jos he olisivat opiskelleet Vidyaä hänen kanssaan, he olisivat kohottaneet itsensä alhaisten intohimojen ja mielihyvän tavoittelun yläpuolelle ja saavuttaneet sen valtakunnan, jonne pääsijää ei koskaan syöstä valtaistuimelta. Sellaisille, jotka saattavat kysyä, miten hän olisi voinut auttaa ihmisiä tulemaan itsen mestariksi, puhukoot kirjailija:

”Koska kaikki kirjassa kerrotut asiat koskevat toisia ihmisiä, on selvää, että lukijat tahtovat kirjailijan sanovan, mitä hänelle itselleen on mahtanut tapahtua. Olisi epäoikeudenmukaista, jos hän kieltäytyisi kertomasta kokemustaan häpeällisen pelon vuoksi. Hän näki Swâmin kolmetoista kuukautta sitten unessa eikä hän nyt tunne iän heikkoutta. Kaikki hänen aistinsa ovat paremmassa kunnossa eivätkä iän rappeuttamat. Asteittain hän saa haltuunsa salaisuuden, joka tekee hänet kykeneväksi valvomaan käytännössä intohimojaan, jotka vaivaavat tavallisia ihmisiä. Ja kun hän ei pysty kovasta yrityksestä huolimatta valvomaan vääriä halujaan, hän näkee sanoin kuvaamattomalla tavalla jonkin tapahtuman, joka osoittaa, että Swâmi on päättänyt ajaa kaikki väärät ajatukset kirjailijan mielestä tuomalla hänen eteensä outoja tapahtumia. Tämä on ainoa kokemus, joka kirjailijalla on ollut tähän mennessä Swâmin suuruudesta.” – Mutta se riittää osoittamaan, että kirjailija on oikealla tiellä.

⁴¹ (Kappale IX, Sae 22: ”Niille, jotka palvelevat Minua ajattelematta mitään muuta, niille, jotka ovat aina kokonaan yhdistyneet jumalalliseen, minä tuon jumalallisen Yhteyden autuuden.”)

INTIAN KASTIT

[*The Theosophist*, I vuosik., nro 8 1880, s. 196–7.]

Kukaan rehellinen ja siveellisesti rohkea ihminen ei voi lukea G. C. Whitworthin Uskontunnustusta⁴² – selostettu huhtikuun *Theosophistissa* – tuntematta omituista vaatimusta olla niin kunnioitettavia mielipiteitä julkisesti tunnustavan henkilön huomion arvoinen. Minä pidän myös velvollisuutenani selvittää henkilökohtaisesti uskoani. Olen sen velkaa perheelleni ja kastiveljilleni, jotta he tietäisivät, miksi olen harkitusti luopunut kastistani ja muista maallisista arvoasteikoista. Jos heidän ja minun välillä on vastedes oleva kuilu, minun on ilmoitettava, että tämä luopuminen on oma valintani eikä minua ole erotettu huonon käytöksen vuoksi. Olisin iloinen, jos saisin tähän uuteen elämään sukulaisteni rakastavat ja hyvät toivotukset mukaani. Mutta ellei se ole mahdollista, minun on vain kestävä heidän mielipahansa, sillä tottelen velvollisuuden korkeinta vakaumusta.

Synnyin perheeseen, joka kuuluu braminiiniseen Karhâda Mahârâshtra-kastiin, kuten sukunimeni osoittaa. Isäni kasvatti minut huolellisesti uskontomme oppeihin ja lisäksi hän järjesti minulle kaikki mahdollisuudet hyvään englantilaiseen kasvatukseen. Kymmenvuotiaasta noin neljäntoista vuoden ikään uskonnolliset asiat askarruttivat kovasti mieltäni ja antauduin suurella kiihkolla oikeaoppiseen uskonnonharjoittamiseen. Sen jälkeen kouluopintoni syrjäyttivät rituaaliset menot, mutta vasta yhdeksän kuukautta sitten uskonnolliset ajatukseni ja pyrkimykseni muuttuivat täysin.

Tuolloin minulla oli arvaamattoman suuri onni lukea *Hunnutonta Isistä*, ”Mestariavainta muinaisen ja nykyisen tieteen sekä teologian mystereihin”, ja liittyä Teosofiseen Seuraan. En liioittele sanoessani, että olen ollut todella elävä ihminen vasta näinä muutamina kuukausina. Sillä elämä, jollaisena se nyt minulle ilmenee ja tuo elämä, jollaiseksi sen ymmärsin aikaisemmin, ovat pohjattoman erilaiset. Uskon aavistavani vasta nyt, mitä ihminen ja elämä ovat – toisen mahdollisuudet, velvollisuudet ja ilot sekä toisen luonto ja voimat.

Vaikka olin aikaisemmin hartaan ritualistinen, en todellisuudessa kokenut onnea enkä mielenrauhaa. Tein vain uskonnonharjoituksiani ymmärtämättä niitä. Maailma vaikutti minusta yhtä kovalta kuin muistakin ja tulevaisuus näytti minusta epämääräiseltä. Päivän rutiini tuntui olevan

⁴² Tässä viitataan George Clifford Whitforthin pamflettiin ”A Personal Statement of Religious Belief”, London; C. Kegan Paul & Co., 1880, 18 s.

ainoa todellisuus; parhaimmillaan horisontti edessäni ulottui vain kiireisen elämän hyörintään, johon kuului ruumiini polttaminen ja ystäväni minulle suorittamat hautajaisseremoniat. Pyrkimyksiini kuuluivat zamindârit, sosiaalinen asema ja nautinnonhalujen ja päähänpistojen tyydyttäminen. Mutta myöhemmin lukemani ja pohtimani asiat ovat osoittaneet minulle, että kaikki nuo seikat ovat vain unikuvia ja vain sellainen on ihmiseksi kutsutun arvoinen, joka on tehnyt mielijohteista orjiaan ja henkisen itsen kehittämisestä pyrkimystensä tärkeimmän kohteen. Koska en voisi nauttia noista vakaumuksista enkä toimintavapaudestani kuuluessani kastiini, luovun siitä.

Haluan vakuuttaa, että olen ottanut tämän askeleen – en siksi että olen teosofi vaan – koska opiskellessani teosofiaa olen kuullut maani, korkeasti arvostetun Aryâvartan maan, muinaisesta loistosta ja kirkkaudesta. Teosofiseen Seuraan liittyminen ei ole kenenkään sosiaalisten, poliittisten tai uskonnollisten siteiden esteenä. Kaikilla on yhtäläiset oikeudet pitää mielipiteensä Seurassa. Kaukana siitä, että Mme Blavatsky ja ev. Olcott olisivat suostutelleet minua tekemään sen minkä olen tehnyt, he ovat vaatineet minua kovasti odottamaan jonnekin tulevaisuuteen, jolloin minulla olisi ollut runsaammin aikaa harkita asiaa.

Vilhdus, jonka olen saanut maani aikaisemmasta suuruudesta, tekee minut surulliseksi sen rappion johdosta. Pidän sen vuoksi ehdottomana velvollisuutenani suunnata kaikki vaatimattomat kykyni sen elvyttämiseen. Sitä paitsi eri kansojen tarinat antavat meille monia esimerkkejä nuorista ihmisistä, jotka ovat antaneet kaikkensa maansa puolesta ja ovat lopulta onnistuneet saavuttamaan päämääränsä. Ilman isänmaanystäviä mikään maa ei voi nousta. Tämä isänmaallisuuden tunne kasvoi asteittain niin voimakkaaksi minussa, että se on nyt saanut minut luopumaan kaikista henkilökohtaisista asioista isänmaani hyväksi.

Tässä asiassa en ole vallankumouksellinen enkä poliitikko, vaan yksinkertaisesti entisten aikojen korkean moraalien ja hyvien periaatteiden puolustaja. Teosofian opiskelu on valaissut minua maani, uskontoni ja velvollisuuteni suhteen. Minusta on tullut parempi arjalainen kuin koskaan ennen. Olen vastaavasti kuullut parsiveljieni sanovan, että liittyttyään Teosofiseen Seuraan heistä on tullut parempia zoroasterilaisia. Olen myös nähnyt buddhalaisten kirjoittavan usein Seuralle, että teosofian opiskelu on saanut heidät arvostamaan enemmän uskontoaan.

Teosofian opiskelu saa jokaisen ihmisen kunnioittamaan enemmän uskontoaan. Se antaa hänelle näkökyvyn, joka voi tunkeutua kuolleen kirjaimen läpi ja näyttää selvästi hengen. Hän voi lukea kaikkia uskonnonkirjojaan rivien välistä. Jos tarkastelemme eri uskontojen

yleistajuista merkitystä, niiden yksityiskohdat näyttävät voimakkaan vihamielisiltä toisiaan kohtaan. Mikään ei ole sopusoinnussa toisen kanssa. Kuitenkin noiden uskontojen edustajat sanovat, että teosofian opiskelu selittää heille kaiken, mikä on sanottu heidän uskonnossaan, ja saa heidät tuntemaan suurempaa kunnioitusta sitä kohtaan.

Sen vuoksi on oltava olemassa yksi yhteinen perusta, jolle kaikki uskontojärjestelmät rakentuvat. Ja tämä perusta, joka on kaiken pohjalla, on totuus. Voi olla vain yksi ehdoton totuus, mutta eri henkilöillä on erilaiset käsitykset tuosta totuudesta. Ja tämä totuus on moraali. Jos erotamme dogmit, jotka kietoutuvat minkä tahansa uskonnon ilmaisemiin periaatteisiin, huomaamme, että niissä kaikissa saarnataan moraalialueita. En tarkoita uskonnolla kaikkia pieniä lahkoja, joita maailmassa on lukematon määrä, vaan pääuskontoja, joista nämä erilaiset lahkot ovat puhjonneet. Sen vuoksi jokaisen ihmisen on parasta pitää kiinni moraalikysymyksistä. Ja niiden mukaisesti pidän jokaisen ihmisen velvollisuutena tehdä voitavansa tehdä maailman paremmaksi ja onnellisemmaksi. Tämä voi kummuta rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan. Mutta miten ihminen voi rakastaa koko ihmiskuntaa, jos hän ei tunne rakkautta maanmiehiään kohtaan? Voiko se rakastaa kokonaisuutta, joka ei rakasta osaa?

Jos haluan siis asettaa vaatimattomat palvelukseni maailman käyttöön, minun on ensin alettava työskennellä maani hyväksi. Ja tätä en voinut tehdä jäämällä kastiini. Huomasin, että maanmiehiin kohdistuvan rakkauden sijasta kastiinon noudattaminen johtaa ihmisen vihaamaan jopa naapuriin, jos hän sattuu olemaan toista kastia. En voinut kestää tätä epäoikeudenmukaisuutta. Mikä virhe se on kenellekään, että hän on syntynyt johonkin tiettyyn kastiin? Kunnioitan ihmistä hänen ominaisuuksiensa enkä hänen syntyperänsä vuoksi. Toisin sanoen minun silmissäni se ihminen on korkeampi, jonka *sisäinen* ihminen on kehittynyt tai on kehityksentilassa. Tämä ruumis, terveys, ystävät, sukulaiset ja kaikki maalliset ilot, joita ihmiset pitävät lähellä sydäntään, katoavat ennemmin tai myöhemmin. Mutta muistitieto toiminnastamme on aina jäävä jälkeemme sukupolvesta sukupolvelle. Toimintamme on sen vuoksi oltava sellaista, että se tekee meidät olemassaolon arvoiseksi tässä maailmassa niin kauan kuin olemme täällä, samoin kuin kuoleman jälkeen. En voinut tehdä tätä noudattamalla kastin tapoja. Se teki minut itsekkääksi ja välinpitämättömäksi veljieni vaatimuksille. Punnitsin kaikkia näitä seikkoja mielessäni ja havaitsin uskovan kastiin uskonnollisena välttämättömyytenä yhtä vähän kuin mangoja antavaan palmupuuhun.

Huomasin, että jos Intia ei kannattaisi kastieroa, se ei olisi ollut niin rappeutunut, sillä tämä ero synnytti vihaa intialaisten keskuudessa. Se sai

heidät vihaamaan toisiaan ja riitelemään keskenään. Maan rauha häiriintyi. Ihmiset eivät voineet olla keskinäisessä kanssakäymisessä hyvissä tarkoituksissa. He kävivät sotaa keskenään sen sijaan, että olisivat keskittäneet yhteiset voimavaransa maan tilan parantamiseen. Moraalittomuuden perusta oli siten luotu ja se on nyt saavuttanut niin alhaisen pisteen, että ellei tätä pahaa pysäytetä, Intian horjuvat pylväät pettävät pian.

Tästä en syytä esi-isiämme, jotka alun perin perustivat tämän järjestelmän. Minusta heidän päämääränsä näyttää olleen aivan erilainen. Mielestäni se perustui jokaisen ihmisen ominaisuuksiin. Kasti ei ollut silloin periytyvä, kuten se nyt on. Tämä käy ilmi useista muinaisista pyhistä kirjoista, jotka ovat täynnä esimerkkejä. Niissä kshatriyoista ja jopa mähâreista ja châmbhâreista, joita pidetään kaikkein alhaisimpina, ei vain tehty bramiineja tai pidetty sellaisina, vaan heitä miltei palvottiin puolijumalina pelkästään ominaisuuksiensa vuoksi. Jos asia on näin, miksi meidän pitäisi vielä takertua tuohon tapaan, jota emme pidä nykyisin pelkästään mahdottomana toteuttaa vaan myös vääristyneenä?

Havaitsin myös, että jos noudatin ulkoisesti sitä, mihin en todellisuudessa uskonut sisäisesti, olin tekopyhä. Paitsi että olin tekemässä itsestäni orjaa, en nauttinut uskonvapaudesta. Toimin siten moraalittomasti. Mutta teosofia on opettanut minulle, että tunteakseni mielenrauhaa ja itsekunnioitusta minun on oltava rehellinen, vilpitön ja rauhallinen ja pidettävä kaikkia ihmisiä tasa-arvoisina veljinäni katsomatta kastiin, väriin, rotuun tai uskoon. Tämä on mielestäni oleellinen osa uskontoa. Minun on yritettävä soveltaa näitä teoreettisia asioita käytäntöön. Nämä vakaumukset pakottivat lopulta minut luopumaan kastistani.

Haluan samalla pyytää kanssani samaa mieltä olevia maanmiehiäni tulemaan rohkeasti esiin maansa puolesta. Ymmärrän ne ilmeiset uhraukset, joita tällaisen tien omaksuvaa vaaditaan tekemään, sillä jouduin siihen itsenkin, mutta nämä näyttävät uhrauksilta vain siitä, joka ottaa huomioon tämän aineen maailman. Kun ihminen on kerran vapautunut tämän suhteen ja kun velvollisuuden tunne, jota hän tuntee maataan ja itseään kohtaan, hallitsee korkeimpana hänen sydämessään, nämä eivät ole lainkaan uhrauksia hänelle. Luopukaamme sen vuoksi kastierosta, joka erottaa meidät toisistamme, liitykäämme yksimielisinä yhteen ja yhdistäkäämme kaikki voimamme maamme hyväksi. Tuntekaamme olevamme arjalaisia ja osoitautukaamme esi-isiemme arvoisiksi.

Minulle voidaan sanoa, että olen tekemässä typerän ja hyödyttömän uhrauksen; että katkaisen kaikki sosiaaliset yhteydet ja vaarannan jopa ruumiini säädylisen hautaamisen niiden toimesta, joille tapamme määräävät tuon velvollisuuden; ja ettei kukaan muu kuin haaveksija voisi

kuvitella, että hän, vaikka korkein bramiinien keskuudessa, voisi palauttaa maansa suuruuden ja koko suuren kansamme valistuksen.

Mutta nämä ovat itsekkyyden ja siveellisen pelkuruuden osoituksia. Yksittäiset ihmiset ovat pelastaneet ennenkin kansoja ja vaikkei turhamaisuuteni saa minua edes uneksimaan siitä, että niin loistava saavutus olisi vaatimattomien kykyjeni vallassa, hyvä esimerkki ei ole koskaan arvoton ja vähäpätöisinkin henkilö voi saada sen aikaan. Varmaa on, että ilman esimerkkejä ja uhrautumisia ei voi olla uudistuksia. Maailma, kuten minä näen sen, määrää minulle velvollisuuden, ja luulen, että voimakkain ja ainoa pysyvä onnentuoja on tietoisuus, että yritän suorittaa tuon velvollisuuden.

Toivon tulleen ymmärretyksi – mikäli edellä olevasta ei ole ilmennyt selvästi – että en ole tullut materialistiksi enkä kristityksi. Olen arjalainen uskoltani kuten muutenkin, seuraan Vedaa ja uskon sen olevan kaikkien uskontojen äiti. Niin kuin teosofia selittää myöhempiä inhimillisiä uskontoja, se selittää myös Vedan merkitystä. Rishien opetukset saavat uuden loiston ja majesteettisuuden, ja kunnioitan niitä sata kertaa enemmän kuin aikaisemmin.

[59]

MESTARIEN OLEMASSAOLOSTA

[*The Theosophist*, II vuosikerta, nro 11, elok. 1881, s. 230.]

Sinnettin kirjaa *The Occult World* koskeva arvostelu pakottaa minut todistamaan henkilökohtaisen kokemuksen ja tiedon pohjalta tosiasian, että ne, joita kutsumme ”Ensimmäisen Osaston Veljiksemme”, joista ”Koot Hoomi Lal Singh” on yksi, ja jotka omaavat niin kutsuttuja ”yliluonnollisia” voimia, ovat todellisia ja eläviä olentoja eivätkä ruumiittomia henkiä, kuten *Spiritualistin* toimittaja tahtoo lukijansa uskovan. Sellainen voidaan saavuttaa vain pitkäaikaisella opiskelulla ja harjoituksella. Minulle se ei ole uskon vaan tiedon asia, sillä jos olen tavannut yhden heistä, olen nähnyt ainakin puolen tusinaa eri tilaisuuksissa, keskellä päivää ja julkisilla paikoilla ja olen puhunut heille, en vain Mme Blavatskyn ollessa Bombayssa, vaan myös kun hän oli kaukana poissa ja minä täällä.

Olen myös nähnyt heidät toisinaan matkoillani. Minut vietiin eräiden heistä asuinpaikkoihin ja kerran tilaisuuteen, jossa ev. Olcott ja Mme Blavatsky olivat kanssani. Enempää kuin tämä en voi sanoa enkä anna

enempää tietoa heistä enkä heidän asuinpaikoistaan, sillä minua sitoo vai-
tiolon velvoitus, ja asia on liian salainen minun käsiteltäväkseni. Voin
kuitenkin mainita, että tunnen ”Koot Hoomi Lal Singhin”
henkilökohtaisesti ja olen nähnyt hänet ja keskustellut hänen kanssaan, kun
Mme Blavatsky oli paikalla, samoin kuin hänen ollessa kaukana poissa.
Mutta missä olosuhteissa, sitä minulla ei ole lupa paljastaa.

Me hindut, jotka tunnemme ”Veljet”, pidämme mielettömänä ja
naurettavana vihjata, että joko Mme Blavatsky on mielisairas tai petkuttaja
tai sellaiset henkilöt kuin hra Sinnett voisivat tulla hänen petkuttamukseen.
Hän ei ole meedio, eivätkä ”Veljet” ole ”ruumiittomia henkiä”.

DAMODAR K. MAVALANKAR, T. S. J.

[*The Spiritualist*, Lontoo, 19.8.1881.]

Bombay 13.7.1881

Hyvä herra!

Sallinette ystävällisesti allekirjoittaneiden Teosofisen Seuran jäsenten
lausua muutama sana Ensimmäisen Osaston Veljien olemassaolosta ja
asemasta. Olemme ylpeitä, että he ovat yhteydessä meihin ja asiaamme ja
tulemme aina kunnioittamaan heitä, vaikka Te ja kirjeenvaihtajanne
”Adepti J. K.” – kuten hän itseään (tai vas varjelkoon!) nimittää – ehkä ette
välitäkään tietää heidän olemassaolostaan tai ainakin sivuutate heidät
ivallisella hymyllä: ”Ovatkohan he petollisia veijareita tai parhaimmillaan
meedioita?”

Teillä on tuskin oikeutta väittää, että eversti Olcott on ainoa todistaja
”puolustamaan virkatoveriaan”. Tuollainen naiivi väite ei voi jäädä vastaus-
ta vaille. Me olemme myös nähneet Veljet ja tiedämme heistä jotakin. Ja
sanomme, että Veljet eivät ole yhtään enempää ”ruumiittomia henkiä” kuin
Te itse ja viisas ”J. K”. Henkilökohtaisen kokemuksemme perusteella
ymmärrämme, että vaikka he ovat sellaisia ihmisiä ja kuolevaisia kuin me,
elinikäinen uhrautuminen, omistautuminen korkeimmille ja puhtaimmille
pyrkimyksille sekä täydellinen psyykkinen harjoitus, kaikki nämä ovat
tehneet heille mahdolliseksi kohota ihmiskunnan tavallisen tilan
yläpuolelle. Ympäröimällä itsensä valitsemillaan olosuhteilla he voivat
suorittaa sellaista, mitä kutsutaan rahvaanomaisesti ”ihmeiksi” tai Teidän
sanastossanne voimakkaan fyysisen mediumisuuden esittämiksi
”henkisiksi ilmiöiksi”.

Yksi meistä, Moorad Alee Bey, tunsu Veljet jo ennen liittymistään Teosofiseen Seuraan. Hän on nähnyt heidät, puhunut heidän kanssaan ja ollut muuten yhteydessä heihin ennen Seuraan liittymistään samoin kuin sen jälkeen, mutta tämän enempää hän ei voi sanoa (ollen vaitiolovelvollinen, kuten me kaikki).

Hra Dâmodar K. Mâvalankar on toistuvasti nähnyt heidät ja puhunut heille myös, kun Mme Blavatsky oli kaukana Pohjois-Intiassa ja hän itse Bombayn päämajassa. Hän on ollut joidenkin heistä asuinpaikoissa ja yhdessä tilaisuudessa Mme Blavatskyn ja eversti Olcottin seurassa. Sekä Moorad Alee Bey että Dâmodar K. Mâvalankar tuntevat ”Koot Hoomin” henkilökohtaisesti. Muut ovat myös nähneet muita Veljiä eri tilaisuuksissa.

Olemme ilmaisseet koko totuuden. Tämän enempää ne meistä, jotka tietävät ja ovat valmistautumassa lisävihkimyksiin omistauduttuaan tuolle korkeimmalle päämäärälle, eivät saa paljastaa. Spiritualistit voivat esittää mielipiteitään niin vapaasti kuin haluavat. Me Intian hindut, parsit ja muhamettilaiset, kuten esi-isämme aikoja sitten, tiedämme, että on olemassa räjajoogeja, jotka eivät ole Hatha joogeja eivätkä meedioita ja jotka epäilijöiden väitteistä huolimatta asuvat enimmäkseen Himalajalla ja sen tuolla puolen.

Meillä on kunnia olla Teidän
nöyrimpiä palvelijoitanne,

MOORAD ALEE BEG
Saorashtrin Teosofisen Seuran
puheenjohtaja

DAMODAR K. MAVALANKAR
pöytäkirjanpitäjä-sihtööri
Teosofinen Seura, Päämaja

MANTANDROW BABAJEE
NAGNATH
rahastonhoitaja, Teosofinen
Seura, Bombay

BHAVANISHANKAR GANESH
MULLAPOORSAR
T. S. J.

SOHRAB JAMALP PADSHAH
Avustava pöytäkirjanpitäjä-sihtööri
Teosofisen Seura, Päämaja

P.S. Luettuamme edellä olevan eräs ”Veli” oli kanssamme. Hra ja rva Coulomb, viimeksi mainittu Teosofisen Seuran Päämajan avustava kirjeenvaihtaja-sihtööri, ovat nähneet hänet ja vahvistavat saman.

Edellä oleva jälkikirjoitus on oikea.

E. COULOMB, T. S. J.

A. COULOMB, T. S. J.

[63]

MITEN ”CHELA” LÖYSI ”GURUNSA”⁴³

[*The Theosophist*, IV vuosik., jouluk. 1882, s. 67-9.]

(Seuraava on ote S. Râmaswamierin kirjeestä Dâmodarille ja siinä on pari vastaanottajan tekemää alahuomautusta. S. Râmaswamier (Râmabathra) oli ylhäistä kastia oleva bramiini ja korkea virkamies Etelä-Intiassa. Hän liittyi Seuraan syyskuussa 1881. Hänestä tuli pian Mestarien koechela.)

...Tavatessamme viimeksi Bombayssa kerroin teille, mitä minulle oli tapahtunut Tinnevellyssä. Koska toimistotyö huolineen oli heikentänyt terveyttäni, anoin lomaa lääkärintodistuksen perusteella ja se myönnettiin minulle. Lukiessani eräänä päivänä viime syyskuussa huoneessani siunatun guruni M—Maharsin kuuluva ääni määräsi minut jättämään kaiken ja matkustamaan viipymättä Bombayhin, josta minun oli mentävä etsimään Mme Blavatskya mistä tahansa löytäisinkin hänet ja seurattava häntä minne tahansa hän menisikin. Hetkeäkään viivyttämättä järjestin kaikki asiani ja läksin asemalle. Sillä tuo ääni on minulle jumalallisin ääni luonnossa ja sen käskyt olivat määrääviä.

Matkustin askeetin vaatteissani. Saavuttuani Bombayhin huomasin Mme Blavatskyn lähteneen ja kuulin teiltä, että hän oli lähtenyt muutamia päiviä aikaisemmin hyvin nopeasti *chelan* kanssa ja että hän oli hyvin sairas. Te ette kuitenkaan tiennyt minne päin hän oli lähtenyt. Minun on nyt kerrottava, mitä minulle tapahtui lähdettyäni luotanne.

⁴³ *Chela* – oppilas; *guru* = opettaja.

Tietämättä varsinaisesti, minne minun oli paras lähteä, otin kauttakulkulipun Kalkuttaan. Mutta saavuttuani Allahabadiin kuulin saman tutun äänen neuvovan minua menemään Berhamporeen. Azimungessa tapasin junassa – *kohtalon sallimuksesta*, voisin sanoa – joitakin babuja (en silloin tiennyt, että he olivat teosofeja, koska en ollut koskaan aikaisemmin nähnyt ketään heistä), jotka etsivät myös Mme Blavatskya. Jotkut heistä olivat seuranneet häntä Dinaporeen, mutta kadottaneet sitten hänet näkyvis-tään ja palanneet Berhamporeen. He sanoivat tietävänsä, että hän oli menossa Tiibetiin. He tahtoivat pyytää hartaasti Mahatmoilta, että nämä sallisivat heidän seurata häntä. Vihdoin he saivat häneltä kirjelapun, jossa heitä neuvottiin tulemaan niin halutessaan, mutta häntä itseään kiellettiin menemästä Tiibetiin juuri silloin. Hän sanoi, että hänen oli jäätävä Darjeelingin lähelle ja hän näkisi VELJET Sikkimin alueella, minne he eivät saisi seurata häntä....

Veli Nobin, Adhi Bhoutic Bhratrun Teosofisen Seuran puheenjohtaja, ei tahtonut kertoa minulle, missä Mme Blavatsky oli, tai ei silloin ehkä tiennyt sitä itse. Kuitenkin hän ja muut olivat tehneet kaikkensa siinä toivossa, että näkisivät Mahatmat. Vihdoin 23. p:nä Nobin Babu toi minut Kalkutasta Chandernagoreen, mistä löysin Mme Blavatskyn valmiina lähtemään viisi minuuttia myöhemmin junalla. Pitkä, tumma ja pitkätukkainen *chela* – ei Chunder Cusho vaan tiibetiläinen hänen puvustaan päätellen –, jonka tapasin ylitettyäni joen Mme Blavatskyn kanssa veneellä, kertoi minulle, että olin tullut liian myöhään ja että Mme Blavatsky oli jo tavannut mahatmat ja hän oli tuonut hänet takaisin. Mies ei kuunnellut pyyntöjäni viedä minut mukanaan sanoen, ettei hänellä ollut muita ohjeita kuin jo suorittamansa eli viedä Mme Blavatsky noin 25 mailin päähän erääseen tiettyyn paikkaan ja tuoda hänet turvallisesti asemalle sekä palata itse takaisin.

Bengalilaiset teosofiveljet olivat myös seuranneet Mme Blavatskya ja saapuneet asemalle puoli tuntia myöhemmin. He ylittivät joen Chandernagoresta pienelle rautatieasemalle vastakkaisella puolella. Kun juna saapui, Madame astui vaunuun, jonne astuessani näin tuon *chelan*! Ja ennen kuin edes Madamen omat tavarat oli saatu vaunuun, vastoin kaikkia määräyksiä ja ennen kellon antamaa merkkiääntä juna lähti jättäen Nobin Babun, bengalilaiset ja hänen palvelijansa laiturille. Vain yksi babu, toisen vaimo ja tytär – kaikki teosofit ja oppilaskokelaat – ehtivät nousta junaan. Itse ehdin hädin tuskin hypätä viimeiseen vaunuun. Kaikki Madamen tavarat, paitsi matkalipas, joka sisälsi teosofisen kirjeenvaihdon, jäivät junasta hänen palvelijansa mukana.

Mutta nekään henkilöt, jotka pääsivät hänen kanssaan samaan junaan, eivät saapuneet Darjeelingiin asti. Babu Nobin Bannerjee saapui palvelijan kanssa viisi päivää myöhemmin. Ne, jotka ehtivät saada paikan junasta, jätettiin jonnekin muualle viiden, kuuden aseman päähän jonkin toisen odottamattoman sattuman vuoksi (?) ja hekin saapuivat Darjeelingiin muutamaa päivää myöhemmin! Ei vaadi paljonkaan mielikuvitusta sen ymmärtämiseksi, että Mme Blavatsky oli viety tai häntä oltiin ehkä jälleen viemässä VELJIEN luo ja he eivät jostakin syystä, jonka he itse parhaiten tietävät, halunneet meidän seuraavan häntä. Olin saanut tietää varmasti, että kaksi Mahatmaa oli silloin brittiläisen alueen läheisyydessä, ja eräs henkilö, jonka nimeä en tässä mainitse, oli nähnyt ja tunnistanut toisen heistä korkeaksi tiibetiläiseksi *Chutuktuksi*.

Ensimmäiset päivät saapumisensa jälkeen Mme Blavatsky asui erään bengalilaisen teosofin talossa. Hän kieltäytyi tapaamasta ketään ja valmistautui, niin kuin luulin, menemään jälleen jonnekin Tiibetin rajoille. Kaikkiin tungetteleviin kysymyksiin saimme häneltä vain tämän vastauksen: meillä ei ollut mitään syytä *seurata häntä itsepintaisesti*; hän ei halunnut sitä eikä hänellä ollut oikeutta häiritä Mahatmoja kaikenlaisilla kysymyksillä, jotka koskivat vain kysyjä, jotka itse tunsivat parhaiten omat asiansa. Epätoivoisena *päätin, tuli mitä tahansa*,⁴⁴ ylittää rajan, joka on noin 12 mailin päässä täältä, ja löytää mahatmat tai – KUOLLA.

En koskaan pysähtynyt miettimään, että sitä mitä aioin tehdä pidettäisiin mielipuolen harkitsemattomana tekona. En osaa puhua enkä ymmärrä bengalin-, urdun- tai nepalinkieltä, en myöskään bhutanin tai tiibetin kieltä. Minulla ei ollut Sikkimin Rajan myöntämää kulkulupaa ja kuitenkin päätin mennä riippumattomaan valtioon, missä, jos minulle tapahtuisi jotakin, anglointialaiset virkamiehet eivät välittäisi – vaikka voisivatkin – suojella minua, koska olisin ylittänyt rajan ilman heidän lupaansa. Mutta en miettinyt tätä hetkeäkään, sillä olin keskittynyt vain yhteen ainoaan ajatukseen – löytää ja nähdä guruni.

⁴⁴ Pyydän teitä kiinnittämään erityistä huomiota innokkaan kirjoittajan tähän ilmaukseen ja itse asiassa Râmaswamierin koko seikkailuun. Se osoittaa monille marisijoille ja epäilijöille, jotka ovat valittaneet minulle katkerina, että Veljet eivät ole antaneet heille mitään merkkiä olemassaolostaan, minkälainen henki vetää adepteja pyrkijää kohti. Tavanomaiset luulot, että pelkkä Seuraamme liittymisen suo *oikeuden* okkulttiseen opetukseen ja jo tunteellinen kaipaus valoon pitäisi palkita, johtuvat mystisiä harjoituksia koskevien lakien ymmärtämisen puutteesta. Opettajia on olemassa nyt, kuten on aina ollut menneisyydessäkin. Ja nyt, kuten tähänkin mennessä, todellinen oppilas voi löytää heidän joukostaan jonkun, joka ottaa hänet huolenpitoonsa, jos hän, kuten Tinnevellyn Veljemme, on päättänyt ”löytää Mahatmat tai – kuolla”.

Hiiskahtamatta sanaakaan kenellekään aikeistani läksin eräänä aamuna, nimittäin lokakuun viidentenä, etsimään Mahatmaa. Ainoina aseinani olivat sateenvarjo ja pyhiinvaeltajan sauva sekä muutama rupia kukkarossani. Ylläni oli keltainen kaapu ja lakki. Milloin tahansa väsyin tiellä, vaatetukse- ni auttoi minua helposti saamaan pienellä summalla ponin ratsastusta varten. Saavuin samana iltana Rungit-joen rantatöyrylle. Tämä joki on Britannian ja Sikkimin alueiden rajana. Yritin ylittää joen korkeaa bambu- ruo'osta rakennettua riippusiltaa pitkin, mutta se heilui edestakaisin siinä määrin, että minä, joka en ole koskaan elämässäni kokenut vaikeuksia, en voinut kestää sitä. Ylitin joen lautalla ilman mitään suurempia hankaluuk- sia.

Koko sen iltapäivän kuljin jalan kapeaa polkua pitkin tunkeutuen yhä syvemmälle Sikkimin alueelle. En osaa nyt sanoa, kuinka pitkän matkan olin kulkenut ennen hämärän tuloa, mutta olen varma, että se oli ainakin 20 tai 25 mailia. Ympärilläni näin vain läpipääsemätöntä viidakkoa ja metsää, jossa hyvin harvoin näkyi jokin vuoriston asukkaille kuuluva mökki.

Hämärän tullen aloin etsiä itselleni lepopaikkaa yöksi. Kohtasin iltapäivällä tiellä leopardin ja villin kissan ja ihmettelen nyt, miksi en tuntenut silloin lainkaan pelkoa tai yrittänyt juosta pakoon. Koko ajan jokin salainen voima rohkaisi minua. Pelko tai huoli ei koskaan tullut mieleeni. Ehkä sydämessäni ei ollut tilaa millekään muulle tunteelle kuin kiihkeälle halulle löytää *guruni*. Juuri pimeän tultua huomasin yksinäisen mökin muutaman metrin päässä tiestä. Suuntasin askeleeni sinne toivoen saavani sieltä suojan.

Mökin karkeatekoinen ovi oli lukossa. Mökissä ei ollut sillä hetkellä ketään. Tutkin sitä joka puolelta ja löysin ikkuna-aukon sen läntiseltä sivulta. Se oli tosin pieni, mutta riitti minulle sisään pääsemiseksi. Siinä oli pieni luukku ja puinen salpa. Oudon yhteensattuman vuoksi vuoristolainen oli unohtanut sulkea sen sisäpuolelta lukitessaan oven! Tietystikin kaiken tapahtuneen jälkeen näen nyt uskon silmin *guruni* suojelevien käsien olleen kaikkialla ympärilläni. Sisälle päästyäni havaitsin pienen oven yhdistävän huoneen toiseen huoneeseen ja nämä yhdessä muodostivat koko tämän metsämökin. Kävin makuulle keskittäen kaikki ajatukseni *guruuni* niin kuin tavallisesti ja vaivuin pian syvään uneen.

Ennen levolle menoa olin sulkenut toisen huoneen oven ja yksinkertaisen ikkunan. Noin kello kymmenen ja yhdentoista välillä tai ehkä hiukan myöhemmin heräsin ja kuulin askelten ääniä toisesta huoneesta. Kuulin selvästi kahden tai kolmen ihmisen keskustelevan murteella, joka oli minulle pelkkää mongerrusta. Nyt en voi muistella sitä ilman puistatusta. Minä hetkenä hyvänsä he olisivat voineet tulla toisesta huoneesta ja murhata

minut rahojeni vuoksi. Jos he olisivat pitäneet minua murtovarkaana, sama kohtalo olisi odottanut minua. Tämäntapaiset ajatukset välähtivät hetken aivoissani. Mutta sydämeni ei tykittänyt pelosta, enkä pitänyt hetkeäkään sellaista onnettomuutta mahdollisena!

En tiedä, mikä salainen vaikutus teki minut lujaksi, mutta mikään ei voinut järkyttää minua tai saada minua pelkäämään; olin täysin tyyni. Vaikka makasin valveilla ja tuijotin pimeyteen parin tunnin ajan ja astelin jopa edestakaisin huoneessa pehmeästi ja hitaasti, ääntä pitämättä, katsoakseni voisinko mahdollisesti paeta takaisin metsään samaa tietä kuin olin tullutkin – minkäänlainen pelon tunne, toistan, ei vallinnut sydämessäni. Asettauduin jälleen levolle. Syvän unen jälkeen, minkäänlaisten unien häiritsemättä, heräsin ja huomasin aamun juuri sarastavan.

Panin kiireesti kengät jalkaani ja menin varovasti ulos mökistä saman ikkunan kautta. Kuulin mökin omistajien kuorsauksen toisesta huoneesta. En hukannut hetkeäkään aikaa, vaan saavuin Sikkimin kaupunkiin johtavalle tielle ja jatkoin matkaani väsymättömällä innolla. Sydämeni syvyyksistä kiitin kunnioitettua *guruani* hänen suojeluksestaan yön aikana. Mikä esti mökin omistajia tulemasta tuohon toiseen huoneeseen? Mikä piti minut tyynenä ja rauhallisena, kuin olisin ollut omassa talossani? Mikä sai minut nukkumaan niin syvästi sellaisissa olosuhteissa – ympärilläni suunnaton, synkkä metsä villieläimien ja viereisessä huoneessa muutama kurkunkatkoja – niin kuin useimpien sikkimiläisten sanotaan olevan – keho ja helposti avattava ovi heidän ja minun välilläni?

Kun tuli aivan valoisaa, suuntasin kulkuni kukkuloiden ja laaksojen poikki. Tiet, joita seurasin, eivät ole helppokulkuisia kenellekään matkailijalle ratsasti hän sitten tai käveli, ellei hän olisi yhtä syvälle ajatuksiinsa vaipuneena kuin minäkin, unohtaen kaiken mikä koskee ruumista. Olen viime aikoina kehittänyt mentaalisen keskittymiskyvyn sellaiseen asteeseen, että olen monessa tilanteessa voinut olla täysin tietämätön ympärilläni olevasta, kun olen ollut keskittyneenä johonkin asiaan (kuten monet ystäväni voivat todistaa), mutta en koskaan siinä määrin kuin tässä tapauksessa.

Luulen, että kello oli kahdeksan ja yhdeksän välillä aamupäivällä ollessani edelleen matkalla Sikkimin kaupunkiin, mistä voisin matkalla tapaamieni ihmisten vakuuttelun mukaan helposti pyhiinvaeltajan asussani ylittää Tiibetin rajan, kun näin äkkiä yksinäisen ratsastajan laukkaavan minua kohti vastakkaiselta suunnalta. Päätellen hänen pitkästä olemuksestaan ja kyvystään hallita eläintä ajattelin hänen olevan Sikkimin Rajan sotilasvirkailija. Nyt jään kiinni! ajattelin. Hän kysyy kulkulupaani ja

mitä asiaa minulla on Sikkimin riippumattomalla alueella. Ehkä hän antaa pidättää minut ja lähettää takaisin – ellei vielä pahempaa.

Mutta kun hän tuli luokseni, hän pysäytti ratsun. Katsoin häntä ja tunsin hänet heti... Olin hänen vaikuttavassa läheisyydessään, nähden saman Mahatman, oman kunnioitettavan *guruni*, jonka olin aikaisemmin nähnyt hänen astraaliruumiissaan Teosofisen Seuran Päämajan parvekkeella!⁴⁵ Tuona ikimuistettavana viime joulukuisena iltana tämä ”Himalajan VELI” pudotti silloin ystävällisesti vastauksen kirjeeseen, jonka annoin sinetöidyssä kuoressa Mme Blavatskylle – jota en ollut tuolloin kadottanut hetkeksikään näkyvistä – noin tunti aikaisemmin! Samassa olin pitkälläni maassa hänen jalkojensa juuressa. Nousin ylös hänen käskystään ja kohottaessani hitaasti katseeni hänen kasvoihinsa unohdin täysin itseni tarkastellessani hahmoa, jonka tunsin niin hyvin, sillä olin nähnyt hänen muotokuvansa (joka on ev. Olcottin hallussa) useita kertoja.

En tiennyt mitä sanoa, ilo ja kunnioitus sitoivat kieleni. Hänen kasvojensa majesteettisuus vaikutti minusta voiman ja ajatuksen *personoitumalta* ja piti minua syvän kunnioituksen vallassa. Olin lopultakin kasvotusten ”Himavatin Mahatman” kanssa, eikä hän ollut vain myytti, ”meedion mielikuvituksen tuote”, kuten jotkut epäilijät väittivät. Se ei myöskään ollut mitään yöunta, sillä kello oli yhdeksän ja kymmenen välillä aamulla. Aurinko paistaa todistaen hiljaisesti näytelmää ylhäältä käsin. Näen HÄNET edessäni ja hän on lihaa ja verta. Hän puhuu minulle ystävällisesti ja hellästi. Mitä muuta voisin toivoa? Ylenmääräinen onneni teki minut mykäksi. Vasta hetkeä myöhemmin sain sanotuksi muutaman sanan hänen ystävällisen äänensä ja puheensa rohkaisemana. Hänen ihonväriinsä ei ole yhtä vaalea kuin Mahatma Koot Hoomin, mutta koskaan en ole nähnyt niin kauniita kasvopiirteitä, niin kookasta ja majesteettista olemusta. Kuten kuvassakin, hänellä on lyhyt musta parta ja pitkä musta tukka. Vain hänen pukunsa oli erilainen. Valkoisen väljän kaavun sijasta hänellä oli keltainen turkiksilla vuorattu viitta ja päässään hänellä oli *pagrin* sijasta keltainen tiibetiläinen huopahattu, jollaisia olen nähnyt joidenkin bhutanilaisten tässä maassa käyttävän.

Kun ensimmäinen hurmio ja hämmästys olivat ohi ja saatoin tynesti käsittää tilanteen, minulla oli pitkä keskustelu hänen kanssaan. Hän varoitti minua menemästä kauemmaksi, sillä muuten joutuisin vaikeuksiin. Hän sanoi, että minun on odotettava kärsivällisesti, jos halusin tulla hyväksytyksi

⁴⁵ Kyseessä on Râmaswamierin kirje – julkaistu teoksessa *Hints on Esoteric Theosophy*, No. I, s. 72 ja 73 – johon lukija voi tutustua ymmärtääkseen selvemmin tuon hyvin tärkeän tapauksen, johon hän viittaa. – D. K. M.

chelaksi; että monet tarjoutuivat kokelaiksi, mutta vain hyvin harvat olivat sopivia. Ketään ei evätty, vaan heitä kaikkia koeteltiin ja useimmat epäonnistuivat pahan kerran, varsinkin — ja —. Jotkut sen sijaan, että heidät olisi hyväksytty ja he olisivat antaneet lupauksensa tänä vuonna, joutuivat nyt syrjään vuodeksi....

Mahatma puhuu hyvin vähän englantia – ainakin minusta näytti siltä – ja *hän puhui minulle äidinkieltäni, tamilia*. Hän kertoi minulle, että jos Chohan sallii Mme B:n menevän Pari-jongiin ensi vuonna, niin minä voin tulla hänen kanssaan.... Bengalilaiset teosofit, jotka seurasivat ”Upasikaa” (Mme Blavatsky), huomasivat hänen olleen oikeassa yrittäessään estää heitä seuraamasta itseään nyt. Kysyin siunatulta Mahatmalta, voisinko kertoa muille, mitä olin nähnyt ja kuullut. Hän vastasi myöntävästi ja kehotti minua lisäksi kirjoittamaan teille ja kuvaamaan kaikkea....

Minun on tähdennettävä teille koko tilannetta ja pyydettyä teitä pitämään mielessänne, että se mitä *näin*, ei ollut vain pelkkä ”ilmestys” eli Mahatman astraaliruumis, jollaisena me näimme hänet Bombayssa, vaan *elävä ihminen omassa fyysisessä ruumiissaan*. Tehdessäni *namaskaramit* (maahan heittäytyminen) hänelle hyvästiksi hän oli iloinen voidessaan kertoa, että hän oli menossa brittiläiselle alueelle tapaamaan Upasikaa.... Ennen kuin hän jätti minut, kaksi muuta miestä saapui ratsain. Oletan heidän olleen hänen palvelijoitaan, ehkä oppilaitaan, sillä he olivat pukeutuneet kuin *lama-gylongit* ja heillä kummallakin, kuten hänellä itselläänkin, oli takaa pitkät hulmuavat hiukset. He seurasivat Mahatmaa tämän lähdettyä kevyttä laukkaa ratsastaen.

Seisoin yli tunnin katsellen sitä paikkaa, jonka hän oli juuri jättänyt, ja läksin sitten kulkemaan takaisin. Vasta nyt huomasin ensimmäistä kertaa, että saappaani olivat puristaneet jalkojani useasta kohtaa, etten ollut syönyt mitään edellisen päivän jälkeen ja että olin liian heikko kävelläkseni eteenpäin. Koko ruumistani särki joka paikasta. Vähän matkan päässä näin pikkukauppiaita, joilla oli poneja kuljetusta varten. Vuokrasin yhden niistä. Iltapäivällä tulin Rungit-joelle ja ylitin sen. Kylpy sen raikkaassa vedessä virkisti minua. Ostin joitakin hedelmiä siellä olevasta ainoasta basaarista ja söin ne innokkaasti.

Otin heti toisen hevosen ja saavuin Darjeelingiin myöhään illalla. En voinut syödä, en istua enkä seistä. Joka kohtaa ruumistani särki. Poissaoloni oli nähtävästi huolestuttanut Mme Blavatskya. Hän nuhteli minua äkkinäisestä ja mielettömästä yrityksestäni mennä sillä tavoin Tiibetiin. Taloon saapuessani Mme Blavatskyn kanssa oli Babu Parbati Churn Roy, siirtokunnan veronkantaja, sekä hänen apulaisensa Babu Kanty Bhushan Sen, molemmat Seuran jäseniä. Heidän hartaista pyynnöistään ja Mme

Blavatskyn käskystä kerroin heille kaikki, mitä minulle oli tapahtunut, lukuun ottamatta tietysti yksityiskeskusteluani Mahatman kanssa.... He kaikki olivat hyvin hämmästyneitä....

Mme Blavatsky ei lähdekään tänä vuonna Tiibetiin. Olen varma, ettei hän välitä siitä enää, koska hän näki Mestariimme, mikä olikin hänen ainoa tarkoituksensa. Mutta me, onnettomat ihmiset! Me menetämme ainoan mahdollisuutemme mennä osoittamaan kunnioitustamme ”imalajan Veljille”, jotka – *tiedän* – eivät tule ihan pian brittiläiselle alueelle, jos tulevat enää koskaan.

Rakas Veljeni, kirjoitan teille tämän kirjeen osoittaakseni, kuinka oikeassa olimme esittäessämme vastalauseen ”H. X:n” kirjeen johdosta *The Theosophistissa*. Mahatmojen menettelytavat voivat näyttää rajoittuneelle näkemyksellemme oudoilta ja epäoikeudenmukaisilta, jopa julmilta, kuten veljimme, bengalilaisten babujen tapauksessa täällä. Muutamat heistä makaavat nyt vilustuneina ja kuumeessa ja murisevat ehkä VELJIÄ vastaan unohtaen, että nämä eivät koskaan pyytäneet eivätkä henkilökohtaisesti luvanneet heidän tulla, vaan he itse toimivat hyvin hätiköidysti....

Kun nyt olen nähnyt Mahatman ilmielävänä ja kuullut hänen äänensä, älköön kukaan uskaltako sanoa minulle, *ettei* VELJIÄ ole olemassa. Tulkoon nyt mitä hyvänsä, kuolema ei minua pelota, ei liioin vihamiesten kosto, sillä minkä tiedän, sen TIEDÄN!

Pyydän teitä näyttämään tämän eversti Olcottille, joka ensimmäisenä avasi silmäni *jñâna margalle* ja joka tulee olemaan onnellinen kuullessaan minua kohdanneesta menestyksestä (mikä on enemmän kuin olen ansainnut). Kerron hänelle yksityiskohdat henkilökohtaisesti.

Darjeeling lokakuun 7. päivänä 1882

S. RAMASWAMIER, T. S. J.

[Katsokaa myös *Mestarien kirjeet A. P. Sinnettille*, kirje 41, s. 127–128.]

[73]

DAMODARIN KIRJE R. KESHAVA PILLAILLE

[*The Theosophist*, XXIX vuosik., Osa 2, heinäk. 1908, s. 945.]

TEOSOFISEN SEURAN SIHTEERIN TOIMISTO

Breach Candy, Bombay, Intia

Lokakuun 26. pnä 1882

Torstai-ilta 19.25.

YKSITYINEN

Rakas Veljeni

Tiedätte erittäin hyvin, minkälaisia tunteeni ovat teitä kohtaan. Olen aina pitänyt teitä Veljenä ja mitä hyödyllisimpänä jäsenenä, joka voisi omistautua Nelloren osastollemme. Mitä sitten sanonkin, uskokaa, että puhun Veljenä, jonka sydämellä on sekä teidän parhaanne että Liikkeen menestys. Tämän kirjeen kirjoitan siinä hengessä.

Kerron ensin, mitä minulle juuri nyt tapahtui syvästi kunnioitetun *Mestarin* toimeksiannosta. Olin juuri palannut kirjapainosta ja nautittuani päivällisen alakerran ruokailuhuoneessa siirtynyt kirjastohuonetta vastapäätä olevalle parvekkeelle. Tämä parveke on, kuten olen kertonut teille, se paikka, jossa *Mestarit* ovat monet kerrat näyttäytyneet. Vain kaksi meistä oli paikalla – hra Coulomb ja minä itse. Hän oli oikealla puolellani. Rva Coulomb oli myös parvekkeella sinne tullessani.

Olin käärinyt savukkeen ja olin sytyttämässä sitä. Rva Coulombin mielestä oli hyvin kylmä, joten hän meni sisään hakemaan hartiahuiviaan. Ketään palvelijoita ei ollut paikalla. Minun ja hra Coulombin lisäksi siellä ei ollut sielun sielua. Annoin hänelle ensin tulta ja olin juuri sytyttämässä savukettani, kun kuulin aivan jalkani vierestä (vastapäätä oli pikkupöytä ja sillä tupakka-aski eikä mitään muuta) sellaisen äänen, kuin jotakin olisi pudonnut maahan. Hra Coulomb kuuli äänen, muttei nähnyt mitään, ja kysyi hämmästyneenä, mitä oli pudonnut maahan? Katsoin välittömästi sinne, mistä ääni oli tullut, ja näin heti oheisen kirjeen jalkani ja pikku pöydän välissä.

Tuona iltana oli kirkas kuunvalo, joten tunnistin heti kirjeestä MESTARINI käsialan. Kirjeen pudotessa rva C. oli huoneessaan, ja näin hänen juuri silloin tulevan ulos huoneestaan, joka on ruokailuhuoneen toisessa päässä. Eikä paikalla ollut ketään minun ja hra Coulombin lisäksi. Olimme kasvotusten, koska olin antamassa hänelle tulta ja sitten sytyttämässä omaa savukettani. Nostin kirjeen heti ylös ja luin sen. Kuten siinä käskettiin, lähetän sen nyt teille edelleen yhdessä ulomman kuoren ja minulle osoitetun kirjeen kanssa.

Olen erittäin surullinen tietäessäni, että te epäilette ”Upasikaa”. Muistakaa, että hän on ainoa ihminen tässä näkyvässä maailmassa, jonka kautta meillä on ollut suuri onni saada silmämme auki TOTUDELLE. Ja onko mahdollista, että me hindut olemme niin kiittämättömiä hyvän-tekijöillemme, että epäilemme heitä! Rakas ystäväni, toivon hartaasti, että uskoisitte edes sanaani, kun kerron teille, kuinka sain oheisen kirjeen. Voitte lisäksi halutessanne kirjoittaa itse hra Coulombille ja verrata sitten saamianne tietoja varmistuaksenne, onko se mitä olen sanonut ehdottomasti totta vai ei.

Voimme ehkä nyt epäillä ”Upasikaa”, ja kun häntä ei enää ole, ehkä silloin pahoittelemme kiittämättömyyttämme ja sitä, että olemme kadottaneet ainoan mahdollisuutemme, jonka OKKULTTINEN MAAILMA on koskaan suonut meille degeneroituneille hinduille. Meidän on kuitenkin syytä muistaa sanonta: ”Katumus on jo myöhäistä.” Ottakaa ajasta vaarin älkääkään antako meidän menettää tätä erinomaista tilaisuutta. ”Säästetty penni on voitettu penni” – eli ”Säästetty hetki on voitettu hetki.”

Annettuani teille syvästi kunnioitetun MESTARINI vaatimat neuvot ja yksityiskohdat jätän nyt teidän oikeudentajunne ja INTUITIONNE – jos se vielä vaikuttaa teissä, kuten uskon – varaan, miten teidän tulisi toimia ja voisitteko taistella vielä menestyksellisemmin tätä teidän ”pahaa henkeänne” – nimittäin epärointiä ja epäluuloa – vastaan. Jokaisen meistä on voitettava Kynnyksen vartijansa, ja jos tahdotte edistyä, teidän on lannistettava demoni, joka tukkii polkunne. Lukekaa Bulwer Lyttonin *Zanoni*, niin ymmärrätte vihjaukseni paremmin. Tässä ovat erään ystävän ja Veljen muutamat neuvon sanat.

Ottakaa ajasta vaarin, ja sallikaa meidän nähdä kirkkaan päivän koittavan teille. Mitään muuta minun ei tarvitse sanoa sen lisäksi, mitä MESTARI sanoo kirjeessään. Minun on kuitenkin pyydettävä teitä ystävällisesti palauttamaan minulle mahdollisimman pian MESTARINI *minulle osoittama* kirje. Voitte pitää sen liitteen eli teidän kirjeenne neuvoineen. Haluan kirjeeni

takaisin, koska se sisältää arvokkaita ohjeita ainakin *minulle*, joka uskon ehdottomasti ”Upasikaan” ja MESTARIINI.

Veljellisin terveisin

DAMODAR K. MAVALANKAR

(R. Keshava Pillai sai myös useita kirjeitä Mahatma K. H:lta. Katsokaa *Viisaudenmestarien Kirjeitä*, Toinen sarja, s. 71–75.)

[76]

DAMODARIN KIRJE CARL H. HARTMANNILLE

[*The Theosophist*, XXX vuosik., jouluk. 1908, s. 260–3.]

Adyar, Madras, tammikuun 8. pnä 1883

Hra Carl H. Hartmann, T. S. J.
Range Nursery, Toowoomba,
Queensland, Australia

Hyvä Herra ja Veli!

Olen aikanaan saanut kirjeenne syyskuun neljänneltä ja yhdeksänneltä päivältä 1882. Uskon teidän suovan minulle anteeksi, kun en ole kirjoittanut teille aikaisemmin, mutta olen ollut niin kiireinen, että olen nyt niin sanotusti *kehittänyt* aikaa vastatakseni teille. Kuten ehkä olette lukenut joulukuun *Theosophistista* ja tammikuun numerosta, saavuimme tänne Bombaysta viime kuun 19. pnä. Paljon ajastamme on kulunut muuton valmisteleminen ja sitten uuteen kotiimme asettautumiseen. Emme ole vielä täysin asettuneet aloillemme, mutta olemme jo aloittaneet toimintamme. Mitä kaipaamiinne kirjoihin jne. tulee, lähetän ohessa asianmukaiset selvitykset.

Pyysin Intian kirjeenvaihtajalta lupaa hra P[illai]lle esittää hänen kirjeitään teille, ja hän kertoi minulle vastustavansa vain sitä, että hra P.

esittäisi niitä ulkopuolisille. Hän tahtoi ainoastaan, että hra P. selvittäisi ensin omat epäilynsä ja esittäisi sitten koko kirjeenvaihdon sellaisille teidän kaltaisille veljille, jotka ovat rehellisiä ja hartaita totuuden etsijöitä. Paljon on niitä, rakas ystäväni, jotka ottavat eksoteeriset menot ja kaavat totuuksina. He luulevat, että kaikki mikä on kirjoitettu uskonnollisiin kirjoihin, on ymmärrettävä ja toteutettava käytännössä kirjaimellisesti.

Salaisten totuuksien käsittämiseksi on vain yksi keino, nimittäin ihmisen tulee fyysisen, moraalisen, älyllisen ja henkisen kehityksen ja puhdistautumisen avulla vahvistaa intuitiivisia kykyjään niin, että hän voi tunkeutua heti ytimeen. Te puhutte pidättäytymisestä, mutta muistakaa artikkeli ”Elämän eliksiiri” *The Theosophistin* (III vuosikerta) maaliskuu- ja huhtikuun numeroissa ja tutkikaa sitä huolellisesti. *Ei kannata paastota niin kauan kuin tuntee syömisen pakon.* Koko henkisen edistymisen perustus johtaa silloin tähän: *hillitkää halunne ja oppikaa valvomaan ajatuksianne.*

Harkittuanne asiaa hiukan löydätte tämän filosofian järjellisen perustan. Halut ja himot ovat niin sanotusti kahleita (*todelliset magneettiset kahleet*), jotka sitovat mielen alas maallisiin, lihallisiin nautintoihin ja haluihin. Sen, joka haluaa kohota korkeammalle kuin kaikkialla tässä maailmassa vallitseva Maya, on tehtävä niin katkaisemalla nuo vahvat kahleet, jotka pitävät häntä vankina tässä katoavassa maailmassa. Kun nämä kahleet on kerran saatu poikki, pilvi haihtuu vähitellen pois sisäisen näön edestä ja näkökyky tulee selkeäksi erottaakseen totuuden.

Tämä on päämäärän toteutumisen suuri salaisuus. Ja vaikka sanottukin vain muutamain sanoin, se ilmaisee suuren filosofian, joka avautuu asteittain sille, joka seuraa oikein polkua. Kukaan guru ei koskaan tule pyrkijän luokse. Tekeytyjiä hän voi löytää monia, mutta meidän on lähestyttävä todellista Mestaria ja raivattava tiemme hänen luokseen. Jos vastustamattoman ja voimakkaan tahdonvoimamme, lannistumattoman rohkeutemme ja moraalisen puhtautemme ansiosta päätämme ryhtyä työskentelemään edellä viitatulla oikealla suunnalla, löydämme varmasti gurun, joka *ei voi* kieltäytyä ottamasta meitä oppilaikseen.

Muistakaa, että mitä puhtaampi ja henkisempi ihminen, sitä herkempi on hänen sydämensä kaikille puhtaille mieltymyksille. Jos siis löydämme tiemme *raudanlujan tahtomme* avulla, kosketamme kieltä, joka ei voi olla viemättä meitä oikealle kanavalle. Sen ymmärtämiseksi selvemmin mitä tarkoitan, viittaatan artikkeliin ”Miten chela löysi gurunsa” ja siihen tekemiini alaviitteisiin.

Te olette nyt liian iäkäs voidaksenne tulla *käytännön okkultistiksi*. Intialaisten sääntöjemme mukaan chela hyväksytään käytännön okkultismiin elinaikansa joko toisella tai kolmannella jaksolla viimeistään.

Tämä ei ole mikään kunnioitettujen Mestareiden oikku tai päähänpisto. Kaikki heidän sääntönsä ja lakinsa perustuvat luonnon tähän asti tuntemattomien lakien perusteelliseen käsittämiseen ja Heitä ympäröivän ihmiskunnan parempaan ymmärtämiseen.

Nykyinen tiedekin on keksinyt, että joka seitsemäs vuosi ihmisen keho on kokonaan muuttunut. Käsittänette sen vuoksi, että kehossa, joka on niin täysin muuttunut seitsemässä vuodessa, on täytynyt olla käynnissä asteittainen prosessi kaiken aikaa, ja uusi keho, joka on siten muodostunut, on kokonaan ihmisen omaa tekoa, sillä tämä atomien vetovoima- ja poistumisprosessi on käynnissä koko ajan.

Niinpä jos ihminen tietäessään tämän salaisuuden hallitsee halunsa ja himonsa koko ajan niin, että hän poistaa itsestään ne atomit, jotka eivät sovi hänen kehitykselleen, antaen samalla niille hyvän taipumuksen niin, että ne eivät aiheuta kiusaa muille, ja jos hän vetää puoleensa vain niitä atomeja, jotka soveltuvat hänen kehitykseensä, silloin keho, jota hän on muovaa-massa, tulee olemaan kokonaan hänen oma luomuksensa, ja hän voi käyttää sitä miten vain tahtoo. Tämän prosessin toteutuminen vaatii seitsemän vuotta.

Huomaatte siis, miksi koeajaksi on sovittu seitsemän vuotta. Se ei ole mikään mielivaltainen sääntö, vaan luonnon itsensä vaatima välttämätön ehto. Tämä on myös syy siihen, miksi kokelaan on aina suojeltava itseään itseltään, se on, hänen on valvottava koko ajan halujaan ja himojaan estääkseen niitä vetämästä puoleensa atomeja, jotka ovat henkisellem kehitelykselle sopimattomia. Kun siis ihmisen elinkauden kolmas jakso on mennyt, hänen elinvoimansa kuluu ensiksikin henkisellem kehitelykselle vastakkaisella taholla; toiseksi, hänen mielensä on tottunut kiittämään kanavissa, jotka ovat psyykkisen kehityksen vastaisia ja joista sitä on äärimmäisen vaikeata kääntää oikeille urille. Tästä syystä chelat hyväksytään ja heitä kasvatetaan nuoresta iästä lähtien.

Tunnette varmasti sananlaskun, että nuorta tainta voi taivuttaa, mutta ei vanhaa puuta. Ehkä tulette sanomaan, että jos chelosten on löydettävä tiensä Mestarien luo, niin miten lasten (sillä alle 21-vuotiaina heitä ei voi oikeastaan kutsua ihmisiksi) voidaan olettaa tekevän sellaista, mikä tuntuu vanhemmista ihmisistä niin vaikealta? Muistakaa silloin, ystävieni, että kenestäkään ei tule adeptia yhdessä elämässä. Ennen kuin jollakulla voi olla etuoikeus tulla hyväksytyksi edes chelaksi, hänen on läpikäytävä elämien sarja ja *valmistauduttava teoreettisesti* tehtävään. Tietääkseni tämä voi kuulostaa hyvin oudolta länsimaalaisen ajattelutavan mukaan, mutta kuitenkin asia on juuri näin.

Ihmisen on ensin opiskeltava teoreettisesti ja kehitettävä itsessään tämä adeptiuden alku ennen kuin hän voi koskaan toivoa lähestyvänsä Salaista Pyhättöä. Tässä on silloin teidän mahdollisuutenne. *Eläkää elämää* ja valmistautukaa tulevaan syntymään edullisemmissa olosuhteissa. Pitäkää aina mielessänne, että ihminen kutoo omaa verkkoaan, johon hän sotkeutuu, ja jos sen silmukat painavat häntä kovasti, ne ovat kaikki hänen omia tekojaan. Universumia hallitseva Karman laki – tuo muuttumaton Luonnon Voima – on ehdoton ja oikeudenmukainen, kuten Oikeus ei voi olla muuta kuin ehdoton ja ankara, ja jos annamme huonojen vaikutusten huojuttaa itseämme, voimme syyttää siitä ainoastaan itseämme.

Käyttäkää sen vuoksi tätä elämää onnellisen tulevaisuuden turvaamiseksi. Kuten teille on jo edellä neuvottu, valmistautukaa havaitsemaan totuuksia, joita ei anneta kaikkien ymmärrettäviksi, ja hankkikaa mahdollisimman hyvät edellytykset teoreettisella puolella psyykkisen kehityksen tuella. Tämän voitte saavuttaa parhaiten *käsittämällä* Seuramme johtavan ajatuksen henkisen ja ylevän periaatteen, nimittäin Ihmiskunnan Yleisen Veljeyden. Erilaiset teosofiset julkaisut ovat varmaankin tähän mennessä antaneet teille vilahduksen siitä tosiasiasta, että tuo edellä mainittu ajatus on ensimmäinen askel tikapuilla, jotka johtavat kaikista päämääristä vaikeimman saavuttamiseen – Nirvanaan. Jos tahdotte ymmärtää perusteellisesti tuohon yhteen ajatukseen sisältyvän filosofian ytimen, teidän on vain yritettävä parastanne tukeaksenne ja levittääksenne sitä niin paljon ja laajalle kuin mahdollista. Muistakaa, että ihmiskunta on vain osa luontoa, ja saavuttaakseen Nirvanan ihmisen on samastuttava luonnon kanssa ja ihmiskunnan *kautta* siten sulauduttava universaaliseen kokonaisuuteen. Tulette huomaamaan, että tähän voidaan päästä vain Veljeyden mahtavan ajatuksen perinpohjaisella tutkimisella ja täydellisellä käsittämällä. Siellä on silloin polku! Samastukaa luontoon ihmiskunnan kautta kehittämällä epäitsekkästä ihmisystävällistä asennetta ja sen mukaisia tekoja ja parantakaa siten omaa tulevaisuuttanne.

Veljellisin terveisin ja kaikkea hyvää toivottaen

DAMODAR K. MAVALANKAR

[81]

KIRKKAAN VALON NÄKEMINEN SILMÄT SULJETTUINA

[*The Theosophist*, IV vuosik., 12, Liite, syyskuu 1883, s. 11.]

Veljemme P.T. Srinivasaingar Negapatamista kirjoittaa kysyäkseen:

”Voitteko ystävällisesti selittää seuraavan ilmiön? Jos ihminen sulkee silmänsä antaen kahden sormen koskettaa niitä, painaa alaluomia tiukasti noilla sormilla (samalla kun silmät ovat suljettuina) ja yrittää nähdä, silloin ennen kuin kaksi sekuntia on mennyt kirkas valo alkaa kehittyä hänen (onko se mielen?) silmiensä edessä.”

Selitys. – Veljemme Srinivasaingar ei näytä lukeneen mitään teoksia mesmerismistä. Jos hän olisi lukenut ja jos hän olisi lisäksi ollut todistamassa henkilökohtaisesti, kuinka ev. Olcott lamauttaa potilaansa jäsenet ja tahdonvoimansa avulla saa heidät kykenemättömiksi avaamaan silmiään sipaistuaan niitä kädellään, negapatamilainen ystävämme olisi nähnyt kuvaamansa ilmiön *järjellisen perustan*.

Hänen todistamansa vaikutus johtuu pelkästä automagnetoinnista. Kun silmät ovat suljetut ja mieli vedettynä pois ulkoisista aistikohteista on keskittynyt, se, mitä voidaan kutsua sopivasti kuudenneksi aistiksi eli ”Shivan silmäksi” – selvänäöksi – avautuu, ja astraalivalo, yksi *akashan* korrelaatioista, tulee havaittavaksi. Ne jotka ovat mediumistisia, voivat saavuttaa tämän nopeammin kuin muut ja joissakin tapauksissa, tietyissä tilanteissa, ilman suurta vaivaa. Mutta sellaiset rakenteeltaan eriskummalliset ihmiset, joista tulee vain elementaalien ja elementaarien passiivisia välikappaleita, eivät hallitse näitä vaikutuksia. Sen, joka haluaa kehittää psyykkisiä kykyjään, on harjoitettava itsemagnetointia ja tullessaan aktiiviseksi toimijaksi hänen on alistettava luonnonvoimat TAHTOONSA. Tässä tarkoituksessa muinaiset *arjalaiset* suorittivat *Sandhya*-seremonian,⁴⁶ joka on nyt niin halveksittu ja väärin ymmärretty!

D. K. M.

⁴⁶ Intiassa auringonnousun, puolenpäivän ja auringonlaskun aikaan suoritettuja uskonnollisia seremonioita.

[82]

VOIKO NAISISTA TULLA ADEPTEJA?

[*The Theosophist*, V vuosik., lokakuu 1883, s. 23.]

Voisitteko ystävällisesti kertoa minulle, voivatko naiset saavuttaa adeptiuden ja onko naispuolisia adepteja ollenkaan olemassa?

”TIEDONHALUINEN”

Selitys. – On vaikeata kuvitella mitään hyvää syytä, miksi naiset eivät voisi tulla adepteiksi. Kukaan meistä cheloista ei tiedä mitään fyysistä tai muuta puutetta, joka voisi estää heitä ryhtymästä tuohon kovaan koetukseen. Se voi olla vaikeampaa, vaarallisempaa heille kuin se on miehille, muttei kuitenkaan mahdotonta. Hindujen pyhät kirjat ja traditiot mainitsevat sellaisia tapauksia, ja koska luonnonlait ovat muuttumattomat, sen, mikä oli mahdollista joitakin tuhansia vuosia sitten, on oltava mahdollista nykyäänkin.

Jos kysyjä olisi lukenut toimituksen huomautuksen, sivu 148, III vuosikerta (artikkeli ”Jälleensyntyminen Tiibetissä”)⁴⁷, hän olisi huomannut, että siinä vihjattiin naisadeptin olemassaoloon. Tämä henkilö oli uskonnollinen kiinalainen prinsessa, joka elettyään kymmenen vuotta avioelämää luopui siitä aviopuolisonsa suostumuksella ja hänestä tuli *Gelung-ma* eli Ani, se on, nunna. Hänen uskotaan yhä jälleensyntyvän ”peräkkäisiin naislamoihin”. Edesmenneen Teshu laman sisaren sanotaan olleen yksi noista jälleensyntymistä. Tältä naisadeptilta, Palte-järven nunnaluostarin priorittarelta, eräs tiibetiläinen kulkukauppias Darjeelingista kertoi saaneensa talismanin. Hän kertoi asiasta bengalilaisille teosofeille, jotka vierailivat tuossa paikassa viime vuonna. Kulkukauppiaan oletetaan nyt kuolleen, mutta nuo teosofit, jotka kuulivat toistuvasti hänen kertomuksensa, voivat vahvistaa asian.

Tiedämme kaikki, että Nepalissa on korkea naisadepti. Ja Etelä-Intiassa vaikutti hiljattain toinen korkea naisvihitty nimeltään Ouvaiyar. Hänen mystinen tamilinkielinen *Kural*-teoksensa okkultismista on yhä olemassa. Sen sanotaan olevan hyvin arvoituksellisesti kirjoitettu ja sen vuoksi vaikeasti selitettävissä.

Myös Benaresissa elää eräs nainen, josta tietävät vain harvat; häneen on viitattu *The Theosophistin* artikkelissa ”Swâmi Dâyanandin käsityksiä

⁴⁷ Katsokaa *The Complete Works of H. P. Blavatsky*, Osa III, s. 272 alaviite.

joogasta” (II vuosik., s. 47).⁴⁸ Lisätietoja näistä muutamista jo mainituista tai muista naisadepteista, joista saatamme tietää, emme katso voivamme antaa. Jos lukuisat kysyjämme kävisivät huolellisesti läpi tämän lehden aikaisempia numeroita, he huomaisivat heidän moniin kysymyksiinsä vastatun jo ennakolta, ja siten he säästäisivät meiltä tarpeettoman paluun samaan aiheeseen.

D. K. M.

[84]

SUURI ARVOITUS RATKAISTU

[*The Theosophist*, V vuosik., nrot 3-4, joulutammik. 1883-4, s. 61-2.]

Palattuani Päämajaan pohjoisesta, missä olin ollut ev. Olcottin mukana hänen puheenjohtajan kiertomatallaan kuulin suureksi surukseni tiettyjen spiritualistien uusista ja vieläkin pahansuovemmista arvosteluista ja epäilyistä, jotka koskivat Teosofisen Seuran perustajien henkilökohtaisia yhteyksiä pyhän Himavatin mahatmoihin. Minulle henkilökohtaisesti asia on tietysti *nyt selvinyt*. En edes yritä todistaa mahdottomalta tuntuvaa asiaa niille, jotka ovat ennakkoluulottomasti ja väärinkäsityksistä johtuen päättäneet sulkea silmänsä mitä häikäisevimmiltä tosiasioilta. Sillä ketkään eivät ole niin sokeita kuin ne, jotka eivät tahdo nähdä, kuten sanonta kuuluu. Mutta minun voitaisiin ajatella suorittaneen huonosti velvollisuuteni, ellen esittäisi tiettyjä tosiasioita niille rehellisille totuudenetsijöille, jotka ovat hartaan pyrkimyksen ja vilpittömän tutkimisen avulla päässeet yhä lähemmäksi okkultista maailmaa. Uskon, että paras keino älyllisen mielen vakuuttamiseksi on kertoa tosiasiat niin selvästi ja yksinkertaisesti kuin mahdollista jättäen kokonaan teoretisoinnit pois.

⁴⁸ Kyseinen kohta kuuluu:

”K. Voiko joogi siirtyä omasta ruumiistaan naisen ruumiiseen?”

”V. Yhtä helposti kuin mies voi halutessaan pukeutua naisen pukuun, hän voi vetää oman *atmansa* ylle naisen fyysisen muodon. Ulkoisesti hän olisi silloin fyysisesti joka aspektiltaan ja suhteessa nainen; sisäisesti mies.

”K. Olen tavannut kaksi sellaista, ts. kaksi henkilöä, jotka näyttivät naisilta, mutta olivat täysin maskuliinisia kaikessa paitsi keholtaan. Heistä toisen luona, muistattehan, vierailimme yhdessä Benaresissa, Gangesin rannalla sijaitsevassa temppelissä.

”V. Kyllä, Mäji.”

Aluksi minun on esitettävä sellaista, mitä monet veljeni ja ystäväni Teosofisesta Seurasta tietävät, nimittäin, että viimeisen neljän vuoden aikana olen ollut hra Sinnetin kanssa kirjeenvaihdossa olevan Mahatman⁴⁹ CHELA. Minulla on ollut muutaman kerran syytä viitata julkisuudessa tähän tosiasiaan samoin kuin siihen, että olen nähnyt joitakuuta muita HIMALAJAN KUNNIOITETTUJA MAHATMOJA sekä astraalisissa että fyysisissä ruumiissaan. Kuitenkaan se, mitä saatoin puolestani painottaa, nimittäin, että nuo SUURET MESTARIT eivät ole ruumiittomia henkiä vaan eläviä ihmisiä, ei vakuuttanut ennakkoluulojen sekoittamaa spiritualistista mieltä. On esitetty, että jompikumpi tai molemmat perustajat olisivat meedioita, joiden läsnä ollessa voitaisiin nähdä muotoja, jotka he ovat sekoittaneet todella eläviin olentoihin. Ja kun vakuutin, että näitä ilmaantumisia on ollut jopa yksin ollessani, väitetään, että minä olin myös kehittymässä meedioksi.

Tässä yhteydessä hra C. C. Maseyn *Lightissa* olleen, 17.11. päivätyn kirjeen tietty huomautus on paljon puhuva, varsinkin kun tuo herrasmies on kaikkea muuta kuin vihamielinen meille ja on lisäksi pitkäaikainen teosofi, joka on ainoastaan halukas löytämään totuuden – eikä mitään muuta kuin totuuden. Seuraava ote tuosta kirjeestä osoittaa, miten suuria ovat jopa joidenkin omien jäsentemme väärinkäsitykset:

”Jos kyseessä olisi avoin, virallisesti vahvistamaton asia, niin että tällaisen ajatuksen voisi esittää ketään loukkaamatta, myöntäisin julkisesti sen mielipiteen, että nämä kirjeet – ovat ne sitten jonkun adeptin *ipsissima verba* tai eivät – olisivat kaikissa tapauksissa Mme Blavatskyn tai jonkun muun hyväksytyyn *chelan* kirjoittamia. Ainakin ajattelisin, että hän oli meedio, joka hoiti niiden tuottamisen eikä pelkästään niiden lähettämistä. Se, että olen hra Sinnetin ystävällisellä avustuksella tutustunut kirjeiden käsialaan, joka ei muistuta vähimmässäkään määrin Mme Blavatskyn käsialaa, ei muuttaisi tuota mielipidettäni syistä, jotka jokainen, joka on perehtynyt psyykkisessä tilassa tapahtuneisiin kirjoittamisilmiöihin, ymmärtää. Mutta *minun on pakko myöntää, että hra Sinnett on saanut sellaisissa yhteyksissä toisia 'K. H:n' allekirjoittamia kirjeitä, joita olisi ollut mahdoton tuottaa Mme Blavatskyn avulla, hänen ollessa joko meediona tai muuten, ja käsiala on molemmissa tapauksissa sama.*”

Kehottaisin spiritualisteja pitämään selvästi mielessään edellä olevan lainauksen lihavoidun osan ja selittämään, miten minä itse, ev. Olcott, hra Brown ja monet muut tuolla kiertomatalla mukana olleet olemme voineet saada kukin erikseen ja eri tilanteissa kirjeitä vastauksena keskusteluihin ja kysymyksiin samana päivänä tai samalla hetkellä, joskus yksin ollessamme

⁴⁹ Mahatma Koot Hoomi.

ja joskus muiden seurassa, kun Mme Blavatsky oli tuhansien mailien päässä. Ja käsiala kaikissa tapauksissa oli sama kuin hra Sinnetin hallussa olevien kirjeiden käsiala?

Ollessani ev. Olcottin kanssa matkalla tapahtui useita ilmiöitä hänen läsnä ollessaan samoin kuin hänen poissa ollessaan. Tällaisia olivat Mestarini käsialalla kirjoitetut ja hänen allekirjoittamansa välittömät vastaukset kysymyksiin, joita olivat esittäneet muutamat jäsenemme. Joihinkin niistä on viitattu *The Theosophistin* viime numerossa, kun taas joihinkin ei ole syytä viitata maallisten lukijoiden käsiin joutuviassa asiakirjoissa. Näitä tapahtumia sattui ennen kuin saavuimme Lahoreen, missä toivoimme tapaavamme ”kyseenalaisen” MESTARINI elävänä. *Siellä kohtasin hänet elävänä, kolmena peräkkäisenä yönä, noin kolmen tunnin ajan joka kerta ja ollessani täysin tietoisena, ja kerran menin jopa tapaamaan häntä talon ulkopuolelle.*

Tietääkseni spiritualistien muistikirjoissa ei ole yhtään tapausta, jolloin meedio olisi täysin tietoisena tavannut aikaisempien järjestelyjen seurauksena henkivieraansa pihamaalla, astuen jälleen sisään hänen kanssaan, tarjoten hänelle istumapaikkaa ja käyden sitten pitkän keskustelun ”ruumiittoman hengen” kanssa tavalla, joka antaa hänelle vaikutelman, että hän on henkilökohtaisessa kontaktissa ruumiillistuneen olennon kanssa!

Sitä paitsi Hän, jonka näin henkilökohtaisesti Lahoreessa, oli sama, jonka olin nähnyt astraalimuodossa Teosofisen Seuran Päämajassa, ja edelleen sama, jonka olin näyissäni ja transsitiloissani nähnyt Hänen kotonaan, tuhansien mailien päässä, minne minun sallittiin päästä astraalisessa Egosani tietysti Hänen suoranaisella avullaan ja Hänen suojeluksessaan. Noina hetkinä, jolloin psyykkiset kykyt tuskin olivat vielä kehittyneet, olin aina nähnyt Hänet jokseenkin epäselvänä muotona, vaikka Hänen piirteensä olivat aivan selvät ja niiden muisto oli syöpynyt syvälle sieluni silmiin ja muistiin. Sen sijaan nyt Lahoreessa, Jummoossa ja muualla vaikutelma oli täysin erilainen.

Aikaisemmissa tapauksissa tehdessäni *Pranamin* (tervehdys) käteni menivät hänen muotonsa läpi, kun taas myöhemmissä tilaisuuksissa ne kohtasivat kiinteän vaateparren ja lihan. Siinä näin *elävän ihmisen* edessäni, saman piirteiltään, vaikkakin paljon suuremmoisemman koko ulkomuodoltaan ja esiintymiseltään kuin Hän, jonka olin niin usein nähnyt Mme Blavatskyn hallussa olevassa muotokuvassa ja siinä, joka oli hra Sinnettillä.

En nyt tässä puutu siihen tosiasiaan, että ev. Olcott ja hra Brown ovat nähneet Hänet erikseen ruumiillisesti kahtena yönä Lahoreessa, koska he voivat itse niin halutessaan kertoa siitä paremmin. Jummoossa taas, minne

jatkoimme Lahoresta, hra Brown näki Hänet kolmannen päivän iltana saapumisestamme ja sai Häneltä Hänen tutulla käsialallaan kirjoitetun kirjeen, puhumattakaan Hänen käynnistään minun luonani miltei joka päivä. Ja siitä, mitä tapahtui seuraavana aamuna, ovat melkein kaikki Jummoossa selvillä.

Asia on niin, että minun sallittiin vierailla eräässä Pyhässä *Ashramissa*, missä viivyin muutaman päivän Himavatin useiden ”kyseenalaisten” MAHATMOJEN ja Heidän oppilaittensa korkeassa seurassa. Tapasin siellä paitsi rakastetun guru devani ja ev. Olcottin mestarin⁵⁰, myös useita muita Veljeskunnasta, mm. Erään Korkeimmista. Valitettavasti tuonne kolmasti siunatuille seuduille suuntautuvan vierailuni äärimmäisen henkilökohtainen luonne estää minua sanomasta siitä enempää. Haluaisin vain sanoa, että paikka, jossa minun sallittiin vierailla, on HIMALAJALLA, ei missään mielikuvituksellisessa Kesämaassa, ja että näin Hänet omassa *sthula sarirassani* (fyysinen ruumis) ja totesin, että Mestarini oli ulkomuodoltaan sama kuin se, jonka olin nähnyt cheluuteni ensimmäisinä aikoina. Siten näin rakastetun guruni *elävänä* ihmisenä ja itse asiassa nuorena verrattuna joihinkin muihin sadhuihin siunatun seurassa. Hän oli vain paljon ystävällisempi ja toisinaan jopa mukana iloisessa keskustelussa.

Saapumiseni jälkeisenä toisena päivänä minun sallittiin ruokailutauon jälkeen keskustella Mestarini kanssa yli tunnin ajan. Hän kysyi hymyillen, mikä sai minut näyttämään niin ymmällään olevalta, jolloin kysyin puolestani: ”MESTARI, miksi jotkut Seuran jäsenet ovat saaneet päähänsä käsityksen, että te olisitte ’vanhahko mies’ ja miksi he ovat nähneet selvänäköisesti teidän näyttävän 60 vuotta ohittaneelta vanhalta mieheltä?” Hän hymyili miellyttävästi ja sanoi, että tämä viimeisin väärinkäsitys johtui erään tietyn brahmacharin selostuksista. Viimeksi mainittu oli erään vedantalaisen Swamin oppilas,⁵¹ joka oli tavannut viime vuonna Tiibetissä ryhmän pään, vanhahkon Laman, joka oli hänen (Mestarini) matkaseuranaan tuolloin. Kerrottuaan tapaamisesta Intiassa kyseinen Brahmachari oli saanut useat ihmiset sekoittamaan Laman häneen. Kyseessä ei voinut koskaan olla selvänäköinen havainto ”vanhahkosta miehestä”, hän lisäsi, koska *todellinen* selvänäkö ei voisi johtaa ketään sellaiseen väärinkäsitykseen. Sitten hän nuhteli minua hellästi siitä, että olin pitänyt tärkeänä gurun ikää, ja lisäsi, että ulkonäkö oli usein pettävä jne. ja selitti muita asioita.

⁵⁰ Mahatma Morya.

⁵¹ Kertomus tuosta Brahmacharista on esitetty ja toistettu kahdesti viime numerossamme. Katsokaa *The Theosophist*, jouluk. 1883, s. 83–86 ja 98–99. (*The Theosophist*in toimittaja.)

Nämä ovat karuja tosiasioita eikä mikään kolmas tie aukene lukijalle. Se mitä väitän on joko totta tai valhetta. Edellisessä tapauksessa mikään spiritualistinen hypoteesi ei voi päteä, ja on myönnettävä, että Himalajan Veljet ovat eläviä ihmisiä eivätkä ruumiittomia henkiä tai fanaatikkojen ylikuumentuneen mielikuvituksen luomuksia. Tietenkin olen täysin selvillä siitä, että monet tulevat epäilemään selostustani, mutta kirjoitankin vain niille harvoille, jotka tuntevat minut niin hyvin, etteivät näe minussa harha-
aistimusten vallassa olevaa meediota tai syytä minua joistakin huonoista vaikuttimista, ja jotka ovat aina olleet uskollisia ja vilpittömiä vakaumuksiltaan ja omaksumassaan jalossa asiassa.

Mitä taas tulee siihen enemmistöön, joka nauraa ja pilkkaa sitä, mitä he eivät joko ole halukkaita tai kykene ymmärtämään, heidät minä jätän omaan arvoonsa. Jos nämä muutamat rivit saavat edes yhden veljistämme Seurassa tai yhden oikein ajattelevan ihmisen sen ulkopuolella edistämään asiaa, johon SUURET MESTARIT ovat määränneet Teosofisen Seuran uskolliset perustajat, katson, että olen suorittanut velvollisuuteni.

Adyar (Madras) 7. päivänä joulukuuta 1883

[90]

MESTARIEN ULKONÄÖSTÄ

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 7, huhtik. 1884, s. 171.]

Viitataan D. K. M:n artikkeliin ”Suuri arvoitus ratkaistu” viime *Theosophistissa*. Siinä hän sanoo, että Mestarin ulkonäköön liittyvä väärinkäsitys ”johtuu erään tietyn Brahmacharin selostuksista. Viimeksi mainittu oli erään vedantalaisen Swamin oppilas, joka oli tavannut viime vuonna Tiibetissä ryhmän pään, vanhahkon laman”, joka oli hänen Mestarinsa matkaseurana tuolloin. ”Kerrottuaan tapaamisesta Intiassa kyseinen Brahmachari oli saanut useat ihmiset sekoittamaan Laman häneen.” Tiedän nyt tapauksesta, jossa eräs tietty herra tuolta asemapaikalta näki selvänäköisesti D. K. M:n gurun ulkomuodon paljon ennen kuin Brahmachari tuli tänne ja puhui tapaamisestaan Kutumba Laman kanssa, kuten hän kutsui häntä.

Kyseessä oleva herra näki hänen (D. K. M.) Mestarinsa muotokuvan, josta on mainittu *The Occult Worldin* viime painoksessa, ja häntä hämmästytti ensin ulkonäön eroavuus näkemänsä muotokuvan ja

selvänäköisesti saamansa kuvan välillä. Mutta hän muisti Mestarin vaatimattoman huomautuksen, että muotokuvan hahmo oli esitetty hyvin edullisessa valossa. Brahmachari tuli vain muutamia kuukausia tapauksen jälkeen ja vaikka hän kertoi tuolle herralle tapaamisestaan oletetun K. H:n kanssa, tuo herra ajatteli, että kyseessä on täytynyt olla jokin erehdys, koska Mestari olisi tuskin voinut lukea *Vedoja* kuvatulla tavalla.

Eräs toinen tapaus sattui täällä noin kuukausi sitten. Eräs tietty vihitty *Grihastha*-brahmiini, jolla ei ollut mitään yhteyttä Seuraan, mutta joka oli kuitenkin kuullut Mestarista teosofiystäviltään, päätti eräänä päivänä nähdä K. H:n tämän *sukshma sarirassa*. Hän istui lukitussa huoneessaan, mutta ulkoa kuuluva ääni häiritsi häntä. Yöllä, tai paremminkin aamuvarhaisella, hän kuvitteli, että joku kosketti hänen oikeata olkapäätään kevyesti, ja hänen kuvaamansa hahmo muistutti ulkonäöltään, sikäli kuin pystyin päättämään siitä, minkä olin kuullut kuuluvan D. K. M:n Mestarille. Mutta niin pian kuin hän oli tietoinen hänen läsnäolostaan, häntä oli jälleen häirinnyt jokin toinen ääni. Hän sanoo olleensa syvässä unessa, mutta tuon hahmon kosketus herätti hänet. Hän ei ollut edes kuullut hra Sinnetin luona olevasta muotokuvasta eikä hän tuntenut muitakaan ihmisiä, jotka kuvittelivat nähneensä Mestarin.

Tietooni on tullut monia muitakin tapauksia, joissa D. K. M:n Mestari on ollut suosiollinen monille yksilöille. Mutta huolimatta hänen käsityksestään ja monien tuntemieni teosofien luuloista myönnän etten voi käsittää niitä, jotka uskovat, että todellinen K. H. on ”vanhahko” mies. Nämä henkilöt eivät teeskentele tietävänsä, kuka D. K. M:n Mestari on. He sanovat, että hän voi muistuttaa muotokuvaa, josta olen kuullut eversti Gordonin, hra Sinnetin ja muiden puhuvan. Mutta niin ollen he kyselevät, onko hän Tiibetissä tunnettu K. H.

Simla 31. päivänä tammikuuta 1884

K.

Selitys. – Me tunnemme ainoastaan yhden MAHATMAN, joka kantaa kunnioitetun guru devani nimeä ja pitää julkista toimistoa Tiibetissä Teshu laman alaisena. Mikäli tiedämme siellä saattaa olla toinenkin, jolla on sama nimi. Mutta me emme kuitenkaan tunne häntä, eivätkä tuttumme Tiibetissä ole kuulleet hänestä. Ja tuo henkilö, rakastettu Mestarini, muistuttaa (kuten olen kuvannut häntä) hra Sinnetin hallussa olevaa muotokuvaa, *eikä näytä vanhalta*.

Ehkä selvänäköiset sekoittavat keskenään *khadampojen* lahkun *kauthumpoihin*? Vaikka edelliset eivät ole varsinaisia *dugpoja*, he ovat kuitenkin huomattavia maagikkoja, ja hyvän Lain Adepti tuntisi vastenmielisyyttä heidän harjoittamiinsa ilmiöihin, joita ovat vatsan auki halkaiseminen, suolten paljastaminen ja sitten niiden palauttaminen normaaliin tilaansa jne. Kauthumpat sen sijaan ovat Mestarini oppilaita.

Ystäväni ja veljeni Simlasta ei pitäisi unohtaa sitä tosiasiaa, että kun muut väittävät nähneensä Mestarini selvänäköisesti, minä sanon nähneeni Hänet pohjoisessa henkilökohtaisesti, elävässä enkä astraaliruumiissaan. Ev. Olcott ja hra Brown olivat yhtä onnekkaita kuin minä tässä suhteessa. Nyt on puolueettoman lukijan ratkaistava, onko kolmen moitteettoman silminnäköjän lausunto luotettavampi kuin yhden tai kahden selvänäköisen (harjaantumattoman, voisimme lisätä) vakuutus yksilön *fyysiseen* ulkonäköön liittyvissä asioissa. Mielikuvitus ja ennakko-odotukset ovat monien muiden asioiden lisäksi omiaan johtamaan selvänäköisyysopin aloittelijat harhaan.

D. K. M.

[92]

MORADABADIN TAPAUUS

[*The Theosophist*, XXIX vuosik., Osa 2, heinäk. 1908, s. 947, Sarjasta ”Echoes from the Past”.]

Adyar 11. päivänä (marraskuuta 1883)

Hyvä Olcott!

Eilen illalla noin kello viiden aikaan olin puhdistamassa pyhäinjäännöskäppin muotokuvia, ja hra Coulomb oli kahden muurarin kanssa makuuhuoneessani korjaamassa ikkunaa. Kuulin yllättäen Dâmodarin äänen! En uskonut ensin korviani. Näin ikään kuin pilven, vaalean, läpinäkyvän ja vipattavan, joka liikkui pyhäinjäännöskäppistä pöydälleni ja pöydältä jälleen kaappiin. Mutta hänen äänensä *tuli pyhäinjäännöskäppistä* ikään kuin Mahatma Kashmirin muotokuvasta, ja kuitenkin se oli Dâmodarin ääni. Hän kertoi minulle jostakin Shankar tai Sander Singistä pyytäen teidän mesmerististä apuunne joillekin pojille ja sairaille Moradabadissa ja hän

anoi minua pyytämään Mestarilta lupaa ohjeiden kysymiseen. ”Lupasin heille tulevani luoksenne henkilökohtaisesti *astraalisielussani* (!?) ja toimittavani heille Mestarin vastauksen tuohon toimenpiteeseen. Olkaa hyvä ja sähköttäkää minulle Moradabadiin vastaus, jonka tulette saamaan.”

”Mutta minulla ei ole mitään vastausta”, sanoin, ”enkä usko Mestarin haluavan vastata minulle.” Sitten mieleeni juolahti ja kerroinkin, että luulin Djual Khoodin tekevän kepposia minulle ja ottaneen Dâmodarin muodon: ”Älkääpäs nyt huiputtako minua, Mestari Benjamin.” Mutta sitten kuulin Mestari M:n äänen. Hän puhui hyvin vakavasti ja sanoi kovaa: ”Sinä olet erehtynyt, se on Dâmodar. Käske häntä sanomaan niin ja niin.” (Sen mitä sähköitin olen nyt unohtanut, mutta Hän pani minut kirjoittamaan käskynsä mukaan silloin.) Ja sitten tuo vipattava pilvi – Dâmodarin epäonnistuneet yritykset materialisoitua perusteellisesti, uskon – katosi muutaman marat-hankielisen sanan jälkeen, ikään kuin kiittäen Mestaria; ”gurudeva”, hän kutsui Häntä.

Hra Coulomb tuli äkkiä huoneeseen huudahtaen: ”Voi, onko Dâmodar lopultakin palannut? Missä hän on?” Sanoin hänelle, että hänen on täytynyt nähdä unta, sillä Dâmodar ei ole palannut. *Mutta hän väitti itsepintaisesti kuulleensa hänen äänensä!!* Ja sitten Babula liittyi kuoroon ja vannoi kuulleensa Dâmodarin puhuvan minulle käytävästä. No hyvä, hukka minut periköön, ellei Dâmodar ala ilmaantua 60 mailin tuntinopeudella. Sitä parempi.

H. P. B.

[94]

DAMODARIN ASTRAALIMATKA

[Seuraavat tiedot ovat löydettävissä T. S:n Adyarin arkistojen alkuperäisistä asiakirjoista.]

Matkustaessaan eversti Olcottin ja T. Narainaswamy Naidun kanssa junassa Pohjois-Intiassa Meerutin ja Lahoren välillä 17.11.1883 Dâmodar oli Mme Blavatskylle Adyarissa tapahtuneen onnettomuuden todistajana. Olcott kirjoittaa:

”Kahden aseman välillä Dâmodar teki toisen astraalilennon, joka oli todistettavissa. Me kolme – hän, minä ja T. Narainaswamy Naidu – olimme samassa rautatievaunussa. Dâmodar makasi yhdellä makuusijoista liikkuen ilmeisen levottomasti, ikään kuin unessa. Minä

olin lukemassa kirjaa lampunvalossa. Äkkiä Dâmodar tuli luokseni ja kysyi kellonaikaa, joka kelloni mukaan oli vähän vaille kuusi iltapäivällä. Hän kertoi tulleen juuri Adyarista, missä H. P. B:tä oli kohdannut onnettomuus. Oliko se vakava vai ei, sitä hän ei osannut sanoa minulle, mutta hän luuli H. P. B:n kompastuneen mattoon ja pudonneen raskaasti oikean polvensa päälle.

”Lukija huomaa, että nuori mies oli vasta aloittelija okkultisessa tieteessä ja kykenemätön vielä muistamaan tarkasti toisten olemistasojen kokemuksiaan palatessaan takaisin ulkoiseen tietoisuuteen. Mainitsen tämän P(syykkisen) T(utkimus) S(aura)n häntä kohtaan osoittaman tahallisen epäoikeudenmukaisuuden vuoksi. Varmuuden vuoksi tein kaksi asiaa kuultuani kertomuksen. Kirjoitin todistuksen (se käsittää valkoisen paperipalasen, jonka kummallekin puolelle on kirjoitettu sinisellä kynällä everstin käsialalla) tapahtumasta ja sain Narainaswamyn allekirjoittamaan sen kanssani, ajan huomioon ottaen; ja seuraavalta asemalta Saharanporesta, sähköitin H. P. B:lle kysyen, ”mikä onnettomuus tapahtui Päämajassa noin kuuden aikaan?”

”Saavuimme Lahoreen seuraavana aamuna yhdeksältä ja meidät saatettiin leirille, jossa oli kuusi telttaa ja neljä suurta *shamianahia* (avoin telttakangas), jotka oli pystytetty minua varten avoimeen maastoon kaupungin pohjoispuolelle. Aloimme pian keskustella ystäviemme kanssa edellisen illan tapahtumasta junassa ja muistioni annettiin kaikille tiedoksi. Sain läsnä olevat ystävät allekirjoittamaan sen ja sanomaan, ettei H. P. B:ltä odotettu sähke ollut vielä saapunut.

”Seurueeni jätti minut mennä aamukylpyyn ja aamiaiselle, ja istuessani telttani suomassa varjossa hra R. C. Baryn, *Arya*-aikakauslehden toimittajan, kanssa valtion sähkökantajan nähtiin tulevan meitä kohti kädessään ruskeakuorinen sähke. Pyysin hra Rutta Chandia ottamaan sen omaan käteensä ja pitämään sitä suljettuna seurueeni paluuseen asti, jolloin vasta sähke oli tarkoitus avata ja lukea. Tämän teki kello 12 päivällä hra R.C. Bary, ja yhdeksän läsnäolijaa kirjoitti nimensä kuoren taakse todistaakseen tapauksen. Sähkeen sisältö oli tämä: ’Melkein katkaisin oikean jalkani kompastuessani piispantuoliin, Coulomb raahaamassa, pelästytti Morganit. Dâmodar säikäytti meidät.’

”H. P. B. sai lähetykseni Saharanporesta myöhään 17. päivän iltana. Hänen vastauksensa oli päivätty Adyarissa 18. päivänä klo 7.55 ap. ja sain sen Lahoressa puolelta päivin.

”Ristiriita Dâmodarin ilmoituksen yksityiskohtien ja H. P. B:n ilmoituksen välillä ei edes hämmästyttä, kun ottaa huomioon

Dâmodarin henkisen kehityksen silloisen asteen, samalla kun pääasia eli H. P. B:n raskas kaatuminen ja hänen oikean polvensa loukkaantuminen vahvistaa tosiasian. Jotkut rajoittuneet, mutta omahyväiset arvostelijat haluavat meidän uskovan, että kyseessä on saattanut olla karkea salaliitto Dâmodarin ja H. P. B:n välillä minun pettämisekseni. Mutta en voi ymmärtää, miksi 100-kiloinen lihava nainen loukkaisi vakavasti polvensa puijatakseen minua, kun hän olisi voinut niin helposti sopia Dâmodarin kanssa, että tämä olisi voinut katsoa hänen tekevän jotakin outoa mutta sinänsä harmitonta, kuten esimerkiksi viittoilutemppu tai sanomalehden repiminen silpuksi tai hän olisi voinut esim. lausua venäjän- tai ranskankielisen runon; selitys ei tue tervettä järkeä. H. P. B:n sähke mainitsi lisäksi seikan, jota emme silloin tienneet, että kenraalimajuri ja rva Morgan Ootacamundista olivat vierailulla Adyarissa.”⁵²

Alkuperäisten asiakirjojen sisältö on seuraavanlainen:

H. S. O:n *Old Diary Leaves*-kirjassa, III, s. 33, mainittu todistus käsittää valkoisen paperipalasen, jonka kummallekin puolelle on kirjoitettu everstin käsialalla:

(etupuolella)

”Junassa Nagulin asemalla (S. P. & D. Ryl) klo 5.55 ip. 17.11.83. D. K. M. sanoo, että hän on juuri ollut (*sukshma sarirassa*) Päämajassa. H. P. B. on juuri kompastunut mattoon ja loukannut oikean polvensa. Oli juuri ottanut K. H:n muotokuvan pyhänjäänöskaapista. Kuuli hänen mainitsevan nimet ’kenr. & rva Morgan’. Luulee heidän olevan siellä. Ei nähnyt ketään muuta kuin H. P. B:n, mutta *tunsi* useita muita.”

Todistus varustettu nimikirjaimilla ”H. S. O.”; vahvistanut ”Toke Narainaswamy Naidu”.

(takapuolella)

”Lahore 18.11.83 9.30 ap. Sisällä oleva muistio näytetty meille nyt. Tähän hetkeen mennessä mitään sähköttä tai muita tietoja tapauksesta ei ole saatu.”

⁵² *Old Diary Leaves*, Osa III, s. 33–35.

(Neljä allekirjoitusta, ovat tuskin erotettavissa, tehty sinisellä kynällä.) ”Näytetty meille 11.15. Ei vielä muuta tietoa.” Allekirjoittaneet Rutter Chand Murty, Ram Chand Sastry, Dass Mul.

Sähkeen teksti:

MELKEIN KATKAISIN OIKEAN JALKANI KOMPASTUESSANI
PIISPANTUOLIIN RAAHAAMASSA COULOMB PELÄSTYTTI
MORGANIT DAMODAR SÄIKÄYTTI MEIDÄT.

Saatu Lahoreessa 18.11.83

(Lomakkeen kääntöpuolella heikosti sinisellä kynällä ev. Olcottin käsialalla ja yhdeksän allekirjoitusta)

”Sähkeen avasi R. C. Bary kello 12 päivällä 18.11.83.”

(Allekirjoitukset näyttävät olevan: Ram Chand; Jawal Prashad; Dass Mul; yksi intialaisin kirjaimin; Rutter Chand; pandiitti Nokad Ram; H. S. Olcott; Toke Naraina Swamy Naidu; Gopinath.)

H. P. B:n viesti – 4 riviä sinisen kirjoituspaperin yläosassa:

”Melkein katkaisin oikean jalkani. Kompastuin piispantuoliin raahaamassa madame Coulomb. Pelästytti Morganit. Sanokaa Dâmodarille, ettei säikäytä ihmisiä äänellään.”

(H. P. B. on korjannut musteella tämän tiedotuksen.)

[98]

DAMODARIN SALAPERÄINEN KATOAMINEN

[*Mestarien kirjeet A. P. Sinnetille* kohdat 115 ja 115, s. 422–423, jotka käsittävät kaksi sähköttä, ja otteet kirjasta *The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett*, nro XXX, s. 72–3.]

Olcott kirjoittaa (*Old Diary Leaves*, Osa III, s. 51–6.):

”Dâmodar jätti meidät 25. päivänä marraskuuta (1883) päivänkoitossa. Hän palasi 27. päivän iltana, noin 60 tunnin poissaolon jälkeen, mutta kuinka muuttuneena! Hän oli lähtiessään muodoltaan heikko, kalpea, opiskelijamainen nuori mies, hauras, pelokas, huomaavainen. Hän palasi takaisin oliivinruskeat kasvonsa ruskettuneina monta sävyä tummemmiksi, kaikesta päättäen vahvana, sitkeänä ja jäntevänä, olemukseltaan rohkeana ja tarmokkaana. Saatoimme tuskin kuvitella, että hän oli sama henkilö. Hän oli ollut mestarin piilopaikassa (*ashramissa*) ja saanut tiettyä valmennusta. Hän toi minulle viestin eräältä toiselta Mestarilta, jonka tunnen hyvin, ja todistaakseen sen aitouden hän kuiskasi korvaani erään sovitun salasanan, joka oli loosin vielä voimassa oleva tunnussana.....” (s. 54.)

Intian Lennätinlaitos

Vastaanottoasema:	Lähetysasema:
Adyar Madras	Jammoo
Vastaanottaja:	Lähetäjä:
Madame Blavatsky	Eversti Olcott
Theosophist-lehden toimittaja	

Dâmodar lähti ennen päivänkoittoa. Noin kello kahdeksalta löydetty kirjeet häneltä ja Koot Hoomilta pöydältäni. Eivät sano, palaako vai ei. Dâmodar lausuu meille kaikille ehdolliset jäähyväiset ja pyytää kaikkia teosofiveljiä olemaan rohkealla mielellä tietäen, että hän on löytänyt siunatut Mestarit, jotka ovat kutsuneet hänet luokseen. Poikakullan nykyinen kehitys hämmästyttävä. Homey pyytää minua odottamaan käskyjä.

Madras 25.11.83 klo 17.30.

Intian Lennätinlaitos

Luokka P.	Paikallinen nro 48
Vastaanottoasema:	Lähetysasema:
Adyar Madras	Jammu
Vastaanottaja:	Lähetäjä:
Madame Blavatsky	Ev. Olcott

Mestarit ovat kutsuneet Dâmodarin
paluuta ei luvattu
Lähetämme hänet takaisin. K. H.

Adyar 25.11.83 klo 10.15

[100]

H. P. BLAVATSKYN KIRJE A. P. SINNETTILLE

[Lähetetty Adyarista 26.11.1883. Saatu Lontoossa jouluk. 1883.]

...Nyt on taas uutisia. Toissa päivänä sain sähkeen Jammusta Olcottilta ”Mestarit kutsuneet pois Dâmodarin.” Kadonnut!! Luulin pelkääväni yhtä paljon, vaikka se *on* outoa, sillä hän on tuskin ollut neljä vuotta chela. Lähetän teille molemmat sähkeet Olcottilta ja hra Brownin toisen. Miksi Brownin pitäisi olla niin suosittu – sitä en voi ymmärtää. Hän voi olla hyvä ihminen, mutta mitä hittoa *hän* on tehnyt niin pyhää ja hyvää! Kaikki mitä tiedän hänestä on, että se näyttää olleen K. H:n toinen käynti *henkilökohtaisesti* hänen luonaan. Häntä odottaa täällä tai lähistöllä kaksi chelaa, jotka ovat tulleet Mysoresta tapaamaan Häntä. Hän on menossa jonnekin Eteläisen Kirkon buddhalaisten luo. Näemmekö *me* hänet? En tiedä. Mutta täällä on levottomuutta chelojen keskuudessa. Outoja asioita tapahtuu. Maanjäristyksiä ja sininen ja vihreä aurinko; Dâmodar katosi ja Mahatma tulossa. Ja mitä me teemme nyt toimistossa *ilman* Dâmodaria!...

– H. P. Blavatsky

PSYKOLOGINEN ILMIÖ

[*The Theosophist*, V vuosik. nro 3, joulukuu 1883, s. 88–89.
Tuntemattoman kirjoittajan selostus Moradabadin tapauksesta.]

Olemme iloisia voidessamme esittää yleisölle merkittävän psykologisen ilmiön, joka on yhtä mielenkiintoinen kuin se on oikeaksi todistettukin. Marraskuun 10. päivänä eräs eurooppalainen herra (Alexis Coulomb), joka oli Teosofisen Seuran Päämajan palveluksessa, oli syventyneenä johonkin työhön Mme Blavatskyn huoneen vieressä. Tuolloin hän kuuli äänen, jonka hän luuli kuuluvan hra D-K-M:lle, emäseuran virkailijalle, puhuvan Mme Blavatskylle tämän huoneessa. Koska tuo nuorimies oli Coulombin tiedon mukaan lähtenyt Päämajasta joitakin viikkoja aikaisemmin ev. Olcottin kanssa Poonaan, hän luonnollisesti luuli silloin, että D-K-M oli palannut takaisin ja hän astui siksi Mme Blavatskyn huoneeseen tervehtiäkseen kyseistä virkailijaa tämän paluun johdosta.

Mutta kuvitelkaa hänen hämmästystään, kun hän astui huoneeseen ja huomasi, ettei D-K-M:ä näkynyt missään. Ja Hänen hämmästyksensä muuttui epäilemättä ällistykseksi, kun hän kysyessään asiaa huomasi, että vaikka tuo nuori bramiini oli tuolloin Moradabadissa, kuitenkin Mme Blavatsky, joka seisoj silloin hyvin ymmällään olevan näköisenä pyhäinjäännöskaapin edessä laittamassa sitä järjestykseen, oli myös, ei vain kuullut tuon chelan äänen, vaan vakuuttanut kyseiselle herralle, että hänellä (H. P. B.) oli D-K-M:ltä viesti, joka oli hyvin tärkeä – *häntä* pyydettiin toistamaan viesti sanatarkasti sähköitse. Hän ryhtyi heti kirjoittamaan sähköttä Moradabadiin ja viesti lähetettiin.

Illalla kenraali ja rva Morgan Ootystä, neiti Flynn Bombaysta, hra Mohini Mohun Chatterji Kalkutasta ja muut Adyarissa silloin vierailulla olleet keskustelivat asiasta hyvän tovin. Kaikki olivat hämmästyneitä ja halukkaita tietämään, miten pitkälle ilmiö voitaisiin osoittaa oikeaksi.

Näine alkuhuomautuksineen voimme turvallisesti jättää seuraavat asiakirjat puhumaan puolestaan ja kutsumme spiritualistiystävämme oikeaoppisine teorioineen selittämään tapauksen. Nämä asiakirjat saatiin Moradabadista viisi päivää myöhemmin:

”Marraskuun 10 päivän iltana hra D-K-M luvattuaan moradabadilaisen hra Shankar Singhin pyynnöstä kysyä Mahatmoilta, saisiko ev. Olcott hoitaa mesmerisesti kahta lasta, ja käytyään hänen pyynnöstään Adyarissa Päämajassa *sukshma sarirassa* (astraaliruumis) kertoi meille, että hän oli

saanut viestin Adyarin 'pyhänjäännöskaapista'. Tuolloin hän sanoi myös, että hän oli pyytänyt madame Blavatskya antamaan ev. Olcottille vahvistuksen hänen käynnistään samoin kuin määräyksestä, jonka hän oli saanut pyhänjäännöskaapin kautta ev. Olcottin *gurulta*. Vahvistus piti lähettää sähkeen muodossa D-K-M:lle tai Shankar Singhille. Tämän jälkeen hän raportoi (4.50 ip.) sen sisällön seuraavin sanoin: ”*Henry voi käsitellä asianosaisia kerran ja jättää vahvasti mesmeroitua Cajaputti öljyä hierottavaksi kolme kertaa päivittäin kärsivien huojentamiseksi. Karmaan ei voida sekaantua.*”

(Allekirj.) Shankar Singh
 (") pandiitti B. Sankar
 (") W.T. Brown
 (") Purmeshri Dass
 (") Parshotham Dass
 (") Ishri Prasad

(Allekirj.) Narottam Dass
 (") L Venkata Va-
 radarajula Naidu
 (") Toke Naraina-
 samy Naidu
 (") Chiranje Lall
 (") H. S. Olcott
 (") Pran Nath pund.

D-K-M:n mainitsema sähke on juuri saapunut (8.45 ap. 11. päivänä marraskuuta) 34-sanaisena siirrettynä eli yösähkösanomana, jossa on täsmälleen samat edellä mainitut sanat toistettuina. Madame Blavatsky sanoo ”äänen pyhänjäännöskaapista” puhuneen sanat ja lisää, että D-K-M kuuli äänen ja sähke lähetetään hänen pyynnöstään.

Kopio sähkeestä, jonka hra D-K-M sai madame Blavatskylta.

(Luokka D)
 Minne: Moradabad
 Sanoja Päivät
 49 10
 Kenelle: D-K-M
 ev. Olcottin, Teosofisen
 Seuran puheenjohtajan, luona

Mistä: Adyar (Madras)
 Tunnit Minuutit
 17 15
 Keneltä: H. P. Blavatsky

”Ääni pyhänjäännöskaapista sanoo, että Henry voi käsitellä asianosaisia kerran ja jättää vahvasti mesmeroitua Cajaputti öljyä hierottavaksi kolme kertaa päivittäin kärsivien huojentamiseksi. Karmaan ei voida sekaantua. D- kuuli äänen; sähke lähetetty hänen pyynnöstään.” On huomattava, että sähke on päivätty Adyarissa 5.15 ip. eli vain 25 minuuttia myöhemmin kuin se aika, jolloin D-K-M:n psyykinen viesti annettiin Moradabadissa. Nuo paikkakunnat ovat 2 281 mailin päässä toisistaan.

(Allekirj.) Ishri Prasad	(Allekirj.) Purashotham Dass
" W.T. Brown	" Chendra Sekhara
" H. S. Olcott	" Toke Narainasamy Naidu
" pandiitti Sankar	" L. Venkata Varadarajulu Naidu"

*Toimittajan huomautus*⁵³ – Hra D-K-M on tuskin ollut 4 vuotta chelana ja hänen huomattavat psyykkiset kykynsä ovat kehittyneet vasta äskettäin. Hänellä on hyvin heikko terveys ja hän viettää todellista askeetin elämää. Meille on kerrottu, että aina kun tapahtuu ilmiö, jossa astraaliruumis eroaa fyysisestä ruumiista, hän vaipuu poikkeuksetta uneen tai transsitilaan muutama minuutti aikaisemmin. (Ks. edellä olevaa ev. Olcottin selostusta asiasta, luku Moradabadin tapaus.)

[104]

OSASTOJEN TYÖSKENTELEY

[*Journal of The Theosophical Society*, I, nro 1, tammikuu 1884, s. 1.]

Muistio

Adyar (Madras), joulukuun 15. päivänä 1883

Teosofisen Emäseuran toistuvasta vastalauseesta huolimatta joidenkin osastojen ja yksityisten jäsenten mielissä näyttää kuitenkin pysyvän pyrkimys tarkastella liikettä kouluna, missä *yoga vidyaa* ja okkultismia voidaan oppia paljon nopeammin ja helpommin kuin tähän asti. Tämä käsitys on saanut alkunsa siitä, ettei tunneta okkulttisia instituutioita ja psykologista kehitystä koskevia lakeja. Alusta alkaen Teosofinen Seura on yrittänyt painottaa sitä tosiasiaa, että Luonnon Lait ovat muuttumattomat; eikä kukaan elävä olento, olipa hän kuinka lkorkea ja voimakas tahansa, voi koskaan muuttaa niitä opiskelijoiden eduksi.

Sen vuoksi se yritys, jota nyt ollaan tekemässä, ei edistä hyödyttöä ja turhaa työtä lyhyen oikotien löytämiseksi *Brahma vidyaan*, koska se on mahdottomuus. Tarkoitus on elvyttää vielä kerran sen tuntemusta ja siten kannustaa todellista pyrkijää muokkaamaan elämäänsä ja ajatuksiaan siihen suuntaan, joka tekee hänet paremmaksi ja johtaa hänet asteittain teille, jotka vievät jumalaiseen viisauteen. Tästä käy ilmi, että Teosofinen Seura ei lupaa

⁵³ (Luultavasti H. P. B:n tekemä huomautus.)

opettajien, gurujen, ottavan jokaista liittynyttä jäsentä erityisvalvontaansa. Hra Sinnettiä varoitettiin selvästi tämän suhteen, kun hän pyysi jotakuta adeptia olemaan Simlan Eklektisen Teos. Seuran ohjaavana voimana, kuten hän mainitsee hänen *Occult Worldissään*.

Epäilemättä on olemassa yksittäisiä jäseniä, jotka ovat olleet kyllin onnekkaita päästäkseen cheloiksi. Mutta heidän hyväksymisensä ei johtunut siitä, että he ovat Seuran jäseniä, vaan koska he olivat eläneet sellaista elämää ja vapaaehtoisesti läpikäyneet sellaiset harjoitukset ja kokeet, jotka on määrätty kaikkien aikojen ja kansojen okkulttiseen tietoon pyrkiville. Heidän tapauksessaan Teosofinen Seura oli vain välikappale, joka vahvisti heidän intuitiivisia käsityksiään; ja joudutti heitä siten seuraamaan sisäisen tietoisuutensa käskyjä. Koska he ovat saavuttaneet suhteellisen helposti vakaumuksensa, heidän on hyvitettävä se auttamalla Teosofisen Seuran kehittämistä ja sen saattamista varmalle pohjalle.

Tämän selityksen pitäisi tehdä selväksi, että se, mitä Seura toivoo kaikilta osastoiltaan ja yksittäisiltä jäseniltään, on yhteistyö ja apu sen suuressa työssä, jossa yhdistetään itä ja länsi, pohjoinen ja etelä systemaattiseksi veljeydeksi erimielisyyttä ja siitä seuraavaa epäonnistumista vastaan keskinäisen suvaitsevuuuden ja keskinäisen älyllisen ymmärtämyksen avulla.

On käsittämätön väite, ettei kuka tahansa keskinkertaisella älykkyydellä varustettu ihminen voisi omalta osaltaan olla edistämässä tämän jalon suunnitelman toteuttamista. Jos jokainen ihminen tekisi vain velvollisuutensa etsiä, tutkia, opiskella, sulattaa ja liittyä lähimmäisiinsä, joihin vaikuttavat samat jalot pyrkimykset, antaen ihmiskunnalle työnsä hyödyn, se päivä ei olisi kaukana, jolloin okkultismin mestarit voisivat löytää tarvittavat olosuhteet voidakseen vielä kerran asua maailmassa yhtä avoimesti ja vapaasti kuin heidän edeltäjänsä asuivat kauan, kauan sitten menneinä aikoina ja antaakseen sellaiselle valmistautuneelle joukolle HEIDÄN tietonsa käytettäväksi.

Kunnes tuo siunattu päivä tulee, meillä on eräs velvollisuus: meidän on kiirehdittävä sen lähestymistä. Ja tätä ei voi tehdä pelkästään liittymällä Teosofiseen Seuraan ja ilman valmistautumista, harjoitusta tai pätevyyttä, odottaen adeptien asettavan ulottuvillemme Voiman suunnattomat aset. SILLÄ TIETO ON VOIMAA, joka tietämättömien ja pahojen käsissä on hyvin vaarallista heille ja koko ihmiskunnalle.

Riittävästi on jo esitetty kaikille, jotka on varustettu normaali älyllä, rehellisyydellä ja tiedonhalulla – antamaan vakaumus tämän Opin todellisuudesta ja aavistus voimista, jotka se antaa siihen omistautuneille. Kun tämän ymmärtää kerran selvästi, ainoa ratkaistava asia on, miten voi

parhaiten edistää Liikettä ja siten epäitsekkäin ponnistuksin lähimmäistensä ja heidän kehittymisensä hyväksi valmentautua todellisen avustajan korkeampaan elämään niiden kanssa, jotka ovat omistautuneet ihmiskunnan moraalisen ja henkisen tilan parantamiseen.

Tämän tuloksen saavuttamiseksi on olemassa useita keinoja. Mutta koska toisen ihmisen ruoka on toisen ihmisen myrkky, Teosofinen Emäseura on aina pyrkinyt jättämään osastojensa käytännön työn niiden jäsenille, jotka ovat, tai heidän pitäisi olla, parhaita asiantuntijoita niissä olosuhteissa, joissa heidän on työskenneltävä, ja jotka tuntevat parhaiten käyttämänsä aineiston.

Sielutiede on suunnaton kenttä, missä monet työntekijät voivat hyvin toimia. Yksilöjen kiinnostukset voivat vaihdella, mutta varmasti jokaisessa osastossa on kaksi tai kolme, jotka ovat kiinnostuneet samasta aiheesta. Jos osasto jakautuu erilaisiin tieteellisiin tutkimushaaroihin ja kertoo tuloksistaan yleiskokouksissa, seuraa siitä paljon hyvää.

Eri jäsenet voivat tuoda esiin *The Theosophistissa* tai muissa samankaltaisissa julkaisuissa erilaisia artikkeleita ja antaa Seuralle jokaisen yksilöllisen ponnistuksen tuoman hyödyn. Tällaisista tutkimuksista nousevat visaiset kysymykset voitaisiin esittää Päämajalle artikkelien muodossa tai jollakin muulla, niissä olosuhteissa parhaimmalta tuntuvalla tavalla. Perustajat ovat suostuneet ja tulevat aina suostumaan avustajiensa jokaiseen oikeutettuun avunpyyntöön tässä ihmiskuntaa koskevassa asiassa.

Muut toimikunnat ja ryhmät voivat ryhtyä moniin muihin uudistuksiin loukkaamatta tietenkään kenenkään yksilön tai kansan uskonnollisia tai sosiaalisia oikeuksia. Sillä niillä, jotka kykenevät epäitsekkääseen työhön ihmiskunnan moraalisen ja henkisen uudistumisen hyväksi, on paljon tehtävää. Ja juuri tällaiset ihmiset ovat sellaisen suuren liikkeen – joka on välttämättä riippuvainen heidän yhteistyöstään ja innostuksestaan – tukipylväitä.

Näiden suuntaviivojen mukaan osastojen toivotaan järjestäytyvän ja työskentelevän.

Toimeksi saaneena

DAMODAR K. MAVALANKAR
Teosofinen Seura
sihteeri-pöytäkirjanpitäjä

[107]

VASTAUKSIA KYSYMYKSIIN

[*The Theosophist*, V vuosik. nro 3, Liite, joulukuu 1883.]

Bombay syyskuun 21. päivänä 1883

Madame, voisitteko teille ominaisella ystävyydellä valaista minulle seuraavia kohtia, koska jotkut niistä eivät tulleet riittävän ymmärrettäviksi edes lukemalla huolellisesti artikkelit ”Katkelmia okkulttisesta totuudesta” ja ”Elämän eliksiiri”. Kysymykset nousivat esiin lukiessani nuo arvokkaassa lehdessänne julkaistut artikkelit. Esitän kysymykseni totuudenetsijän hengessä enkä ennakkoluuloisen epäilijän hengessä. Toivon sen vuoksi, että julkaisisitte seuraavat kysymykset vastauksineen jossakin lehtenne numerossa niin pian kuin se teille sopii.

1. Yleensä vakuutetaan tosiasiana, että adeptit elävät paljon kauemmin kuin tavalliset kuolevaiset. Mikä on korkein määrä ikävuosia, jonka he elävät tai voivat elää ennen kuin he kuolevat fyysisesti, kuten yleensä ihmiset, jotka elävät tai voivat elää korkeintaan 200 vuotta?

2. Elävätkö eri kausien adeptit saman tai lähes saman ikäisiksi? Elävätkö kaikkien aikakausien adeptit saman ikäisiksi?

3. Artikkelista ”Elämän eliksiiri” (III vsk., nro 7, s. 171) lue: ”Suunnilleen silloin, kun hänen rotunsa kuolinraja umpeutuu, hän on itse asiassa kuollut... liittynyt jumaliin.” Mikä on adeptin täsmällinen tila siihen hetkeen mennessä tai suunnilleen silloin, kun hänen rotunsa kuolinraja koittaa? Jos hän kuolee fyysisen kuoleman tuolloin, vaikka ilman kuolevan tuskaa, missä on ero korkean iän suhteen hänen ja noin 100, 150 tai korkeintaan 200 vuoden iässä kuolevan tavallisen ihmisen välillä?

4. Adepti, kuoltuaan siinä merkityksessä kuin on sanottu kyseisessä artikkelissa, ei jälleensynny, koska hänellä ei ole tahtoa elää eli *tanhaa*, kuten sitä kutsutaan. Missä hän sitten jälleensyntyä? Maapallollako vai millä tahansa pallolla? Mitä silloin tulee hänen ruumiistaan, jonka seitsemän periaatetta hän on muodostanut?

5. Milloin voidaan sanoa, että adepti on saavuttanut nirvanan eli mokshan, niin kuin hindut kutsuvat sitä? Mikä on hänen ruumiinsa, ts. hänen muodostamansa seitsemän periaatteen, täsmällinen tila, kun hän saavuttaa nirvanan?

6. Sellaiset Intian muinaiset *rishit* kuin Vasishtha, Valmiki, Viswamitra, Agastya ja muut historialliset adeptit eivät ole olemassa lihana ja verenä.

Miten sitten, se on, missä muodossa he ovat olemassa, jos he nyt ovat vielä olemassa jossakin muussa muodossa? Mitä on sitten tullut niistä seitsemäisistä ihmisistä, joista he olivat muodostuneet?

7. ”Hyvin korkean adeptin, joka ryhtyy uudistamaan maailmaa, olisi välttämättä vielä kerran suostuttava inkarnaatioon.” (”Elämän eliksiiri”, III; 7, s. 171.) Miten, missä ja milloin hän suostuu inkarnoitumaan? Inkarnoituuko hän siinä merkityksessä, missä hindut sanovat Vishnun inkarnoituneen?

8. Patañjali sanoo Yoga Sutrassaan, että täydellinen joogi tulee täydellisen voimakkaaksi. Tarkoittaako hän sillä, että hän tulee fyysisesti voimakkaammaksi kuin voimakkain atleetti tai voimistelija, joka on yleensä voimakkaampi kuin tavallinen, liikuntaa harrastamaton ihminen? Ja jos on näin, mikä tekee hänet niin voimakkaaksi, koska hän syö hyvin vähän tai ei ollenkaan ruokaa? Kuka on fyysisesti voimakkaampi, kasvissyöjä vai lihaa syövä ihminen, puhumattakaan psyykkisistä voimista, joita kasvissyöjä saavuttaa?

9. Minne ihminen, tavallinen ihminen, jolla on *tanhaa*, jälleensyntyä heti fyysisen kuolemansa jälkeen, tälle maapallolle vai aurinkokuntamme jollekin toiselle planeetalle?

10. Mitä elementaarista tulee ajan mittaan? Tuleeko tai voiko siitä jälleen tulla inhimillinen olento? Jos siitä tulee tai voi tulla jälleen inhimillinen olento, niin milloin ja missä sitten, täällä maapallollako vai aurinkokuntamme jollakin toisella planeetalla?

Olisin todella kiitollinen, jos valaisisitte edellä olevia kysymyksiä ymmärrettävästi.

Kunnioitavasti
DINANATH PANDURANG DHUMME

Selitys. – On valitettavaa, että tähän lehteen kirjoittavat eivät näytä tajuavan täysin neljän seuraavan näkökohdan tärkeyttä esittäessään kysymyksiään:

(1) ”Katkelmat” ovat pelkkiä murusia ja ehdottomasti epätäydellisiä. Lisäksi, koska niitä ei ole tarkoitettu julkaistaviksi jatkonumeroina, niin kuin niille myöhemmin kävi, niiden järjestys ei voi olla muuta kuin epäsystemaattinen. Ne tarkoitettiin paremminkin sellaiseksi ajatuksen ravinnoksi, että ne voivat kehittää niissä esitettyjä viimeistelemättömiä ideoita, kuin esoteerisen opin täydelliseksi selitykseksi.

(2) Useita tällaisia viimeistelemättömiä ideoita on esiintynyt runsaasti sellaisissa teoksissa kuin *The Occult World*, *Esoteric Buddhism* ja tämän

aikakauslehden myöhemmissä artikkeleissa. Näitä myöhempiä selostuksia on tutkittava huolellisesti ennen kysymysten esittämistä.

(3) Tiettyjä asioita voidaan esittää vain sellaisille Teosofisen Seuran jäsenille, jotka ovat osoittaneet olevansa sen arvoisia, että voivat saada niitä; muita voidaan opettaa ainoastaan *cheloille* kun he edistyvät; kun taas loput avautuvat VIHITYILLE heidän etenevällä kehityksellään kohti BUDDHUUTTA.

(4) Monien näiden totuuksien ymmärtämiseksi ”kuudennen aistin” – johon on jo viitattu vastauksissa artikkeliin ”An English F. T. S.” – kehittyminen on oleellinen ominaisuus.

Jos hyvää tarkoittavat ja rehelliset kirjoittajat vain voisivat tajuta nämä neljä tosiasiaa, monelta tarpeettomalta kirjoitukselta vältyttäisiin. Näiden rivien saattelemana voidaan nyt vastata tiettyssä laajuudessa hra D. P. D:n kysymyksiin.

Esoteric Buddhism käsittelee riittävästi ensimmäistä kysymystä. ADEPTIN fyysiseen elämään vaikuttavat enemmän tai vähemmän sen rodun olosuhteet, johon hän on syntynyt, hänen tahdonvoimansa sekä monet muut seikat. On selvää, että jokaisen myöhemmän rodun on, kun keskikohta on kerran sivuutettu, oltava yhä henkisempi. Siten ADEPTILLA, joka on kamppailut vähemmän aineellisuuden kanssa kuin edeltäjänsä, on paljon tasaisempi tie. Se, kuinka monta vuotta joku tiettyä rotua oleva ADEPTI voi elää, on täysin merkityksetön kysymys ja se voidaan esittää enemmänkin epätieteellisestä uteliaisuudesta kuin filosofisena kysymyksenä. Samalla on muistettava, että kun tietty vaihe saavutetaan, jos olosuhteet, jotka ympäröivät eri rotuisia ADEPTEJA, ovat lähes samat, heidän elinaikojensa on oltava lähes samat. Tämä on myös vastaus toiseen kysymykseen. Lisäselvityksen saamiseksi voidaan tutkia *Esoteric Buddhismia*.

Sen, joka olisi tutkinut artikkelia ”Elämän eliksiiri” asianmukaisesti ja ymmärtänyt sen hengen, ei olisi koskaan tarvinnut esittää kolmatta kysymystä. Riittääköön sanottavaksi, että se artikkelin kohta, joka kertoo meille, että korkeammat ruumiit tottuvat maan atmosfääriin olosuhteisiin ennen kuin karkeimmat heitetään pois, on selvä vihje okkultismin tutkijalle, joka on alkanut elää tuota elämää. Neljänteen kysymykseen on osittain vastattu edellä olevassa vastauksessa ja osittain *Esoteric Buddhismissa*.

ADEPTI saavuttaa *nirvanan* eli *mokshan*, kun hän samastuu YHTEEN ELÄMÄÄN tai paremminkin asettuu sen yhteyteen. Hänen tilansa on silloin jotakuinkin samanlainen kuin buddhalaisten *dhyani-chohanien* tai hindujen *prajapatien*. D. P. D:n kannattaisi tutkia *Upanishadia*.

Artikkelissa mainitut neljä *rishiä* elävät nyt *dhyani-chohaneina*. Tämä ei tietenkään tarkoita, että kaikki muinaiset viisaat olisivat saavuttaneet tuon vaiheen.

Adeptien inkarnaatio on ymmärrettävä samassa merkityksessä kuin okkultistit tulkitsevat *Vishnun* inkarnaatiot.

Se mitä *Patañjali* tarkoittaa, on että joogi tulee voimakkaaksi, koska hänen tahdonvoimansa on suunnattoman kehittynyt. Miten hän elää, sitä on riittävästi selostettu artikkelissa ”Elämän eliksiiri”. *Akasha* on kaikkien ilmiöiden äiti ja ravinnon lähde sille, joka tietää miten käyttää sitä. Kasviksissa on ominaisuuksia, joita ei vielä täysin tunneta, ja jos tiettyjä (tavalliselle maailmalle) tuntemattomia kasviksia valmistettaisiin ja syötäisiin tietyllä tavalla, ei ole mitään syytä, miksi ne eivät antaisi vielä enemmän voimaa kuin animaalinen ruoka. Lihan syönti on täynnä vaaroja, ei vain psyykkisiä vaan myös fyysisiä; ja sen seikan, joka opettaa tartunnan leviämisestä, olisi pitänyt osoittaa tämä asia selvästi. Kuinka monta sairautta on luonnostaan elimistöissä ja jää kuitenkin huomaamatta? Kasvisruokavalioon ei liity niin paljon vaarallisia seurauksia.

Jälleensyntymiskysymystä on käsitelty laajasti ”Katkelmissa” ja *Esoteric Buddhismissa* ja olisi ajanhukkaa käydä läpi samaa asiaa. Kymmenettä kysymystä on myös käsitelty niissä perusteellisesti.

– D. K. M.

(*Chela*)

[112]

OXFORDIN LÄHETYSSAARNAAJAN LAUKAISUT OKKULTISTEILLE

[*Journal of The Theosophical Society*, I vuosik., nro 1, tammikuu 1884, s. 8-9.]

Erään toimittajan Buddhan ja Kristuksen vastaavia ansioita käsittelevät huomautukset ovat sinkoutuneet okkultismia vasten kuin *The Epiphany*n Indran lähettämä salama kirkkaalta taivaalta. Pelästynyt teosofi kysyy vain nöyrästi, miten hänen vaatimatonta minäänsä voitiin epäillä tunkeutumisesta sellaisille suurenmoisille seuduille kuin aikalaisemme toimittajan keskustelukenttä – ”A. B. C.”. Kuitenkin sillä välin, kun Suuri Indra uhkaa tuoda *Meghâstran* peliin, on välttämätöntä torjua lähestyvä rankkasade osoittamalla sen sopimattomuus tähän vuodenaikaan. On vain oikein, että niin häikäisevän räikeät väärinkäsitykset on poistettava mahdollisuuksien

mukaan. *The Epiphany* alkaa siten siitä, mikä on tarkoitettu vastaukseksi sen toimittajan huomautuksiin:

”En koskaan nurise, kun teosofit kertovat minulle, että kokeakseni heille suodun näkymättömän maailman voiman minun on ensin harjoitettava joogia.⁵⁴ Minulle on aivan selvää, että heissä on jokin toimiva voima, joka on saavutettavissa vain tietyn prosessin avulla. Ainoat minua askarruttavat kysymykset ovat, 1) onko tuo voima saavuttamisen arvoinen? 2) mikä on voiman luonne ja lähde? 3) mikä on sen seurauksen luotettavuus? Näihin kysymyksiin vastaan jotenkin seuraavasti. 1. Korkeimman viisauden voima eli se toimiva voima, mitä ihmiset kutsuvat ihmeiksi, on mielestäni arvoton verrattuna rakkauden voimaan. Minun on opittava rakastamaan, työskentelemään muiden hyväksi, haluamaan heidän parastaan enemmän kuin omaani, ennen kuin voin olla sopiva siihen, että minulle uskotaan okkulttisia voimia, jotka houkuttelisivat MINUT nykyisin vain ylpeyteen ja väärinkäyttöön...”

Oppinut arvostelija ei ilmeisesti tiedä sitä tosiasiaa, että todellinen joogi ei opiskele okkultismia kykyjen hankkimiseksi. Hänen eteenpäin suuntautuvalla henkisellä kehitystiellään kohti *mayan* kahleista vapautumista *siddhit* tulevat hänelle itsestään. Ei voi olla mitään psykologista täydellisyyttä niin kauan kuin *avidyan* siteet vaikuttavat *Egoon* vähänkin, ja nämä *siddhit*, kuinka korkeat ne ovatkin, ovat kuitenkin harhan maailmassa. Jokainen okkultismin tutkija, vasta-alkajakin, tietää, että *Brahma-vidyan* saavuttaminen riippuu kokonaan universaalin rakkaudentunteen kehittymisestä pyrkijän mielessä. Hänen lopullinen päämääränsä, *muktin* saavuttaminen, on juuri *jivatman* yhtyminen *paramatmaan*, universaaliin henkeen, joka ilmenee KAIKESSA – mitä ei voida koskaan toteuttaa muuten kuin asettumalla Luonnon yhteyteen ja kehittämällä epäitsekkään ihmisrakkauden tunnetta. Näin tulee ennakkokäsityksistä vaipaalle mielelle selväksi, että *yoga siddhit* ovat ainoastaan *Brahma-vidyan*, se on, esoteerisen teosofian, apuna ja niiden saavuttamista ohjaa epäitsekkäs ihmisrakkaus ja universaali rakkaus.

Edellä olevassa otteessa ollut väärinkäsitys johtuu ilmeisesti siitä, että arvoisa kirjoittaja on sekoittanut *todellisen joogin* seuraaman tien tavallisten taikurien ja noitien kulkemaan tiehen. Kun edellisten kyvyt ovat psyykkisiä, jälkimmäisten ovat pelkästään fyysisiä. Jos kirjoittaja olisi tutkinut huolellisesti *The Theosophistin* tärkeitä artikkeleita tästä aiheesta sekä ruusuristiläisyyttä ja esoteerista teosofiaa käsitteleviä muita julkaisuja

⁵⁴ *The Epiphany*n oppinut toimittaja tarkoittanee joogaa. Joogi on henkilö, joka harjoittaa joogaa.

ennen kuin kyhäili huomautuksensa, olisi välttytty tältä kynäsodalta. Hän sanoo, että hänen on ”työskenneltävä muiden hyväksi ja haluttava heidän parastaan” enemmän kuin omaansa. *Todellinen joogi vastaa:*

”Me edellytämme, että muiden paras on meidän parhaamme, sillä olemme osa kokonaisuutta ja sen vuoksi ei ole loogista eikä viisasta ajatella pelkästään suhteellista hyvää muille.”

Kun tutkija on kerran tajunnut tämän tärkeän asian – ja sitä ennen hän ei ole oikea tutkija – missä sitten on sijaa ”ylpeydelle”, jota arvoisa kirjoittaja kavahtaa niin hurskaasti kauhistuen? Itsensä voittaminen on ensimmäinen askel *Brahma-vidyan* portailla, jotka vievät *nirvanaan* eli *muktiin*.

Jos ymmärtää perusteellisesti, että *Avidyasta* joka muodossaan on päästävä eroon, ja jos keino tuon päämäärän saavuttamiseksi osoittautuu sellaiseksi kuin on esitetty edeltävissä huomautuksissa, joiden perustalle tuo arvoisa herra on kohottanut joogaa koskevan pelon rakennelman, se romahattaa välttämättä, ja koko rakennuksen on siten sorruttava alas. Pari muuta kohtaa kannattaa myös huomata. Hän sanoo:

”Transsitilatajunta minussa voi olla portti epätäydellisiin ja virheellisiin näkyihin, epäluonnollisessa jännityksessä olevien aivojen luomuksia eikä vapautta niiden omista ennakkokäsityksistä.”

Täsmälleen näin: tämä on juuri sitä, miltä okkultisti suojelee itseään läpikäymällä ensin unohtamistapahtuman ennen kuin alkaa oppia. Hän ei luota yksinomaan deduktiiviseen eikä induktiiviseen metodiin, vaan käyttää molempia ennen kuin hyväksyy mitään tosiasiaa. Enemmän kuin tämä: hän osoittaa itselleen käytännössä ja kokemusperäisesti saavuttamiensa johtopäätösten todenperäisyyden ennen kuin ottaa ne lopullisina. Inhimillinen tahto on pelkästään *jumalaisen tahdon* eli mieluummin *paramatman* ilmennys. Mutta sen toiminta tai ilmaisu riippuu sen yhteyksistä ja välikappaleesta, jonka kanssa sen on toimittava. Kaikkia näitä häiriöitä eli *mayan* verhoja vastaan okkultisti suojautuu opiskelussaan ja myönnettäköön, että tämä menettelytapa on puhtaampi tiedon lähde kuin mikään muu, missä vastavaikutukset saavat täyden vallan. Lopuksi arvoisa herra lisää:

”...Hänen (Buddhan) jaloin ansio on, että hän ei koskaan väittänyt olevansa Jumala. Jos Kristus todella väitti niin olematta sitä todellisuudessa, Hänen on täytynyt olla yksi maailman vähäisimmistä sieluista, sen harhaan johtavimmista profeetoista. Uskotteko tähän?”

Ennen tähän kysymykseen vastaamista on oleellista tiedustella, onko Kristuksen jumaluus omaksuttava sokeasti uskoen vai jätetäänkö edellä oleva lukijan järjen ratkaistavaksi? Edellisessä tapauksessa vaikeneminen on kultaa, mutta jälkimmäisessä tapauksessa on kyse vakavasta asiasta.

Ensiksi, haastamme kristityt osoittamaan meille yhden lauseen, yhden sanan *neljästä evankeliumista*, joka osoittaisi selvästi ja yksiselitteisesti, että Kristus koskaan vaati tai sanoi olevansa Jumala. Päinvastoin – ”Miksi kysyt minulta, mikä on hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä (se on, Jumala)”⁵⁵ (Matt. 19:17) – on moite, joka osoittaa selvästi, että Kristus, kaukana siitä että piti itseään Jumalana, piti yrityksiä pitää häntä jumaluutena jumalanpilkkana; mikään kirkollinen sofismi ei voi menestyksellisesti vääristellä merkitystä. Lausetta ”Minä ja minun Isäni olemme yhtä” heikentää täysin lause ”nousen Isäni ja sinun Isäsi luo, Jumalani ja sinun Jumalasi luo.”

Lisäksi tämän kirjoittaja epäilee suuresti, olisiko Kristus, vaikka hän olisi väittänyt olevansa Jumala, olisiko hän koskaan voinut vaatia jumaluutta, *kuten yleensä ymmärretään*. Mitä Kristuksessa oli todella enemmän sellaista, mitä ei ollut Buddhassa? *Puolueettoman* tutkijan, länsimaalaisen tai itämaalaisen, on myönnettävä, että moraalisessa suuruudessaan ja epäitsekäisyydessä ihmisrakkautensa Buddha on vertaansa vailla, ei ainakaan huonompi kuin Jeesus. Koko jumaluuskysymyksen on sen vuoksi perustuttava heidän henkilökohtaisiin – tai heidän myöhempien seuraajiensa, nimittäin vastaavien pappien – väitteisiin ja kykyihin. Ylpeys on ristiriidassa oikean suuruuden kanssa ja nöyryys on todellisen filosofin olennainen ominaisuus. Myös tässä suhteessa Buddha osoittaa paremmuutensa vaatimalla jumaluutta, jona hänen epäfilosofiset seuraajansa voisivat häntä pitää sopivammin kuin galilealaisen profeetan seuraajat Jeesusta. Mitä tulee heidän vastaaviin kykyihinsä eli (niin kutsuttuihin) ”ylikuonnollisiin” lahjoihin, kysymyksen voivat hyvin ratkaista ne heidän seuraajistaan, joilla on noita kykyjä tänä päivänä. *Esoteric Buddhismin* ja *The Occult Worldin* lukijat eivät tietenkään vaadi tämän asian laajempaa käsittelyä.

Lopuksi voidaan vielä tarkastella yhtä esimerkkiä *The Epiphany*n oppineen kirjoittajan ihmeellisistä, loogisista kyvyistä. Myöntäessään Babu Ishan Chandra Ghosen filosofisen voiman puolustaa vedalaista panteismia ja kuvainpalvontaa hän huomauttaa:

”On ehkä totta, että ihmisellä, joka kykenee käsittämään kolmestakymmenestä kolmesta miljoonasta epäjumalien personoitumasta vain yhden miljoonan, olisi hyvin sekava käsitys Jumalasta. Mutta pyytäisimme rehellistä ja vilpittömää vastausta siihen, eivätkö oppimattomat massat palvo mieluummin yhtä tai muutamaa näistä personoitumista. Rishit tekivät analyysin: mikä epäjumalan palvoja, paitsi kaltaisenne koulutettu ihminen,

⁵⁵ ”Why callest thou me good? There is none good but one, that is, God.”

koskaan tekee vastaavan synteesin?....”

Tämän väitteen virheellisyys on itsestään selvä eikä vaadi mitään kannanottoa. Babu voisi vuorostaan hyvin heittää vastakysymyksen, kuinka moni kristitty, jopa koulutettu ja oppinut, ymmärtää uskontonsa opetukset siinä korkeassa merkityksessä kuin muutamat filosofiset ihmiset ovat heille esittäneet. Vääristelyt ja väärinkäsitykset, että uskonto kärsii tietämättömien seuraajiensa käsissä, eivät ole mikään todiste itse uskontoa vastaan. Hindu-
jen alemman luokan virheet ja noituudet eivät vahingoita heidän filosofista uskontoaan yhtään enempää kuin kristittyjen vastaavat tapaukset alentavat Kristuksen opetusten korkeaa moraalista arvoa. Vasta hiljattain sanomalehdet julkaisivat selostuksen englantilaisesta kristitystä aviomiehestä, joka oli myynyt vaimonsa litrasta olutta!! Ja sopimuksen osapuolet todistajia myöten tunsivat niin voimakkaasti syyttömyyttä, että jokainen myönsi asian julkisessa oikeudenkäynnissä. Uskonnon erinomaisuus riippuu sen sisäisestä filosofisesta arvosta ja moraalisesta vaikutuksesta sen seuraajiin. Vain tilastot ja historia voi osoittaa, mikä uskonto on selviytynyt kunniallisimmin tehtävästään.

[117]

VASTINE

[*Journal of The Theosophical Society*, V vuosik., nro 3, maalisk. 1884, s. 51–52. Vastine *The Epiphany*n kirjoitukseen, joka koskee Dâmodarin artikkelia ”Oxfordin lähetyssaarnaajan laukaisut okkultisteille”.]

Vastaan lyhyesti *The Epiphany*n huomautuksiin.

...Kantamme on, että rakkauden korkein ihanne on löydettävissä ainoastaan *Brahma-vidyasta* eli esoteerisesta teosofiasta. Tämä rakkauden ihanteemme on täydellinen yhteys Kaikkeen itsen täydellisen kieltäytyksen kautta ja pyrkimällä hartaasti ja taukoamatta tekemään hyvää kaikille tunteville olennoille – jopa eläimille, joiden kärsimykset ja joukkoteurastus ovat vain edistämässä kristittyjen ja muhamettilaisten nautintoa. Jos kristittyjen ihanne on erilainen – se sallittakoon heille; kunhan he eivät sijoita sitä korkeammalle kuin omamme ilman, että ovat valmiit puolustamaan toimintaansa selvin todistein. Olen iloinen huomattessani, että ystävällinen arvostelijani on tehnyt yrityksen tällä suunnalla ja ryhtynyt tutkimaan asiaa sen ansaitsemalla huomiolla.

Emme esitä missään ylpeyden hengessä (sanoo *The Epiphany*) osana Uskoamme, että kuinka rakkaudettomia nimelliskristityt ovatkin, täydellinen rakkaus on ihmisen saavutettavissa ainoastaan Kristuksen yhteyden kautta, oikeammin, tien rakkauteen ihmisjoukkoja kohtaan on oltava Kristuksen rakkaudessa meihin. Tällä teoriolla ei ole mitään tekemistä minkään ihmisen arvioinnin kanssa, vaan se on välttämätön seuraus uskostamme, että Jumala inkarnoituu rakkaudesta meihin. Sillä jos tämä on oikea oppi, sellaisen suunnattoman rakkauden tunnustamisen on oltava luonnollinen alku sen hurmaavalle ja muuttavalle vaikutukselle, ensi askel todelliseen joogaan.

Suuri kannustin rakkauteen kristittyjen keskuudessa on, niin meille kerrotaan, sen asian tajuaminen, että Kristus, eli toisin sanoen, täydellinen Jumala, inkarnoitui rakkauden myötävaikutuksesta ihmisen lunastamiseksi. Pysähtymättä kysymään sellaisen askeleen välttämättömyyttä siinä, joka, jos Jumala, olisi voinut välttää sen lopettamalla alkuperäisen epäoikeudenmukaisuuden näytelmän – nimittäin ”omenaepisodin” – voimme sanoa tässä, että kristinuskossa on muita yhtä oikeina pidettyjä oppeja, joiden arvioidaan heikentävän ellei täysin kumoavan tämän väitteen voiman. Miten voimme sanoa, että kristittyjen ”Jumala on rakkaus”, kun hän on lähettänyt avuttoman ihmiskunnan, joka on tuotu olemassaoloon ilman sen suostumusta, synnin riepoteltavaksi ja kärsimään sen ensimmäisten vanhempien pikkurikkomuksesta? Ei edes inhimillinen oikeudenmukaisuus pidä poikaa vastuullisena isänsä veloista yli tämän omaisuuden.

Ja miten on mahdollista, ettei edes Jeesuksen veri voi antaa ihmiselle takaisin ”autuuden istuinta”, jolta hän on pudonnut? Tässä voidaan korostaa, että Armelias Isä on säätänyt pahan ihmisen perimmäiseksi hyväksi. Toinen puoli voi kuitenkin yhtä oikeudenmukaisesti väittää, että Kaikkivaltias julma Ahriman on luonut kaiken näkyvän hyvän luomustensa perimmäiseksi tuhoksi, vähän niin kuin keskiajan Saatanakin, myöntäen lyhyen juhlakauden palvelijoilleen preludina sielujensa kadotukseen.

Vaikka ennakkokäsitykset himmentävät hyvin monissa tapauksissa käsityskykyä, totuus on se, että sisäinen itsemme käsittää, että rakkaus ja armeliaisuus ovat kuitenkin olemassaolomme laki, ja tuon lain rikkomusta seuraa aina kärsimys. Tätä väitettä vastaan ei sodi se, että tavallinen mieli ei ole tietoinen tästä asiantilasta yhtään enempää kuin saiturille on välttämätöntä olla selvillä rikkauksien todellisesta arvosta hänen laskiessaan silmät kiiluen suunnattomia aarteitaan.

Ystävällinen arvostelijamme syyttää minua sitten *petitio principiistä*:

Jos te sitten vaaditte ”epäitsestä ihmisrakkautta” apuna ”Brahmavidyan saavuttamiseksi” te olette miljoonien myönteisen kokemuksen kannalta katsoen antautunut *petitio principiihin*.

Ei mitään sellaista. Riittää, jos minua tukee yhden ihmisen ”myönteinen kokemus” – ja sellainen ihminen on aina löydettävissä Kapilavastun Kerjäläisruhtinaan hahmosta. Ainoa looginen rikkomus, joka on tehty tässä asiassa, on se hätäinen yleistys, johon itse arvostelija on syyllistynyt johtaessaan yleistä esitystä yksityisestä käsin, kuinka laaja tuo yksittäinen esitys voi ehdottomasti ollakin.

Väite, että teosofia asettaa rakkauden voimaa alemmaksi, johtuu siitä, että oppinut arvostelijamme on käsittänyt väärin sen, mitä sanotaan ”Elämän eliksiirissä”,⁵⁶ jonka ei ole koskaan väitetty käsitelleen aihetta täydellisesti. Nyt esiin nousseet vastaväitteet osoittavat selvästi, että artikkelia ”Moraali ja panteismi” viime marraskuun *The Theosophistissa*⁵⁷ ei ole ymmärretty oikein. Siinä sanotaan selvästi:

...Fyysisen ruumiin (*sthula sarira*) toimettomuus ei merkitse toimettomuuden tilaa joko astraalisella tai henkisellä toiminnan tasolla. Inhimillinen henki on korkeimmalla toimintatasollaan *samâdhissa*, eikä, niin kuin yleensä oletetaan, uinuvassa lepotilassa. Ja lisäksi kuka tahansa, joka tutkii okkulttisen dynamiikan luontoa, huomaa, että tietty määrä henkisellä tai astraalitasolla käytettyä energiaa tuottaa paljon suuremmat seuraukset kuin sama määrä käytettynä fyysisellä objektiivisella tasolla. Kun adepti on asettunut universaalin tajunnan yhteyteen, hänestä tulee todellinen voima luonnossa.

Jopa olemassaolon objektiivisella tasolla aivo- ja lihasvoiman välinen ero niiden kyvyssä tuottaa laajalle ulottuvia tuloksia voidaan käsittää hyvin helposti. Höyrykoneen keksijän käyttämä fyysinen energiamäärä ei varmaankaan ole ollut enempää kuin utteran päivätöyläisen käyttämä energia. Mutta kulin työn käytännön tuloksia ei voida koskaan verrata höyrykoneen keksimisestä saavutettuihin tuloksiin. Samalla tavoin henkisen energian äärimmäiset vaikutukset ovat ehdottomasti suuremmat kuin älyllisen energian vaikutukset.

Siirtyäksemme *The Epiphany*n loppuhuomautuksiin, arvostelija on käsittänyt väärin hindujen kuvainpalvontaa koskevat väitteeni. Tarkoitin seuraavaa: Koska hindukirjoitukset eivät hyväksy mitään kuvainpalvontaa, on täysin epäoikeudenmukaista moittia hindu-uskonnon symboleja – jotka muuten sisältävät tiettyjä samanlaisia periaatteita kuin kristillinen ehtoollis-

⁵⁶ Godolphin Mitfordin, T. S. J., artikkeli *The Theosophistissa* maalisk. ja huhtik. 1882; julkaistu teoksessa *Five Years of Theosophy*, s. 1–20.

⁵⁷ Ks. *Five Years of Theosophy*, s. 212–20, 1. p., 1885, ja H. P. Blavatskyn teoksesta *Collected Writings*, Osa V (1883), s. 335–41.

nen – vain sillä perusteella, että tietämättömät massat eivät aina voi ymmärtää perimmäistä henkistä totuutta. Yhtä järkevää olisi sanoa Pelastusarmeijan naurettavia omituisuuksia johtuvaksi kristinuskon puhtaudesta.

– D. K. M.

[121]

OSASTOJEN TYÖSKENTELEY

[*Journal of The Theosophical Society*, V vuosik. nro 3, maalisk. 1884, s. 46.]

Arvoisa ystäväni ja veljeni, pundiitti Parmeshri Dass, Teosofisen Seuran Bara-Bankin osaston puheenjohtaja, kirjoittaa, että hänen mielestään viime kuun *Theosophistissa* ollut artikkeli Osastojen työskentelystä on ymmärretty täysin väärin. Seuraava kohta on aiheuttanut väärinkäsityksen:

Alusta alkaen Teosofinen Seura on yrittänyt painottaa sitä tosiasiaa, että Luonnon Lait ovat muuttumattomat; eikä kukaan elävä olento, olipa hän kuinka korkea ja voimakas tahansa, voi koskaan muuttaa niitä opiskelijoiden eduksi..... Tästä käy ilmi, että Teosofinen Seura ei lupaa opettajien, gurujen, ottavan jokaista liittynyttä jäsentä erityisvalvontaansa... Epäilemättä on olemassa yksittäisiä jäseniä, jotka ovat olleet kyllin onnekkaita päästäkseen cheloiksi. Mutta heidän hyväksymisensä ei johtunut siitä, että he ovat Seuran jäseniä, vaan koska he olivat eläneet sellaista elämää ja vapaaehtoisesti läpikäyneet sellaiset harjoitukset ja kokeet, jotka on määrätty kaikkien aikojen ja kansojen okkulttiseen tietoon pyrkiville.

Tämän johdosta on väitetty:

Ihmisen oma karma on olennainen asia katsomatta hänen yhteyttään tai kuulumattomuuttaan Teosofiseen Seuraan – toisin sanoen, kaikki riippuu ihmisen viettämästä elämästä, joka on velvoitettu okkulttiseen tietoon pyrkiville. Seuraan liittyminen on epäolennaista, koska *elämän* ollessa olennainen asia Seuran jäsenyydellä ei ole mitään painoa siihen. Seura ei siis suo mitään lisäetua jäsenilleen heidän oman karmansa seurauksen lisäksi. Näin ollen teosofi ja ulkopuolinen ovat samassa asemassa; tästä syystä kenenkään ei pitäisi liittyä Seuraan.

Tämä outo logiikka menee yli ymmärrykseni. ”Kaikki näyttää keltaiselta kateellisen silmissä”, sanoo runoilija. Itsekkyyden sokaisema ihminen ei voi sen vuoksi nähdä paksua verhoa silmiensä edessä ja koko hänen käsityskynsä on siksi oltava kapea. Ystäväni vastaus edellä olevaan suurenmoiseen järkeilyyn on:

On totta, että elämän eläminen on oleellista, mutta Teosofisen Seuran jäsenen viettämällä elämällä on etu ulkopuolisen elämään nähden. Liittymällä Seuraan jäsen asettuu asemaan, missä oleellinen ominaisuus voi heti ja suoraan kiinnittää MAHATMOJEN huomion. Teosofin täytyy ponnistella vähemmän *puoleensa vetävän voiman* puolesta kuin ulkopuolisen, sillä viimeksi mainittu ei ole niin lähellä MAHATMOJA kuin edellinen. He eivät sen vuoksi seiso samalla lähtöviivalla. Kaikki mitä tuon mainitun muistion kohdan oli tarkoitus ilmaista oli, että Teosofinen Seura ei ole paremman laatuinen Ihmeklubi tai magiankoulu, missä ihminen voi tulla esim. kymmenellä rupialla Mahatmaksiksi aamukylvyn ja ilta-aterian välillä; vaan että pelkän Seuraan liittymisen lisäksi ihmisen olisi elettävä vaadittua elämää ja odotettava kärsivällisesti seurauksia, jotka tulevat aikanaan.

Pundiitin vastaus on tavallaan oikea, mutta se on epätäydellinen. Se ei selitä syitä, miksi teosofi on lähempänä MESTAREITA kuin ulkopuolinen. Siitä puuttuu myös eräitä muita tärkeitä asioita. Välttyäksemme enemmiltä väärinkäsityksiltä paneudun asiaan hiukan täydellisemmin, mutta kuitenkin mahdollisimman lyhyesti ja suppeasti. Jos arvostelijat olisivat lukeneet huolellisesti koko muistion ja harkinneet sitä perusteellisesti, he eivät ehkä olisi tulleet niihin omituisiin johtopäätöksiin, joita he ovat nyt esittäneet.

Todettakoon, että Teosofinen Seura on ollut tekemässä ihmiskunnalle hyvää ainutlaatuisella menestyksellä; jos se ei olisi ollut tässä vaativassa työssä, ihmiset olisivat menneet omia teitään, kuten tähänkin asti. He eivät olisi kiinnittäneet mitään huomiota muinaisten viisaiden kirjoituksiin ja olisivat jääneet täydelliseen tietämättömyyteen niiden sisältämistä loistavista totuuksista, ei siksi, ettei niitä olisi löytynyt kunnan etsimisen jälkeen, vaan koska se etsivän vilpittömän henki, joka on nyt ilmennyt, ei olisi mitenkään päässyt esille. Meidän velvollisuutemme on sen vuoksi rohkaista ja tukea Teosofista Seuraa kaikin mahdollisin keinoin, jos meissä on vähänkään kiitollisuuden tunnetta. Lisäksi on lähes jokaisen toiveissa, että yhä enemmän esoteerista filosofiaa koskevia tärkeitä asioita annettaisiin vähitellen Teosofisen Seuran myötävaikutuksella. Ovatko arvostelijat miettineet, mistä syistä tämä asia johtuu? Se johtuu siitä, että yhdistyksen johtajat ja perustajat ovat huomanneet, että heidän työtään ei ole heitetty kokonaan hedelmättömään maahan, vaan että heidän työtään on alettu arvostaa yhä enemmän, kuten rivien merkittävät lisäykset ovat osoittaneet; he ovat sen vuoksi rohkaistuneet jatkamaan vaikeaa tehtäväänsä yhä kernaammin.

Jos kävisi kuitenkin ilmi, että työ ei ole aikaansaanut mitään kiinnostusta ja ne, joiden hyväksi ponnistuksia ollaan tekemässä, jäävät mieluummin itsepäisesti sokeiksi kaikille korkeammille asioille, niin teosofiset johtajat olisivat pakotettuja jättämään työn tahtomattaan. Eikö ole niin, että Seuraan

liittyvien ihmisten sille antama moraalinen ellei aktiivinen tuki toimii kiihokkeena uudelle työlle – eikö tämä tosiasia ole riittävä kannustin oikein ajatteleville ihmisille liikkeessä mukana pysymiseen?

Lisäksi Teosofinen Seura ollen universaalinen veljeskunta käsittää koko ihmiskunnan: sellaisena sitä voidaan hyvin pitää yhtenä täydellisenä organismina. Kaikki sen teot ovat *sen karmaa*. Ja niin kuin eri elimet saavat ravintonsa koko kehon yhteisestä työstä, samoin kukin tämän suunnattoman organismin jäsen saa osan ravinnostaan Teosofisen Seuran karman kerääntyneestä varastosta kokonaisuudessaan. Ja kuka tahtoo kiistää sen tosiasian, että tämä yhdistys on ollut hankkimassa suunnattoman määrän hyvää karmaa inhimillistä onnellisuutta lisäävällä hyvää tekevällä työllään edistämällä tietoa ja yhdistämällä erilaisia ihmisiä henkisen Veljeskunnan yhdeksi liitoksi?

Ja vielä: on hyvin tunnettu periaate, että *Ykseys on voimaa*; ja sen vuoksi jos jollakin yhdistyksellä niin teosofisella Seuralla voisi olla suuria mahdollisuuksia tehdä hyvää. Itsekkyyden sulkiessa arvostelijoiden silmät siltä tosiasialta, että he muodostavat vain osan KOKONAISUUDESTA, he eivät voi käsittää, että toisten ihmisten hyvä on myös heidän hyvänsä. Oman edun pilvi pimentää heidän mentaalisen horisonttinsa, jonka läpi heidän näkönsä ei voi tunkeutua vilkaisemaan heidän asenteensa tulevia seurauksia. He eivät näe korkeampaa hyötyä heidän näkönsä kapeissa puitteissa ja sen vuoksi he pääättelevät, ettei sellaista hyötyä ole olemassakaan.

He eivät voi ymmärtää, että kaikista nyt maailmassa olevista yhdistyksistä Teosofinen Seura on ainoa, joka voi työskennellä parhaiten inhimillisen onnen edistämiseksi saamalla ihmiset tajuamaan kaikkien uskontojen yhteisen perustan. Ja *valaistuneet* ovat sen vuoksi valinneet sen yhteyskanavaksi itsensä ja ulkoisen maailman välillä. Sellaisena se muodostaa valon keskuksen, ja se, joka astuu sen piiriin ulkopuolisesta pimeydestä, tulee SIUNATTUJEN näköpiiriin. Edelleen edistyminen riippuu hänen *aktiivisesta* hyvyydestään ja työstään. Liittymällä hän on saanut palkkionsa sympatiansa ilmaisemiselle ja antamalleen moraalilleen tuelle – ja tuo palkkio on, että hän asettuu näkyvään asemaan, mistä hänet voidaan helpommin havaita kuin ne, jotka mieluummin jäävät ulkopuoliseen pimeyteen.

Adyar (Madras) helmikuun 3. päivänä 1884
DAMODAR K. MAVALANKAR
Teosofisen Seuran siht.-pöytäkirjanpit.

[125]

KONTEMPLAATIO

I

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 5, helmikuu 1884, s. 112-4.]

Tätä sanaa koskeva yleinen väärinkäsitys näyttää olevan vallitsevana. Tuntuu olevan suosittua sulkeutua puoleksi tunniksi – tai korkeintaan kahdeksi tunniksi – omaan huoneeseen ja tuijottaa passiivisesti omaan nenään, seinällä olevaan pisteeseen tai ehkä kristalliin. Tämän oletetaan olevan *raja yogan* velvoittamaa oikeaa kontemplaatiota (contemplation). Ei tajuta, että todellinen okkultismi vaatii ”fyysistä, mentaalista, moraalista ja henkistä” kehittymistä rinnakkain. Jos tämä käsitettäisiin selvästi, tämän artikkelin tarpeellisuus ei olisi ollut niin pakottava. Tämä kirjoitus on erityisesti tarkoitettu niille, jotka eivät näytä käsittäneen dhyenin todellista merkitystä ja joiden virheelliset harjoitukset näyttävät tuoneen ja tuovan surua ja tuskaa heille itselleen. Tässä voitaneen mainita muutama esimerkki varoituksena liian innokkaille opiskelijoillemme.

Bareillyssa kirjoittaja tapasi erään Farrukhabadista kotoisin olevan teosofin, joka kertoi kokemuksistaan ja vuodatti katkeria katumuksen kyyneliä menneiden hullutuksiensa – kuten hän niitä nimitti – vuoksi. Hänen selostuksestaan ilmeni, että luettuaan *Bhagavad Gitaa* viisitoista-kaksikymmentä vuotta sitten ja ymmärtämättä siinä määrätyn kontemplaation esoteerista merkitystä hän ryhtyi kuitenkin sen harjoittamiseen ja jatkoi sitä useita vuosia. Aluksi hän koki miellyttävän tunteen, mutta samanaikaisesti hän huomasi, että hän menetti vähitellen itsehillintänsä; kunnes muutaman vuoden kuluttua hän havaitsi suureksi hämmästyksensä ja surukseen, että *hän ei enää hallinnut itseään*. Hän tunsi itse asiassa sydämensä muuttuvan raskaaksi, ikään kuin siihen olisi asetettu painava taakka. Hän ei hallinnut tunteitaan; oikeastaan yhteys aivojen ja sydämen välillä oli ikään kuin häiriintynyt.

Kun asiat menivät pahemmiksi, hän lopetti vastenmielisyyttä tuntien ”kontemplaationsa”. Tämä tapahtui niin kauan kuin seitsemän vuotta sitten. Ja vaikkei hänestä sen jälkeen ole tuntunut pahemmalta, hän ei kuitenkaan ole enää koskaan voinut saavuttaa normaalia ja tervettä mielen- ja ruumiintilaa.

Eräs toinen tapaus tuli kirjoittajan tietoon Jubbulporeessa. Kyseinen herra luettuaan Patañjalia ja muita vastaavia teoksia alkoi harrastaa ”kontemplaatiota”. Lyhyen ajan kuluttua hän alkoi nähdä epänormaaleja näkyjä ja kuulla kellojen soittoa, mutta hän ei voinut hallita kumpaakaan näistä

ilmiöistä, ei myöskään omia tunteitaan. Hän ei voinut tuottaa näitä seurauksia tahtonsa mukaan, hän ei liioin voinut pysähdyttää niitä niiden ilmetessä. Lukuisia tällaisia esimerkkejä voitaisiin kertoa. Kirjoittaessaan näitä rivejä kirjoittajalla on pöydällään kaksi kirjettä tästä aiheesta, toinen Moradabasta ja toinen Trichinopolysta.

Lyhyesti, koko tämä häiriö johtuu siitä, että okkulttisen filosofian kaikkien koulujen oppilailleen määräämän kontemplaation merkitys on käsitetty väärin. Artikkelin ”Elämän eliksiiri” kirjoitettiin sen vuoksi, että se antaisi vilauksen tuon tieteiden tieteen todellisista, kätkeyistä mysteereistä. Valitettavasti liian monissa tapauksissa siemen näyttää pudonneen hedelmättömään maaperään. Jotkut sen lukijoista tarttuvat vain seuraavaan lauseeseen:

Pohdintaa tunnetusta tuntemattomaan mietiskelyyn (meditation) on harjoitettava ja rohkaistava.

Mutta voi! heidän ennakkokäsityksensä ovat estäneet heitä ymmärtämästä, mitä mietiskelyllä tarkoitetaan. He unohtavat, että se ”on sisäisen Ihmisen sanoin kuvaamaton kaipuu ’mennä kohti ääretöntä’, mikä vanhana aikana oli pälvonnan todellinen merkitys” – kuten viereinen lause osoittaa. Huomattavasti lisävaloa lukija saisi tähän aiheeseen, jos hän lukisi saman artikkelin edellisen osan ja tutkisi tarkkaavaisesti seuraavaa kohtaa maaliskuun 1882 *The Theosophistista*, s. 141 (III vuosik., nro 6):

Niinpä olemme saapuneet kohtaan, missä olemme päättäneet – sananmukaisesti, *eikä* metaforisesti – rikkoa kuolevana kotelona eli ruumiina tunnetun kuoren ja kuoriutua siitä, verhoutuneena seuraavaan ruumiiseemme. Tämä ’seuraava’ ei ole henkinen, vaan ainoastaan eteerisempi muoto. Sopeutettumme sen pitkän harjoituksen ja valmistelun kautta elämään tässä ilmakehässä, minä aikana olemme asteittain saaneet ulkoisen kuoren kuolemaan tietyn prosessin kautta... meidän on valmistauduttava tähän fysiologiseen muodonmuutokseen.

Miten me sen teemme? Ensiksi, meillä on varsinainen näkyvä, aineellinen ruumis – IHMINEN, niin kutsuttu, vaikka itse asiassa vain hänen ulko-kuorensa – käsiteltävänä. Pitäkäämme mielessä, että tiede opettaa meille, että noin joka seitsemäs vuosi me *vaihdamme nahkamme* yhtä tehokkaasti kuin käärme. Ja tämä tapahtuu niin asteittain ja huomaamatta, että ellei tiede olisi vuosien hellittämättömän tutkimisen ja havainnoinnin jälkeen vakuuttanut meitä siitä, kellään ei olisi ollut vähäisintäkään aavistusta siitä...

Niinpä, jos ihminen osittain nylkeytyisi elävänä ja voisi selvitä hengissä ja peittyisi uudella iholla – niin meidän astraali-, vitaaliruumiimme... saataisiin kovettamaan osasensa ilmakehän muutoksiin. Koko salaisuus piilee sen

purkamisen onnistumisessa ja sen erottamisessa näkyvästä; ja samalla sen yleensä näkymättömät atomit jatkaisivat muuttumista kiinteäksi massaksi päästäkseen asteittain eroon näkyvän ruumiin vanhoista osasista, jotta ne saataisiin kuolemaan ja katoamaan ennen kuin uudella kokoelmalla on ollut aikaa purkaa ja korvata ne jälleen... Me emme voi sanoa enempää.

Edellä olevan tieteellisen menetelmän oikea ymmärtäminen antaa avaimen meditaation tai kontemplaation esoteeriseen merkitykseen. Tiede opettaa meille, että ihminen muuttaa fyysistä ruumistaan jatkuvasti, ja tämä muutos on niin asteittainen, että se on miltei huomaamaton. Miksi sitten asia olisi toisin *sisäisen ihmisen* kohdalla? Viimeksi mainittu on myös lakkaamatta kehittymässä ja muuttamassa atomeja joka hetki. Ja näiden uusien atomijoukkojen vetovoima riippuu samankaltaisuuden laista – ihmisen halut vetävät hänen ruumiilliseen asuntoonsa ainoastaan sellaisia osasia, jotka ovat niiden mukaisia tai mieluummin antavat niille niiden oman taipumuksen ja värityksen.

...Sillä tiede osoittaa, että ajatus on dynaaminen, ja hermotoiminnan kehittämisen, ulkonaisesti laajenevan ajatusvoiman on vaikutettava fyysisen ihmisen molekyyliin. *Sisäiset ihmiset*, ovatpa heidän organisminsa kuinka ylevöityneitä tahansa, muodostuvat yhä todellisista, *eivätkä hypoteettisista*, osasista ja ovat yhä riippuvaisia siitä laista, että ”toiminnalla” on pyrkimys toistaa itseään; pyrkimys aikaansaada vastaavanlainen toiminta karkeamassa ”kuoressa”, johon he ovat yhteydessä ja kätkeytyt. (”Elämän eliksiiri”.)

Mitä *yoga vidyaan* pyrkivä tavoittelee kiihkeästi, ellei *muktin* saavuttamista siirtymällä asteittain karkeammasta seuraavaan eteerisempään ruumiiseen, kunnes kaikkien *mayan* verhojen poistuessa peräkkäin hänen *atmansa* yhtyy *paramatmaan*? Kuvitteleeko hän, että tämä suuri seuraus voidaan saavuttaa kahden tai neljän tunnin kontemplaatiolla? Kun harras pyrkijä ei sulkeudu jäljelle jääviksi kahdeksikymmeneksi tai kahdeksikymmeneksi kahdeksi tunniksi huoneeseensa meditoimaan – pysähtyykö atomien emissioprosessi ja niiden korvaaminen muilla? Ellei, miten hän sitten aikoo käyttää kaiken tämän ajan – vain siihenkö, mikä sopii hänen päämääräänsä? Edellä olevista huomautuksista ilmenee, että aivan niin kuin fyysinen ruumis vaatii alituista huolenpitoa sairauksien ehkäisemiseksi, samoin *sisäinen ihminen* vaatii herpaantumaton vartiointia niin, että mikään tietoinen tai tiedostamaton ajatus ei voi vetää puoleensa sen edistymiselle sopimattomia atomeja. Tämä on kontemplaation todellinen merkitys. Tärkein tekijä ajatuksen johdossa on TAHTO.

...Ilman sitä kaikki muu on hyödytöntä. Ja ollakseen tehokas tuohon tarkoitukseen sen on oltava, ei vain hetkellinen ohikiitävä päätös, yksi ainoa kiihkeä, lyhytaikainen halu, vaan *jatkuva ja muuttumaton ponnistus niin hyvin kuin voidaan jatkaa ja keskittyä ilman hetkenkään herpaantumista.*

Opiskelijan kannattaisi ottaa tarkoin huomioon edellä olevan lainauksen kursivoitu lause. Hänen olisi myös painettava lähtemättömästi mieleensä, että

Ei hyödytä paastota *niin kauan kuin tarvitsee ruokaa...* On tärkeää päästä sisäisestä halusta ja jäljitellä oikeaa asiaa ilman, että se on julkeaa teeskentelyä ja hyödytöntä orjuutta.

Ymmärtämättä tämän mitä tärkeimmän seikan merkitystä jokainen, joka hetkeksikään syyllistyy erimielisyyteen perheenjäsenensä kanssa tai jonka turhamaisuus on haavoittunut tai joka hetken tunnepurkauksesta tai itsekkästä halusta käyttää hyväkseen jumalaista kykyä karkeisiin tarkoituksiin – ja ryntää sitten kontemplaatioon, hän iskeytyy palasiksi kalliolla, joka erottaa tunnetun tuntemattomasta. Rypien eksoterismin suossa hän ei tiedä, mitä on elää maailmassa eikä kuitenkaan olla maailmasta; toisin sanoen *itsen* suojeleminen *itseä* vastaan on miltei jokaiselle maallikolle käsittämätön aksiooma. Hindujen pitäisi ainakin tajuta se muistamalla Janakan elämää. Vaikka hän oli hallitseva monarkki, häntä kutsuttiin *Rajarshiksi* ja hänen sanotaan saavuttaneen *nirvanan*.

Kuultuaan janakan laajalle levinneestä maineesta muutama lahkolaiskiihkoilija meni hänen hoviinsa kokeillakseen hänen joogakykyään. Heti kun he astuivat vastaanottosaliin, kuningas luettuaan heidän ajatuksensa – kyky, jonka jokainen *chela* saavuttaa tiettyssä vaiheessa – antoi virkamiehilleen salaiset ohjeet. Niiden mukaisesti kaupungin tietyn kadun kummallekin puolelle piti sijoittaa tanssivia tyttöjä, jotka määrättiin laulamaan hyvin aistillisia lauluja. Sitten muutama *ghara* (ruukku) täytettiin ääriään myöten täyteen vettä niin, että vähäisinkin tärinä läiskyttäisi niiden sisältöä.

Nuo viisastelijat määrättiin, kullakin täysinäinen ruukku päässään, kulkemaan kadulla, jota reunustivat sotilaat esille vedetyin miekoin. Heidän oli määrä käyttää miekkojaan, jos tippakin vettä olisi valunut yli. Kun miesparat olivat palanneet takaisin palatsiin onnistuneen kokeen jälkeen, kuningasadepti kysyi heiltä, mitä he olivat kohdanneet kulkemallaan kadulla. Suuresti närkästyneenä he vastasivat, että uhkaus palasiksi hakkaamisesta oli askarruttanut niin kovasti heidän mieliään, että he eivät

ajatelleet muuta kuin vettä päänsä päällä, ja heidän suuri tarkkaavaisuutensa ei sallinut heidän havaita, mitä heidän ympärillään tapahtui.

Silloin Janaka kertoi heille, että saman periaatteen mukaan he saattoivat helposti ymmärtää, että vaikka hän oli ulkonaisesti sitoutunut johtamaan valtion asioita, hän saattoi samalla kertaa olla okkultisti. Myös hän, samalla kun oli maailmassa, ei ollut maailmasta. Muissa maailmoissa hänen sisäiset pyrkimyksensä olivat olleet ohjaamassa häntä jatkuvasti tavoitteeseen, missä hänen koko sisäinen itsensä oli keskittynyt.

Raja yoga ei rohkaise mihinkään matkimiseen, ei vaadi mitään fyysisiä asentoja. Sen on oltava tekemisissä sisäisen ihmisen kanssa; hänen piirinään on ajatuksen maailma. Korkeimman ihanteen sijoittaminen eteensä ja jatkuva ponnisteleminen siihen kohoamiseksi on ainoaa todellista keskittymistä (concentration) esoteerisessa filosofiassa, joka on tekemisissä *noumenonien* sisäisen maailman eikä *fenomeenien* ulkoisen kuoren kanssa.

Ensimmäinen edellytys siihen on sydämen perusteellinen puhtaus. Okkultismin tutkija voisi hyvin sanoa Zoroasterin tapaan, että ajatuksen puhtaus, sanojen puhtaus ja tekojen puhtaus – nämä ovat tärkeä asia sille, joka tahtoo kohota tavallisen tason yläpuolelle ja liittyä ”jumaliin”. Epäitsekään inhimillisen rakkaudentunteen kehittäminen on se tie, jota on kuljettava tuota tarkoitusta varten. Sillä vain se johtaa universaaliin rakkauteen, jonka toteuttaminen määrää etenemisen kohti vapautumista *mayan* Egon ympärille takomista kahleista. Kukaan opiskelija ei saavuta tätä heti, vaan kuten kunnioitettu MAHATMAMME sanoo *The Occult Worldissa*:

Mitä suurempi eteneminen vapautusta kohden, sitä vähemmän näin on asia [että maya, harha, takoo egon ympärille kahleita], kunnes, kaiken huipuksi, inhimilliset ja puhtaasti yksilölliset persoonalliset tunteet, verisiteet ja ystävyys, isänmaallisuus ja rotumieltymys, kaikki tämä väistyy sulautuakseen yhdeksi universaaliksi tunteeksi, ainoaksi todelliseksi ja pyhäksi, ainoaksi epäitsekääksi ja ikuiseksi yhdeksi, Rakkaudeksi, äärettömäksi Rakkaudeksi koko ihmiskuntaa kohtaan.⁵⁸

Lyhyesti, yksilö sulautuu KAIKKEEN.

Tietenkin kontemplaatiosta, niin kuin se tavallisesti ymmärretään, on jotakin hyötyä. Se kehittää joukon fyysisiä kykyjä, kuten voimistelu kehittää lihaksia. Fyysistä mesmerismiä varten se on riittävän hyvä; mutta se ei voi mitenkään auttaa psyykkisten kykyjen kehittämistä, kuten ajatteleva lukija tajuaa. Mutta tavallisia tarkoituksia varten sen harjoitusta ei voi

⁵⁸ S. 152, amerikkal. painos.

kuitenkaan koskaan suojella liiaksi. Jos, kuten jotkut olettavat, heidän on oltava täysin passiivisia ja kadottava edessään olevaan kohteeseen, heidän tulisi muistaa, että edistämällä näin passiivisuutta he itse asiassa antavat mediumististen kykyjen kehittyä itsessään. Kuten on esitetty toistuvasti, adepti ja meedio ovat kaksi vastakkaisuutta: samalla kun edellinen on erittäin aktiivinen ja siten pystyy valvomaan elementaalivoimia, jälkimmäinen on erittäin passiivinen ja altistuu siten putoamaan inhimillisten olentojen vahingollisten sikiöiden – elementaarien – ilkeyksien uhriksi.

[132]

KONTEMPLAATIO

II

[*The Theosophist*, V vuosik. nro 7, huhtikuu 1884, s. 170–71.]

Helmikuun *Theosophistissa* olleen Kontemplaatio-artikkelin johdosta tuli mieleeni seuraavaa:

1. Ymmärtämättä tuon mitä tärkeimmän seikan merkitystä jokainen, joka hetkeksikään syyllistyy erimielisyyteen perheenjäsenensä kanssa tai jonka turhamaisuus on haavoittunut tai joka hetken tunnepurkauksesta tai itsekkäästä halusta käyttää hyväkseen jumalaista voimaa karkeisiin tarkoituksiin – ja ryntää sitten kontemplaatioon, hän iskeytyy palasiksi kalliolla, joka erottaa tunnetun tuntemattomasta.

En ymmärrä, miten tavallinen ihminen, jonka luonteessa on toisaalta edellä mainittuja heikkouksia (joita hän yleensä yrittää hallita, vaikkakin joskus kyseenalaisella menestyksellä) ja joka toisaalta yrittää myös harjoittaa kontemplaatiota, kuten artikkelissa on selitetty, on joutua vaaraan. Mitä nuo vaarat ovat? Voidaanko niitä luetella, sen enempiä kuin erityisiä syitä, jotka aiheuttavat ne?

2. Korkeimman ihanteen sijoittaminen eteensä ja jatkuva ponnisteleminen siihen kohoamiseksi on ainoaa todellista keskittymistä esoteerisessa filosofiassa.

Tämä kohta on liian vaikea tavalliselle ihmiselle. Voinko saada esimerkin ”korkeimmasta ihanteesta”? Miten tavallinen maallinen ihminen voi tavoitella sitä?

Kuvitellaan, että tavallinen maallinen ihminen nousee ylös aamun rauhallisina tunteina kohtuullisen levon jälkeen. Mitä hänen on tehtävä?

Minkälaisilla ajatuksilla hänen tulisi täyttää mielensä? Miten hänen on istuttava? Miten hänen on harjoitettava kontemplaatiota karttaakseen kaikkia okkultismin meren matalikkoja ja karikkoja? Kyseisen ihmisen tärkein päämäärä on henkistyä niin paljon kuin hän voi *turvallisesti* niin, että jos häntä ei ehkä voida hyväksyä chelaksi tässä elämässä, hän voi ainakin saada *varmuuden* askeetin elämän viettämisestä seuraavassa syntymässä.

Eräs T. S. J.

Selitys. – Pahoittelen sitä, että koko artikkeli on ymmärretty väärin. Kaikki, mitä tarkoitin sanoa oli, että okkultismissa edistyminen ei edellytä tilapäistä vieraantumista perheestä tai ystävästä. Tämän pitäisi olla selviö sille, joka harkitsee huolellisesti Janakaa koskevaa kuvaustani, vaikka maailmassa, ei olla maailmasta. Monet ihmiset, jotka eivät tajua tämän tärkeän opetuksen merkitystä, ryntäävät maailmaa kohtaan tuntemastaan tunnepitoisesta vastenmielisyydestä – joka on ehkä lähtöisin pettymyksestä maailmaan – ja alkavat harjoittaa sitä, mitä he pitävät *kontemplaation* oikeana muotona. Se tosiasia, että se motiivi, joka saa heidät ryhtymään tähän harjoitukseen, on sellainen kuin kysyjä on kuvannut – tämä tosiasia itsessään on riittävä osoitus siitä, että kokelas ei tunne *raja yogan* ”kontemplaatiota”. Asioiden luonteesta johtuen on siten mahdotonta, että hän voisi seurata oikeaa menetelmää. Ja fyysinen harjoitus, johon hän vääjäämättä ryhtyy, johtaa hänet artikkelissa viitattuihin tuhoisiin seurauksiin.

Jokainen lukija, jolla on tarpeeksi kehittynyt intuitio ollakseen okkultismin opiskelija, huomaa heti, että kohoaminen täydellisyyteen on korkein ihanne, joka ihmisellä voi olla. Se ei ole yhden päivän tai muutaman vuoden työ. ”Adeptiksi *tulee*; häntä EI TEHDÄ” – on opetus, joka opiskelijan on ensin tajuttava. Pyrkijä kohoaa päämääräänsä elämien sarjan kautta. Ev. Olcott sanoo *Buddhist Catechismissaan*:

”...Lukemattomia sukupolvia tarvitaan kehittämään ihminen Buddhaksi, ja *rautainen tahto sellaiseksi tulemista varten kulkee kaikkien peräkkäisten syntymien läpi.*”

Tuon ”*rautaisen tahdon*” on *täydelliseksi tulemista varten toimittava lakkaamatta*, ilman hetkenkään herpaantumista, mikä on selvää sille, joka lukee *huolellisesti koko artikkelin*. Kun on selvästi sanottu, että tuona aikana, jolloin kontemplaatiota ei harjoiteta, ts. rautainen tahto ei ole käytössä, atomien liike ei ole pysähdyksissä, ja että haluja, vaistomaisia tai muita, on valvottava niin, että ne vetävät puoleensa vain sellaisia atomeja, jotka sopivat hänen edistymiseensä – en voi ymmärtää kysyjää, kun hän

kysyy minulta, mitä hänen olisi tehtävä tietynä hetkenä aamulla. Hänen pitäisi kehittää ainoastaan sellaisia ajatuksia, jotka eivät ole ristiriidassa hänen tavoitteensa mukaisen korkeimman ihanteen kanssa.

Täydellisyydellä, jonka olisi oltava hänen korkein ihanteensa (minun on lisättävä), tarkoitan sitä *jumalaista* ihmisyyttä, jonka okkultinen filosofia odottaa seitsemännen kierroksen seitsemännen rodun saavuttavan. Tämä, kuten jokainen vasta-alkajakin tietää, riippuu suurelta osin universaalien rakkaudentunteen kehittämisestä, ja siksi vilpitön halu tehdä jotakin käytännön ihmisystävällistä työtä on ensimmäinen edellytys. Edes tämä tila, myönnän, ei ole *ehdoton täydellisyys*: vaan äärimmäisen täydellisyyden ylin raja on käsityskykymme tuolla puolen. Tämän tilan voivat tajuta älyllisesti tosiasiallisena ihanteena ainoastaan *jumalaiset ihmiset* – dhyani-chohanit. Samastuaksemme KAIKKEEN meidän on eletävä siinä ja tunnettava se. Miten tämä voidaan tehdä ilman universaalien rakkaudentunteen toteuttamista? Tietenkään kaikki eivät voi saavuttaa adeptiutta helposti. Toisaalta okkultismi ei määrää mitään epämiellyttävää paikkaa niille, jotka eivät hyväksy sen oppeja. Se tuntee vain yhä korkeampaa kehitystä Luonnon muuttumattoman lain vaikutuksen alaisena toimivan syy-yhteysketjun mukaisesti. Viime numerossa ollut artikkeli ”Occult Study”⁵⁹ antaa tähän asiaan lisäselvitystä.

Minusta on tuskallista huomata, että se ainoa asia, jonka vahingollisia seurauksia yritin korostaa tuossa artikkelissa, on jälleen esitetty oikean kontemplaation toivottavana apuneuvona tai tunnusmerkkinä. Pyytäisin kysyjää lukemaan kyseisen artikkelin uudelleen näine lisähuomautuksineen ennen kuin hän ajattelee *kontemplaatiotarkoitukseen* sopivaa paikkaa. Minä en ainakaan pysty kuvaamaan mitään paikkaa suosittelemaani *lakkaamattomaan kontemplaatioon*.

– D. K. M.

⁵⁹ Julkaistu teoksessa *Five Years of Theosophy*, s. 221–9.

KONTEMPLAATIO

III

[*The Theosophist*, V vuosik. nro 11, elokuu 1884, s. 267-8.]

Siitä huolimatta, että helmikuun *Theosophistissa* oli edellä oleva artikkeli, monet sen lukijat näyttävät yhä kuvittelevan, että ”kontemplaatio” on tietty keino tuijottaa jotakin, mikä prosessi tehtynä tietyn tuntimäärän ajan joka päivä antaa psyykkisiä kykyjä. Tämä väärinkäsitys johtuu luultavasti siitä, että pääasia on kadotettu näkyvistä. Käsittämättä, että artikkeli antaa vain yhden pääajatuksen selittämällä sen monia puolia, ilmeisesti kuvitellaan, että miltei jokainen lause esittää aivan eri ajatuksen. Sen vuoksi kannattanee palata aiheeseen ja esittää sama ajatus toisesta näkökulmasta ja, jos mahdollista, kirkkaammassa valossa. Ensin on tultava selväksi, että artikkelin kirjoittaja ei tarkoittanut lainkaan tuijottamistoimintaa sanalla ”kontemplaatio”. Kyseistä sanaa olisi käytetty, jos sitä olisi tarkoitettu. ”The Imperial Dictionary of the English Language” (1883) määrittelee kontemplaatiion seuraavasti:

- 1) Mielen toiminta tarkkaavaisessa tarkastelussa; meditaatio; tutkiminen; mielen jatkuva kiinnittäminen tiettyyn kohteeseen. – Eryityisesti
- 2) Pyhä meditaatio; pyhien asioiden tarkasteleminen.

Webster’s Dictionary antaa myös saman merkityksen.

Siten huomaamme, että kontemplaatio on ”mielen jatkuvaa kiinnittämistä tiettyyn kohteeseen” ja uskonnollisesti se on ”pyhien asioiden tarkastelemista”. Sen vuoksi on vaikeata kuvitella, miten tuijottamisajatus tuli liitettyä kontemplaatio-sanaan, ellei se johdu siitä, että yleensä tapahtuu niin, että kun joku on vaipunut syvälle mietiskelyyn, hän ilmeisesti näyttää tuijottavan jotakin tyhjässä tilassa. Mutta tämä tuijottaminen on kontemplaatiotoiminnan seuraus. Ja niin kuin yleensäkin tapahtuu, tässä myös seuraus näyttää sekoittuvan syyhyn. Koska tuijottamisvaikutelma seuraa kontemplaatiotoimintaa, oletetaan heti, että tuijottaminen on syy, joka tuottaa kontemplaatiota! Pitäen tämän visusti mielessä katsokaamme nyt, minkälaista kontemplaatiota (tai meditaatiota) ”Elämän eliksiiri” suosittelee okkulttiseen tietoon pyrkivälle. Se sanoo:

Pohdintaa tunnetusta tuntemattomaan mietiskelyyn on harjoitettava ja rohkaistava.

Tämä tahtoo sanoa, että *chelan* meditaation tulisi olla ”pohdintaa tunnetusta tuntemattomaan”. ”Tunnettu” on viiden aistin havaittavissa oleva ilmiömaailma. Ja kaikki, mitä näemme tässä ilmenneessä maailmassa, ovat seurauksia, joiden syitä on etsittävä noumenalisesta, ilmenemättömästä, ”tuntemattomasta maailmasta”: tämä on saatava päätökseen mietiskelyssä, se on, (mielen) jatkuvassa kiinnittämisessä kohteeseen. Okkultismi ei ole riippuvainen yhdestä menetelmästä, vaan käyttää sekä deduktiivista että induktiivista menetelmää. Opiskelijan on ensin opittava yleiset aksioomat. Toistaiseksi hän voi tietenkin ottaa ne olettamuksina, jos hän mieluummin kutsuu niitä siten. Kuten ”Elämän eliksiiri” esittää sen:

Kaikki mitä meidän on sanottava on, että jos te olette halukas juomaan ”Elämän eliksiiriä” ja elämään tuhat vuotta tai sellaista, teidän on uskottava meitä tässä asiassa, tällä hetkellä ja lähdeittävä siitä. Sillä esoteerinen tiede ei anna vähäisintäkään toivoa, että haluttu päämäärä saavutettaisiin koskaan millään muulla tavalla; samalla kun nykyinen eli niin kutsuttu eksakti tiede nauraa sille.

Näitä aksioomia on selitetty riittävästä ”Elämän eliksiirissä” ja muissa okkultismia käsittelevissä artikkeleissa *The Theosophistin* eri numeroissa. Opiskelijan on ensin *ymmärrettävä* nämä aksioomat ja käytettävä deduktiivista menetelmää edetäkseen yleisistä yksityisiin. Hänen on sitten pohdittava ”tunnetusta tuntemattomaan” ja katsottava, jos induktiivinen etenemismenetelmä yksityisistä yleisiin tukee näitä aksioomia. Tämä prosessi muodostaa oikean kontemplaation ensi vaiheen. Opiskelijan on ensin tartuttava kohteeseen älyllisesti ennen kuin hän voi toivoa onnistuvansa pyrkimyksissään. Kun tämä on saatu päätökseen, sitten tulee meditaation seuraava vaihe, joka on ”sisäisen ihmisen sanoin kuvaamaton kaipuu ’mennä kohti ääretöntä’”. Ennen kuin mitään sellaista kaipuuta voi kohdentaa oikein, alkuvaiheiden on määrättävä päämäärä, mihin sen on tarkoitus mennä. Itse asiassa korkeampi vaihe on käytännössä sen tajuamista, mitä ensimmäiset askeleet ovat tuoneet ihmisen ymmärrykseen. Lyhyesti, kontemplaatio oikeassa merkityksessään on sitä, että tunnistaa Éliphas Lévin sanonnan totuuden:

Uskoa tietämättä on heikkoutta; uskoa koska tietää on voimaa.

Eli toisin sanoen, nähdä että ”TIETO ON VALTAA”. ”Elämän eliksiiri” ei vain anna alkuaskelmia *kontemplaation* tikapuilla, vaan se kertoo myös lukijalle, miten *tajuta* korkeampia käsityksiä. Se tavallaan hahmottaa kontemplaatioprosessin avulla ihmisen yhteyden, ”tunnetun”, ilmenneen,

ilmiön ”tuntemattomaan”, ilmenemättömään, noumenoniin. Se osoittaa opiskelijalle, mitä ihannetta hänen pitäisi tarkastella ja miten kohota siihen. Se sijoittaa hänen eteensä ihmisen sisäisten kykyjen luonnon ja miten kehittää niitä. Pinnalliselle lukijalle tämä on ehkä itsekkyyden huippu. Mietiskely eli kontemplaatio osoittaa kuitenkin asian olevan päinvastainen. Sillä se opettaa opiskelijalle, että ymmärtääkseen noumenaalista hänen on samastuttava Luontoon. Sen sijaan että hän pitäisi itseään erillisenä olentona hänen on opittava pitämään itseään osana KOKONAISUUDESTA. Sillä ilmenemättömässä maailmassa voidaan selvästi havaita, että kaikkea hallitsee ”samankaltaisuuden laki”, toisen vetovoima toiseen. Siellä kaikki on rajatonta rakkautta, ymmärrettynä sen oikeassa merkityksessä.

Nyt on ehkä tehtävä yhteenveto siitä, mitä on jo sanottu. Ensin on tutkittava okkultismin aksiomeja ja työskenneltävä niiden kanssa deduktiivisin ja induktiivisin menetelmin, mikä on todellista kontemplaatiota. Tämän muuttamiseksi käytäntöön, se mikä ymmärretään teoreettisesti on tajuttava käytännössä. Toivottavasti tämä selitys tekee edellisen artikkelin merkityksen selvemmäksi.

[139]

RUKOUKSESTA

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 6, maaliskuu 1884, s. 142.]

Periaatteessa toisen ruoka on toisen kuolema. Samalla kun toiset ihmiset eivät ehkä kykene kehittämään piileviä psyykkisiä kykyjään ilman rukousta, toiset voivat. Emme anna mitään arvoa puhutuille sanoille. Sillä jos sanoilla olisi jokin vaikutus, miksi sitten erilaiset kiihkouskovaiset saavat saman tuloksen, vaikka käyttävätkin erilaisia ilmaisumuotoja? Edelleen ne, jotka rukoilevat hiljaa ja voimakkaasti, saavuttavat tavoitteensa, kun taas ne, jotka pelkästään mumisevat jonkin kaavan ymmärtämättä sen merkitystä, eivät saa mitään vastausta rukouksiinsa. Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* on sanottu, uskomme, että rukous on ilmauksen antamista halulle, mikä synnyttää Tahdon. Tämä TAHTO on kaikkivoipia ja sen vaikutus riippuu tietenkin ympäröivistä olosuhteista.

Filosofeja voi olla vain muutamia. He eivät tarvitse mitään ulkoista sereoniaa tai kohdetta tahdonvoimansa keskittämiseen. Emme usko tavallisten kuolevaisten, joiden aistimukset ja ajanvietteet eivät salli heidän keskittyä naamionsa taakse, tulevan toimeen ilman ulkoisen prosessin apua. Se mitä pahoittelemme, on tämän todellisen rukouksen – sisäisen tunteen

ulkoisen ilmaisun – rappeutuminen tarkoituksettomaksi sanahelinäksi. Filosofin rukous on hänen kontemplaationsa. Puhuimme tästä aiheesta edellä.

– D. K. M.

[140]

PARAS RAVINTO

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 7, huhtikuu 1884, s. 171-2.]

Muistutan veljeäni siitä, että teosofia ei hyväksy sitä, että pidetään dogmaattisesti kiinni jostakin asioiden sopivuudesta. Sen vuoksi mitään tietynlaista ravintoa ei määrätä ehdottomasti, ei liioin ole mitään, mikä on ”kiellettyä” sanan ahtaassa merkityksessä. Okkultisti tutkittuaan huolellisesti *koko* tapauksen kaikkia puolia ja olosuhteita ja harkittuaan niitä puolueettomasti ja avarakatseisesti *suosittelee* tiettyä toimintatapaa parhaimpana. Hän asettuu aina keskelle ja tarkasteltuaan äärimmäisyyksiin osoittavia suuntia tekee johtopäätöksensä.

On olemassa ihmisiä, jotka väittävät, että tuhoaminen on maailmankaikkeuden järjestys, ja kaikkialla luontokappaleet saalistavat tai ovat saaliina; ja sen vuoksi on täysin luonnollista, että ihmiset tappavat eläimiä ravinnoksi. On toisia ihmisiä, jotka sanovat, että kaikkialla luonnossa on nähtävissä rakkaudentunne, kiintymys – äiti huolehtimassa lapsistaan jne. Siksi mitään elämää ei pitäisi tuhota. Sellaisia ihmisiä on melkoinen joukko, jotka sanovat käyttävänsä eläimellistä ravintoa pelkästään siksi, että he saavat jo kuolleita tai tapettuja eläimiä, mutta he eivät missään tapauksessa sallisi teurastusta pelkästään omiin tarkoituksiinsa.

Näiden käsitysten maltillinen tarkastelu on nyt tarpeen. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat ihmiset osoittavat, että he eivät ole kohonneet eläimellisen luonteensa yläpuolelle. Muutoin he huomaisivat, että tämä eläimellinen pyrkimys, tämä halu yhteyttää eläimellistä ruokaa heidän fyysisiin ruumiisiinsa vaikuttaa siten, että se kytkee heidät alas fyysiselle tasolle, jonka verkoista ei ole mahdollista kohota ellei heissä ala voimistua inhimillisempi puoli. Tämän jalon tunteen piilevä kipinä on luontaisena myös eläimissä, sillä ellei sitä olisi, ne eivät tuntisi osoittamaansa hellyyttä poikasiaan kohtaan. Meidän on sen vuoksi jätettävä tämä ryhmä pois tarkasteluistamme.

Kolmannen ryhmän sofismi on itsestään selvää. Vastauksemme heille on, että heidän on muistettava, että lihansyöjien lukumäärän tuntuva vähennys vaikuttaa teurastettujen eläimien lukumäärän pienenemiseen. Jos he käyttävät kuolleiden eläinten lihaa, heitä voidaan yhtä hyvin pyytää seuraamaan kiinalaisia, jotka eivät säästä kuolleiden ihmisten lihaa.

Meidän on nyt suunnattava huomionsi toisen ryhmän ihmisiin. Jos se teoria, ettei mitään elämää pitäisi tuhota, ulotettaisiin oikeaan laajuuteensa, jopa ihmisen olemassaolo tulisi mahdottomaksi, sillä jopa hänen hengittämänsä ilma on täynnä mikroskooppisia eliöitä, joita hänen on hengitettävä sisään hengitystapahtuman aikana. Niin, meidän on mentävä vielä pidemmälle: YKSI ELÄMÄ läpäisee *kaiken*; joka ainoassa atomissa on piilevä elämänsä ja sen vuoksi jokainen atomi, jonka syrjäytämme liikkeissämme, voi vahingoittaa elämää. Suuri ongelma on siinä, miten päästä tästä vaikeudesta.

Okkultisti tietää sen tärkeän asian, että kaikki luonnossa kehittyä asteittain eikä mikään toteudu hyppäyksin tai äkillisin muutoksin. Samalla hän tajuaa, että tuhoaminen ja luominen ovat suhteellisia ja vaihdettavia termejä, koska tuhoaminen koskee vain muotoa – aineen jäädessä aina pysyväksi – ja yhden muodon tuhoaminen on toisen luominen. Nämä suhteelliset ideat lakkaavat siis, kun fenomenaalinen ja noumenaalinen sulautuvat YHDEKSI AINEEKSI.

Okkultismin opiskelijan tarkoitus on sen vuoksi kehittyä asteittain täydellisyyden tiellä niin, että hän voi päästä tästä muotojen maailmasta ja sulautua ARUPA-KOKONAISUUTEEN. Tämä ei ole tämän päivän työ eikä muutamien vuosien, vaan *aikakausten*. Sen vuoksi hän asteittain tietyllä harjoituksella saa aikaan itsessään sellaiset olosuhteet, jotka mahdollistavat hänen kohoamisensa yhä korkeammalle täydellisyyden tiellä.

Hän ei tee mitään väkisin; hän ainoastaan jouduttaa tietonsa avulla luonnon tavallisesti hitaita prosesseja ja mukauttaa elämäntapansa olemassaolonsa silloisiin oloihin, pitäen myös mielessään, että se on vain tilapäistä, koska olemassaolon korkeampi aste vaatii paremman elämäntavan. Kokelas lopettaa asteittain syömisen, kunnes hän saavuttaa vaiheen, jossa mikään ravinto ei ole tarpeellista. Ja äärimmäinen vaihe on se, missä kaikki suhteellisuus lakkaa ja hän samastuu ABSOLUUTTISEEN OLEMASSAOLON.

Niin kauan siis kuin me olemme ilmiömaailmassa, me emme voi muuta kuin ohjata toimintojamme suhteellisuuden lain avulla ja meidän on aina tehtävä valinta kahden pahan välillä. Todellinen filosofi, sellainen, joka on asettunut *buddhin* yhteyteen, tekee oikean valinnan. Tästä syystä okkultinen tiede on hyödyllinen. Se antaa seuraajilleen oikean erottamiskyvyn ja tekee heidät kykeneviksi valitsemaan vain sen suunnan, joka ei tulisi

kehityksen tiellä, samalla kun tavallinen ihmiskunta sotkeutuneena *avidyan* kahleisiin hapuilee pimeydessä ja tekee usein juuri päinvastaista kuin sitä mikä edistäisi kehitystä. Ei pidä otaksua tämän tarkoittavan, että okkultisti olisi erehtymätön; vaan korkeamman tietonsa avulla hän on paremmassa asemassa ja siten kykenevämpi tekemään sen mikä on oikein, kuin se jonka havaintoja himmentää *maya*.

Uskon tämän selityksen riittävän osoittamaan, että *mitään ankaria ja kiinteitä sääntöjä ei voi laatia yleisohjeiksi*. On olemassa ääretön asteittainen kehitys kohti ABSOLUUTTIA, missä ainoastaan kaikki erilaisuus voi päättyä. Mitä tulee eläinravintoon, vastaus ensimmäisen ryhmän ihmisille selvittänee asian.

D. K. M.

[143]

ESOTERIC BUDDHISMIN METAFYYSINEN PERUSTA

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 8, toukokuu 1884, s. 179–82.⁶⁰]

Hra C. C. Massey, Teosofisen Seuran Lontoon loosin jäsenen, pamfletti on arvokas kirjoitus keskusteluun, jonka on aloittanut hra Sinnett nyt julkaistu teos *Esoteric Buddhism*. Kuluneen väitteen mukaan totuus on olemassa riippumatta inhimillisestä erehdyksestä, ja sen, joka haluaisi tietää totuuden, on kohottava sen tasolle sen sijaan, että yrittää naurettavaa tehtävää kiskoa se alas omalle tasolleen. Jokainen metafysikko tietää, että

⁶⁰ Tri Anna Bonus Kingsford ja Edward Maitland julkaisivat joulukuussa 1883 kiertokirjeen nimeltään *A Letter Addressed to the fellows of the London Lodge of the Theosophical Society, by the President and a Vice-President of the Lodge*. Siinä arvioitiin ankarasti A. P. Sinnetin kirjoittaman *Esoteric Buddhismin* opetuksia. Tammikuussa 1884 T. Subba Row yhteistyössä ”erään toisen, vieläkin etevemmän oppineen” kanssa (*Viisauden Mestarien kirjeet*, s. 434) julkaisi pamfletin muodossa vastauksen tähän kiertokirjeeseen. Näitä *Observations etc.* koskeva täydellinen teksti on löydettävissä *Esoteric Writings of T. Subba Row* -nimisestä teoksesta. H. P. B. lisäsi neljä tärkeää alahuomautusta Subba Rown tekstiin. Ne ovat löydettävissä H. P. Blavatskyn teoksesta *Collected Writings*, Osa VI, s. 131–5. Maaliskuussa 1884 tri Kingsford ja hra Maitland julkaisivat pamfletin nimeltään *Reply to the "Observations" of Mr. T. Subba Row, C. T. S., etc.* Samoihin aikoihin Charles Carlton Massey julkaisi erään toisen pamfletin nimeltään *The Metaphysical Basis of "Esoteric Buddhism"*. Vielä on mainittava A. P. Sinnettin samaa aihetta koskeva kirjoitus *Theosophy and "Esoteric Buddhism"*.

absoluuttinen totuus on ikuinen todellisuus, joka kestää kauemmin kuin ohimenevät ilmiöt. *Hunnuttoman Isiksen* Alkusanat esittää ajatuksen hyvin selvästi sanoessaan: ”Ihmiset ja heidän puolueensa, lahkonsa ja koulukuntansa ovat pelkkiä päiväkorentoja maailmassa. Ikuista ja korkeinta on vain timantinkovalle alustalle pystytetty TOTUUS.”

Kieli kuuluu suhteellisuuden maailmaan, kun taas totuus on absoluuttinen todellisuus. Sen vuoksi on turhaa olettaa, että mikään kieli, kuinka vanha ja kehittynyt se onkin, voisi ilmaista abstraktisen totuuden. Viimeksi mainittu on ideoiden maailmassa, ja ideaalinen voidaan havaita tuohon maailmaan kuuluvan aistin avulla... Sanat voivat ainoastaan pukea ajatuksia, mutta mikään määrä sanoja ei voi välittää ajatusta sellaiselle, joka ei kykene tajuamaan sitä. Jokaisella meistä on sisässään piilevä kyky eli meissä uinuva aisti, joka voi ottaa selvää abstraktisesta totuudesta, vaikka tuon aistin kehittyminen tai, oikeammin sanottuna, älymme mukauttaminen tuohon korkeampaan aistiin voi vaihdella eri ihmisissä olosuhteiden, kasvatuksen ja harjoituksen mukaan.

Tuo korkeampi aisti, joka on jokaisen inhimillisen olennon potentiaalinen kyky, on ikuisessa yhteydessä Todellisuuteen ja jokainen meistä on kokenut hetkiä, jolloin ollessamme tuollaisena hetkenä yhteydessä tuohon korkeampaan aistiin, tajuamme ikuiset totuudet. Ainoa kysymys on, miten keskitymme kokonaan tuohon korkeampaan aistiin. Heti kun tajuamme tämän totuuden, pääsemme kasvotusten okkultismin kanssa. Okkultismi opettaa seuraajilleen, minkälainen harjoitus tuo tuollaisen kehityksen. Se ei koskaan dogmatisoi, vaan ainoastaan suosittelee tiettyjä menetelmiä, jotka aikojen kokemus on osoittanut parhaiten sopiviksi tuohon tarkoitukseen.

Mutta aivan kuten harmonia luonnossa on sinfonista epäsointua, samoin myös harmonia okkulttisessa harjoituksessa (toisin sanoen, yksilöllinen inhimillinen kehittyminen) on yksityiskohtien epäsointua. Okkultismin toimintakentän ollessa luonnon tutkimista, sekä sen fenomenaalisia että noumenaalisia puolia, sen järjestys on täydessä sopusoinnussa luonnon suunnitelman kanssa. Erilaiset rakenteet vaativat erilaisia yksityiskohtia harjoituksessa, ja eri ihmiset voivat paremmin tarttua erilaisiin ilmauksiin verhottuun ajatukseen.

Tämä tarve on synnyttänyt erilaisia okkultismin kouluja, joiden toimintakenttä ja ihanne ovat sama, mutta joiden ilmaisutavat ja etenemismenetelmät eroavat. Edes saman koulun opiskelijat eivät välttämättä opiskele yhdenmukaisesti. Tämä osoittaa, miksi ennen tietyn vaiheen saavuttamista *chela* yleensä jätetään yksin ja miksi hänelle ei koskaan anneta luonnon totuuksia koskevia sanallisia tai kirjallisia ohjeita. Se

selittää myös sen, miksi kokelas joutuu läpikäymään määrätynlaisen unitilan tiettyinä ajanjaksona ennen jokaista vihkimystä. Ja hänen onnistumisensa tai epäonnistumisensa riippuu hänen kyvystään sulattaa korkeamman aistinsa havaitsema abstraktinen totuus.

Kuitenkin aivan niin kuin ykseys on luonnon äärimmäinen mahdollisuus, samoin on olemassa tietty okkultismin koulu, joka on tekemisissä ainoastaan yhdistävän prosessin kanssa ja jolle kaikki muut koulukunnat – jotka käyttävät analyyttisiä menetelmiä, missä ainoastaan voi olla erilaisuus – ovat kuuliaisia. Huolellinen lukija havaitsee siten, kuinka järjetön on dogmatismi, joka vaatii menetelmilleen universaalista sovellusta.

Se mitä siis tarkoitetaan advaita-filosofian ja arhatien opin samantyyppisyydellä on, että molempien lopullinen päämäärä eli äärimmäinen mahdollisuus on sama. Yhdistävä prosessi on yksi ja sama, sillä se käsittelee ainoastaan ikuisia totuuksia, abstraktia totuutta, noumenaalista. Ja nämä kaksi filosofiaa kasvavat yhteen, sillä niiden analyyttiset menetelmät kulkevat rinnakkaisia linjoja, toisen edetessä subjektiivisesta ja toisen objektiivisesta näkökulmasta, kohdatakseen lopulta tai suuntautuakseen yhteen yhdessä pisteessä eli keskuksessa. Niinpä kumpikin on toisen täydennys eikä kummankaan voida sanoa olevan täydellinen itsessään.

Tässä olisi muistettava selvästi, että advaita-oppi ei ole peräisin Sankaracharyan ajankohdasta eikä arhatien filosofian alkuperä lähde Gautama Buddhasta. He olivat ainoastaan näiden kahden, ammoisista ajoista olemassa olleen järjestelmän viimeisimmät tulkitsijat. Jotkut luonteet voivat ymmärtää paremmin totuuden subjektiivisesta näkökulmasta käsin, kun taas toisten on edettävä objektiivisesta. Nämä kaksi järjestelmää ovat siis yhtä vanhoja kuin itse okkultismi, samalla kun esoteerisen opin myöhemmät vaiheet ovat vain näistä jommankumman jokin toinen aspekti, yksityiskohtien muuttuessa ihmisten kehittyvän ymmärryksen samoin kuin muiden ympäröivien olosuhteiden mukaan.

Lukemattomia yrityksiä on tehty tämän totuuden tuntemisen elvyttämiseksi, ja sen vuoksi sanoa, että tämänkertainen on ensimmäinen yritys maailman historiassa, on erehdys, jollaisen helposti tekevät ne, joiden ymmärrys on juuri herännyt loistavalle todellisuudelle. On jo esitetty, että tiedon levittämistä ei rajoiteta yhteen menetelmään. Sen haltijat eivät ole koskaan suojelleet sitä tarkasti mistään henkilökohtaisesta tai itsekkästä motiivista. Itse asiassa sellainen mielentila estää tiedon saavuttamisen mahdollisuuden. He ovat joka tilaisuudessa yrittäneet kaikin käytettävissä olevin keinoin antaa sen ihmiskunnan käyttöön. Varmasti on ollut aikoja, jolloin heidän oli tyydyttävä antamaan se vain harvoille valituille oppilaille, jotka, se on muistettava, eroavat tavallisesta ihmiskunnasta vain yhdessä

oleellisessa yksityiskohdassa, joka on se, että he saavuttavat poikkeavan harjoituksen avulla itsekehitysmenetelmän suhteellisen lyhyessä ajassa. Sen saavuttamiseksi tavallinen ihmiskunta voi tarvita pitkiä aikakausia tavanomaisen kehityskulun aikana. Niille jotka ovat perehtyneet kreivi St. Germainin historiaan ja edesmenneen lordi Bulwer Lyttonin teoksiin, ei tarvitse kertoa, että jopa menneen sadan vuoden aikana on tehty jatkuvia yrityksiä nykyisten rotujen herättämiseksi sellaiseen tiedon tajuun, joka auttaa heidän etenemistään ja takaa tulevan onnen.

Ei myöskään pitäisi unohtaa, että filosofisia totuuksia koskevan tiedon levittäminen muodostaa vain murto-osan siitä tärkeästä työstä, johon okkultistit ovat ryhtyneet. Aina kun olosuhteet pakottavat heidät kätkeytymään maailman katseelta, he ryhtyvät erittäin aktiivisesti järjestämään ja opastamaan tapahtumien kulkua vaikuttamalla joskus ihmisten mieliin ja aiheuttamalla toisissa, mikäli mahdollista, sellaisia voimien yhdistelmiä, jotka synnyttävät korkeampaa kehitystä ja muuta tärkeätä työtä henkisellä tasolla. Heidän on tehtävä ja he tekevät tuota työtä nyt.

Ihmiset tietävät sen vuoksi vähän, mitä he todellisuudessa pyytävät hakiessaan *cheluutta*. Heidän on silloin lupauduttava auttamaan MAHATMOJA tuossa henkisessä työssä itsekehitysmenetelmän avulla, sillä heidän itsepuhdistustoiminnassa käyttämällään energialla on dynaaminen vaikutus ja se aiheuttaa suuria seurauksia henkisellä tasolla. Lisäksi he valmentautuvat vähitellen ottamaan aktiivisesti osaa suuressa työssä. Nyt varmaan on ilmeistä, miksi ”ADEPTIKSI TULEE; HÄNTÄ EI TEHDÄ”, ja miksi hän on ”aikakautensa harvinainen kukkaan puhkeaminen”. Edellä olevien seikkojen ei pitäisi koskaan kadota *Esoteric Buddhismin* lukijan näkyvistä.

Tavallisesti filosofisen mielen on hyvin vaikea tajuta sitä ajatusta, että tietoisuus ja älykkyys kumpuavat ei-tietoisuudesta ja ei-älykkyyydestä. Vaikka syvällinen, metafyyssinen äly voi ymmärtää tai mieluummin havaita asian subjektiivisesti, ihmiskunta nykyisessä kehittymättömässä tilassaan voi joka tapauksessa käsittää korkeampia totuuksia vain objektiivisesta näkökulmasta.

Aivan kuten meidän on tavallisessa kielenkäytössä pakko puhua auringon laskusta, vaikka tiedämme että emme puhu auringon liikkeestä, ja aivan kuten meidän on puhuttava maakeskisessä järjestelmässä ikään kuin maa olisi kiinteä piste maailmankaikkeuden keskustassa, jotta opiskelijan kypsyvätön mieli voisi ymmärtää opetuksiamme, niin samalla tavoin abstraktinen totuus on esitettävä objektiivisesta näkökulmasta, jotta ei kovin

terävällä metafyyisellä älyllä varustetut ihmiset voisivat ymmärtää sen helpommin. Siten joku voi sanoa, että buddhismi on rationaalista vedantalaisuutta, kun taas vedantalaisuus on yliluonnollista buddhalaisuutta. Pitäen tämän eron mielessä selitys edellä olevasta vaikeudesta voidaan esittää buddhalaisen näkökulmasta.

Jos lukija palauttaa tässä mieleen MAHATMOJEN vastauksen syyskuun 1883 *The Theosophistissa*⁶¹ julkaistuun ”Englantilaisen jäsenen” kysymykseen V, hän muistaa ”mineraalimonadia” koskevan selityksen. Yksi elämä läpäisee KAIKEN. Tässä voidaan lisätä, että tietoisuus ja älykkyys läpäisevät myös KAIKEN. Nämä kolme ovat luonnostaan potentiaalisina kaikkialla. Mutta me emme puhu mineraalin elämästä, emmekä sen tietoisuudesta tai älystä. Ne ovat siinä ainoastaan potentiaalisina. Erilaistuminen, joka johtaa yksilöitymiseen, ei ole vielä täydellinen. Palalla kultaa, hopeaa, kuparia tai mitä tahansa muuta metallia tai kivenpalasella jne. ei ole tunnetta erillisestä olemassaolosta, koska mineraalimonadi ei ole yksilöitynyt. Persoonallisuuden tunne alkaa muodostua vasta eläinkunnassa.

Mutta okkultisti ei sano kaiken tämän johdosta, että elämä, tietoisuus tai äly eivät olisi potentiaalisesti mineraaleissa. Siten nähdään, että vaikka tietoisuus ja äly ilmenee kaikkialla, kaikki kohteet eivät ole tietoisia tai älyllisiä. Piilevä mahdollisuus kehittyneenä kosmisen kehityslain avulla yksilöitymisasteeseen erottaa subjektin objektista, tai mieluummin subjekti asettuu *upadhiin*⁶² ja persoonallinen tietoisuus tai äly on tajuttavissa. Mutta absoluuttinen tietoisuus ja äly, jolla ei ole *upadhia*, ei voi olla tietoinen tai älyllinen, koska siinä ei ole kaksinaisuutta, ei mitään herättämään älyä tai olemaan siitä tietoinen.

Tästä syystä *Upanishadit* sanovat, että *Parabrahmalla* ei ole tietoisuutta, ei mitään älyä, sillä voimme havaita nämä tilat ainoastaan yksilöitymisemme johdosta, samalla kun meillä ei voi olla, erilaistuneesta ja persoonallisesta tilastamme johtuen, mitään käsitystä erilaistumattomasta, ei-dualistisesta tietoisuudesta tai älystä. Jos luonnossa ei olisi mitään tietoisuutta tai älyä, olisi mielettöntä puhua Karman laista eli siitä että jokainen syy aiheuttaa vastaavan seurauksensa.

⁶¹ Syyskuun 1883 *The Theosophistissa* ”Englantilainen T. S. J.” (Frederick W. H. Myers) esittää kymmenen kysymyksen sarjan luettuaan Sinnettin *Esoteric Buddhismin*. I vastaus V:nteen sisältää joitakin erittäin tärkeitä opetuksia, jotka ovat itsensä Mahatmojen kirjoittamia. (Ks. *Viisaudenmestarien kirjoit*, s. 411.) Loppuihin kysymyksiin on vastannut T. Subba Row. Kyseinen kohta vastauksesta V mineraalimonadista on löydettävissä *Salaisesta Opista*, I, 197-8. Ks. myös alaviite nro 6.

⁶² Objekttiivinen eli käyttövälineen muoto.

MAHATMA sanoo *The Occult World* -teoksessa julkaistussa kirjeessään, että ainetta on mahdoton hävittää, mutta kysyy, voiko nykyajan tiedemies kertoa, miksi luonto *tietoisesti* pitää parempana, että aineen olisi jäätävä häviämättömäksi mieluummin orgaanisessa kuin epäorgaanisessa muodossa. Tämä on hyvin vaikuttava ajatus käsillä olevasta aiheesta. Opiskelumme alussa sallimme helposti sen olettamuksen viedä meidät harhaan, että maapallomme tai planetaarinen ketju tai aurinkokunta muodostaa äärettömyyden ja ikuisuutta voi mitata luvuin. Yhä useammin MAHATMAT ovat varoittaneet meitä tästä virheestä, ja kuitenkin yritämme silloin tällöin rajoittaa äärettömyyden mittoihimme sen sijaan että yritäisimme laajentaa itse sen mittasuhteisiin.

Tämä on johtanut jotkut tietysti eristyneisyyden tunteeseen ja unohtamaan, että sama kosminen kehityslaki, joka on tuonut meidät nykyiseen yksilöllisen erilaistumisen vaiheeseen, johdattaa meidät vähitellen alkuperäiseen erilaistumattomaan tilaan. Sellaiset sallivat itsensä olla niin täynnä persoonallisuuden tunnetta, että he yrittävät kapinoida absoluuttisen ykseyden ajatusta vastaan. Pakottaen itsensä siten eristyneisyyden tilaan he yrittävät hallita kosmista lakia, jolla täytyy olla tehtävänsä: ja luonnollinen seuraus on tyhjäksi tuleminen hajoamisen tuskan kautta.

Tämä muodostaa sen sillan, vaarallisen kohdan kehityksessä, johon hra Sinnett on viitannut teoksessaan *Esoteric Buddhism*. Ja tästä syystä itsekkyyks, joka on seuraus voimakkaasta persoonallisuuden tunteesta, on haitaksi henkiselle kehitykselle. Juuri tämä muodostaa eron valkoisen ja mustan magian välillä. Ja tähän vaikutukseen viitataan, kun puhutaan Rodun lopusta. Tällä aikakaudella koko ihmiskunta jakaantuu kahteen luokkaan, hyvän Lain adepteihin ja noitiin (eli *dugpoihin*).

Tuohon aikaan olemme syöksymässä nopeasti; ja pelastaakseen ihmiskunnan mullistukselta, joka varmaankin yllättää ne jotka elävät vastoin luonnon tarkoituksia, MAHATMAT, jotka työskentelevät sen kanssa, yrittävät levittää tietoa estääkseen tavallaan sen väärinkäytön mikäli mahdollista. Meidän olisi sen vuoksi jatkuvasti muistettava, että nykyaika ei ole kehityksen huippu, ja välttyäksemme tuhoutumiselta emme saa sallia sitä, että meihin vaikuttaa henkilökohtaisen erillisyyden tunne ja sitä seuraava maailman tohina ja turhuus.

Tämä maailma ei muodosta äärettömyyttä, ei myöskään aurinkokuntamme eikä mittaamaton taivaankansi, jonka fyysiset aistimme havaitsevat. Kaikki tämä on vain absoluuttisen äärettömyyden äärettömän pieni atomi. Persoonallisuuden ajatus rajoittuu fyysisiin aisteihimme, joiden kuuluen *rupa lokaan* (muotojen maailmaan) on hävittävä, koska me emme näe mitään pysyvää muotoa missään. Kaikki on muutoksen alaista, ja mitä

enemmän me elämme ohimenevässä persoonallisuudessa, sitä enemmän joudumme lopullisen kuoleman eli totaalisen tyhjäksi tulemisen vaaraan. Ainoastaan seitsemäs prinssiippi, *âdibuddha*, on absoluuttinen todellisuus.

Objektiivinen näkökulma lisää kuitenkin edelleen tuota *dharmaa*, sillä seitsemännen prinssiipin käyttöväline eli sen upadhi, on samanaikainen herransa ja mestarinsa, *âdibuddhan*, kanssa; koska se sanoo, että ei mitään ei voi syntyä ei mistään. Oikeampi muoto ilmaista ajatus olisi, että *pralayan* tilassa kuudes prinssiippi on seitsemännessä ikuisena mahdollisuutena ilmetäkseen kosmisen aktiivisuuden kauden aikana. Tarkasteltuna tässä valossa sekä seitsemäs että kuudes prinssiippi ovat ikuisia todellisuuksia, vaikka olisi oikeampaa sanoa, että seitsemäs prinssiippi on ainoa todellisuus, koska se jää muuttumattomaksi sekä kosmisen aktiivisuuden aikana että myös kosmisen levon aikana, kun taas kuudes prinssiippi, upadhi, vaikkakin sulautuneena seitsemänten *pralayan* aikana, muuttuu manvantaran aikana, erilaistuen ensin palatakseen erilaistumattomaan tilaansa kun *pralayan* aika lähestyy. Tätä näkökulmaa hra Subba Row käsitteli artikkelissaan ”Persoonallinen ja Persoonaton Jumala”,⁶³ joka oli vastaus hra Humelle, joka puhui silloin arhatien filosofiasta.

Nyt vedantalainen oppi sanoo, että *Parabrahma* on *absoluuttinen todellisuus*, joka ei koskaan muutu ja on siten sama kuin arhatien *Adi Buddha*. Samalla *mulaprakriti* on tuo Parabrahman aspekti, joka lähettää *manvantaran* aikana itsestään *purushan* ja *prakritin*, ja muuttuu siten kosmisen aktiivisuuden kauden aikana. Koska *purusha* on voima, joka pysyy muuttumattomana kauttaaltaan, tuo *mulaprakritin* aspekti on sama kuin *Parabrahma*. Tästä syystä *purushan* sanotaan olevan sama kuin *Parabrahma* eli *absoluuttinen todellisuus*. Samalla *prakriti*, erilaistunut kosminen aine, muuttuu jatkuvasti ja on siten tilapäinen, muodostaen ilmiöllisen kehityksen perustan. Tämä on puhtaasti subjektiivinen näkökulma, josta Subba Row keskusteli edesmenneen, itseään advaitiksi väittäneen Almoran Swamin kanssa.

Huolellinen lukija huomaa siten, että Subba Rown esityksissä ei ole mitään ristiriitaisuutta, kun hän sanoo objektiivisesta näkökulmasta katsoen, että *mulaprakriti* ja *purusha* ovat ikuisia, ja kun hän toisaalta sanoo subjektiivisesta näkökulmasta käsin, että *purusha* on ainoa ikuinen todellisuus. Hänen arvostelijansa on tahattomasti sekoittanut kaksi näkökulmaa poimiessaan otteita kahdesta eri artikkelista, jotka on kirjoitettu eri näkökulmista, ja hän kuvittelee, että Subba Row on tehnyt virheen.

⁶³ Julkaistu helmi- ja maaliskuun 1883 *The Theosophistissa*.

Nyt on kiinnitettävä huomio ajatukseen *dhyani-chohaneista*. Edellä on jo sanottu, että kuudes ja seitsemäs periaatti ovat sama kaikessa, ja tämä ajatus tulee selväksi kaikille, jotka lukevat huolellisesti edeltävät huomautukset. On myös lisätty, että kuudes periaatti, ollen *mulaprakritin* erilaisuus, on henkilökohtainen kuinka korkea ja kaikkialla läsnä oleva tuo persoonallisuus sitten onkin. Advaita-filosofiassa *dhyani-chohanit* vastaavat *Isvara*a, Demiurgia. Menujen (Manujen?) seitsemännen periaatin *ulkopuolella* ei ole mitään *tietoista Isvara*a, kuten karkeasti ymmärretään. Tämän ajatuksen hra Subba Row halusi ilmaista sanoessaan: ”ilmauksia, jotka viittaavat tietoisesta *Isvaran* olemassaoloon, ja joita on löydettävissä sieltä täältä *Upanishadeista*, ei pidä kääntää kirjaimellisesti”. Hra Subba Row esitys ei sen vuoksi ole ”täysin selittämättömissä” eikä ”rohkea”, koska se on yhdenmukainen *Sankaracharyan* opetuksen kanssa.

Dhyani-chohanit, jotka edustavat kosmista yhteisyyttä, ovat maailmojen välittömiä luojia ja ovat siten samoja kuin *Isvara* tai demiurginen järki. Mutta niiden tietoisuus ja äly, kuuluu kuudenteen ja seitsemänteen aineen tilaan, ovat sellaisia, että me emme voi havaita niitä niin kauan kuin jääme mieluummin eristyneisyyteemme emmekä siirrä yksilöllisyyttämme kuudenteen ja seitsemänteen periaattiin. Maailmojen luojina ne ovat maailmankaikkeuden primäärisiä periaatteja, vaikka ne ovat samalla kosmisen kehityksen *tulos*. *Dhyani-chohanien* tietoisuuden väärin ymmärtäminen on synnyttänyt yleisen karkean käsityksen Jumalasta.

Vähän tuntuvat dogmaattiset teistit ymmärtävän ajatellessaan, että heidän vallassaan on tulla *dhyani-chohaneiksi* tai *Isvaraksi* tai heissä on vähintään piilevänä mahdollisuutena kohota tuohon korkeaan henkiseen asemaan, jos he vain haluavat työskennellä luonnon *kanssa*. He eivät tunne itseään ja sallivat siten tulla viedyksi ja haudatuksi henkilökohtaisen erillisyydentunnon alle, katsoen luontoa jonakin itsestään erillään olevana. He eristävät itsensä siten luonnon *hengestä*, joka on ainoa ikuinen absoluuttinen todellisuus, ja kiirehtivät kohti omaa hajoamistaan.

Lukija käsittänee nyt, että *Esoteric Buddhism* ei ole materialistinen rakennelma. Se on, kuten hra Sinnett kutsuu sitä, ”yliluonnollista materialismia”, joka on ei-materialismia, aivan kuten absoluuttinen tietoisuus on ei-tietoisuus ja absoluuttinen persoonallisuus, josta hra Massey puhuu, on ei-persoonallisuus.

Kukaan okkultisti ei kiellä hra Massey'n kehityskuvausta idealistisesta näkökulmasta, mihin hän pamflettinsa lopettaa. Kirja esittää niin erilaisia näkökulmia, että eri osat on varmasti kirjoitettu eri aikoina. Se on epäilemättä arvokas lisä olemassa olevaan kirjallisuuteen ja ”*Esoteerisen*

*Buddhism*in metafyyssisen perustan” tutkijat tulevat lukemaan sitä erittäin suurella mielenkiinnolla.

JÄLKIKIRJOITUS

Kun edellä oleva oli ladottu, sain kopion rva Kingsfordin ja hra Maitlandin kirjoituksesta *Reply to the "Observations" of Mr. T. Subba Row*. Koska useimmista siinä olevista kysymyksistä on keskusteltu jo edellä olevassa artikkelissa, huomio on nyt rajoitettava kolmeen tai neljään tärkeään kohtaan, jotka on esitetty tuossa pamfletissa.

Useammin kuin kerran on *The Theosophistissa* ollut arvovaltainen selitys sen johdosta, että kahdeksatta piiriä ei saa sekoittaa näkyvään kuuhun. Pamfletin tekijät ovat epäilemättä oikeassa tässä suhteessa.

Subjektiiivisesta näkökulmasta sanottuna, paikasta ja ajasta puhuminen on järjetöntä, koska viimeksi mainitut ovat pelkkiä suhteellisia termejä ja sellaisina rajoitetut ainoastaan ilmiölliseen. Abstrakti avaruus ja ikuisuus ovat jakamattomia; ja sen vuoksi se, että yrittää kiinnittää aikaa ja paikkaa, ikään kuin ne olisivat absoluuttisia todellisuuksia, ei ole metafyyssistä eikä filosofista. Kuitenkin objektiivinen näkökulma on olennainen, kuten jo on osoitettu. Luonnon taloudessa kaikki on oikealla paikallaan, ja olla välittämättä tietystä tasosta on juuri niin epäloogista kuin sen yliarvioiminenkin.

Todellinen tieto pitää sisällään oikean erottamiskyvyn: kyetä käsittämään, mikä ilmiö saa aikaan minkäkin tehtävän, ja miten käyttää sitä inhimilliseen kehitykseen ja onneen. Sekä objektiivinen että subjektiivinen näkökulma yhtä hyvin kuin induktiivinen ja deduktiivinen menetelmäkin ovat sen vuoksi välttämättömiä *todellisen* tiedon saavuttamiseksi, mikä on *todellista* voimaa. Näin juuri inhimillinen luonne yhdistää tietyt ilmiöt tiettyihin abstrakteihin ideoihin, päätettyään tietenkin etukäteen tarkan suhteen näiden kahden välillä. Näiden huomautusten myötä jätetään lukijoiden intuition varaan löytää suhde kuun vaiheiden ja okkultistien tunteman kahdeksannen piirin tilan välillä.

Seuraavaksi tulemme kysymykseen *dhyani-chohaneista*. Mitä niiden arvellaan olevan, sitä on jo käsitelty edeltävässä artikkelissa. Tässä huomautettakoon kuitenkin, että käsiteltävänä olevan pamfletin etevät ja oppineet kirjoittajat näyttävät sotkevan sekä subjektiivisen että objektiivisen näkökulman sanoessaan:

”Me myönnämme, että esittämäämme vaikeutta, joka koskee dhyan-chohanien ottamaa osaa kosmoksen tuotannossa, ei poista se esitys, että ’koska ei voi olla ikuisuuden alkua, ei voi myöskään olla ensimmäisiä *dhyani-chohaneja*’ – jos meidän on pidettävä näitä inhimillisinä, eikä

emanaatioina, vaan kehityksen tuotteina. Sillä sekä loogisesti että kronologisesti tuottajan on edellettävä tuotetta, ilmentäjän ilmennystä. Vai pyydetäänkö meitä uskomaan, että ennen *ilmennystä* ja siitä riippumatta ei ole mitään – *Oletoa*; usko, joka sisältäisi opin, että ilmennys *virtaa ulos* Olennosta; toisin sanoen, että kosmos on Jumala.”

Ehkä vaikeus voidaan poistaa, kun muistetaan, että *dhyani-chohanit* edustavat kosmista älyä ja tietoisuutta, ja käsityksemme kronologiasta on ristiriitainen ikuisuusajatuksen kanssa, ja kun subjektiiviset ja objektiiviset näkökulmat tajutaan eri aspekteissaan. *Dhyani-chohaneja* voidaan pitää *Kabbalan elohimeina*, samalla kun kabbalistien ”jumalan seitsemää henkeä” edustaa Idän opetuksessa primaariset *seitsemän energiakeskusta*, jotka kuuluvat ”peruuttamattomasti jumalaiseen luontoon kuin prisman seitsemän sädettä valoon”.

Saanemme vakuuttaa oppineille kirjoittajille, että Idän okkulttisen opetuksen mukaan: ”Kun rotu on saavuttanut fyysisen älyllisyytensä huippukohdan ja kehittänyt korkeimman sivistyksensä, sen eteneminen kohti absoluuttista pahaa” keskeytetään hävittämällä, mikäli mahdollista, ”sen väärät ja turmiolliset käytös- ja ajatusrakennelmat... Tämä tapahtuu ihmisen henkisen tietoisuuden sellaisen sisäisen lisäävautumisen avulla, että se täydentää ja korjaa pelkkää älyä ja puhdasta intuitiota ja saa siten ihmisen tajuamaan korkeammat mahdollisuutensa.” Teosofisen Seuran perustaminen ja kasvu on yksi osoitus siitä, kuten jo on sanottu. Johtuen sitä paitsi Karman opin oikeasta ymmärtämisestä samoin kuin sen käsittämisestä, mitä jo on sanottu artikkelissa *Fragments*⁶⁴ itsemurhaajien ja ennenaikaisesti kuolleiden jälkitiloista, tulee selväksi, että *dugpojen* pahojen tekojen seurausten vaikutus on todennäköisesti pahempi tietyissä tapauksissa ja olosuhteissa, kun ne ovat hengiltä kuin niiden eläessä.

Ensiksikin niiden *elementaarit* vaikuttavat todennäköisesti muutamiin herkkiin ihmisiin, jotka voidaan siten vetää heidän itsensä tietämättä kohti paha. Sitten yhden pahan persoonallisuuden ennenaikainen kuolema voi vaikuttaa lukemattomiin muihin pahaan taipuvaisiin persoonallisuuksiin samankaltaisuuden lain mukaan, koska edellisellä ei elämässä ole ollut perinpohjaisia mahdollisuuksia viedä loppuun sen pahan *karman* vaikutuksia. Koska niihin kaikkiin vaikuttaa enemmän tai vähemmän pelkästään itsekkäät ja persoonalliset asiat, niiden keskuudessa ei voi olla täydellistä ykseyttä ja niiden ”voimia” käytetään yleisesti ja joskus ne

⁶⁴ ”Fragments of Occult Truth.”

kulutetaan loppuun riidoissa ja erimielisyyksissä puolueiden ja lahkojen parissa.

Olosuhteiden ollessa edellä kuvatun kaltaiset huomataan, että rodun fyysinen tuhoaminen pyrki lisäämään mielummin pahoja vaikutuksia kuin toisin. Ei kuitenkaan pitäisi unohtaa, että nuo entiteetit, jotka ovat ikään kuin saavuttaneet Mustan magian ruhtinaan suuruuden ja aseman, lopuksi pyrkivät ryhmittymään kuin tehdäkseen itselleen mahdottomaksi ulottaa vaikutuksensa hyvin rajoitetun alueen ulkopuolelle. Tästä mahdollisuudesta voidaan ehkä ottaa vaarin; eikä kukaan tule kieltämään, että kyseessä on tietynlainen fyysinen tuhoaminen, jonka avulla ne kaikki rajoitetaan ikään kuin yhteen kohtaan, kunnes koittaa totaalinen tyhjäksi tuleminen.

Juuri tähän tuhoamiseen Subba Row viittaa artikkelissaan ”Observations”.⁶⁵ Ilmaisua ”absoluuttinen paha” on käytetty samassa merkityksessä kuin matemaatikot joskus käyttävät termejä ”nolla” ja ”ääretön määrä” – osoittamaan teoreettista rajaa.

Nyt voidaan sanoa muutama sana *Buddhan* käsitteestä. Kun hra Subba Row puhuu *Buddhan* historiallisesta aspektista, hän todennäköisesti viittaa *Gautama Buddhaan*, joka oli historiallinen henkilö. On kuitenkin samalla muistettava, että jokainen entiteetti, joka samastuu tuohon Gautamaa edustavan jumalaisen viisauden säteeseen, on Buddha; ja siten lienee ilmeistä, että voi olla vain yksi Buddha kerrallaan, tuon adeptiuden erityisen säteen korkein tyyppi.

Koska tämän kirjoituksen tarkoitus on ollut selvittää totuutta keskustelun avulla – sellaisessa hengessä jonka olisi elähdytettävä jokaista todellista filosofista tutkimusta – toivomme onnistuneemme jättämään kokonaan pois tarkastelusta kaikki persoonalliset kysymykset – jotka niin usein pilaavat metafyyssisten perusteiden voiman. Teosofisen Seuran päätarkoitus on inhimillinen valistus ja todellinen kehitys, joka voidaan saavuttaa ainoastaan epäpersoonallisten älyllisten keskustelujen avulla, siten edistäen Veljeyttä, joka on muodostettu keskinäisen älyllisen myötätunnon pohjalta.

⁶⁵ Nämä T. Subba Rown ”Observations” on julkaistu uudelleen hänen teoksessaan *Esoteric Writings*, jonka on julkaissut Tookaram Tatyä.

[157]

SELITYSTÄ KAIVATAAN

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 8, toukokuu 1884, s. 203]

Muutama vuosi sitten vierailin muutaman sukulaisen luona Z:ssa, Sveitsissä. Eräänä iltana luonamme järjestettiin kutsut, ja joku ehdotti istunnon järjestämistä. Läsnä ollut protestanttipappi vastusti sitä, mutta hänen vastalauseensa hylättiin, ja pöydän ääressä alkoi tapahtua. Kun hengeltä (?) kysyttiin sen nimeä, se sanoi vasta vähän aikaa sitten kuolleen ompelijattaren nimen. Kuultuaan tämän nimen kaikki alkoivat nauraa, koska kyseinen ompelijatar oli ollut hyvin outo ja eriskummallinen henkilö. Mutta pian tätä hilpeyttä seurasi vakavampi mieliala, koska kysyttäessä, missä hän oli, hän (henki) vastasi, että hän oli helvetissä. Sitten hän kertoi myrkyttäneensä äitinsä ja antoi myrkyn nimen, paikan mistä se oli ostettu ja muita yksityiskohtia olosuhteista. Hän kertoi myös yksityiskohtia omista hautajaisistaan ja hautajaissaarnan tekstin, mutta tämä osa viestistä voidaan selittää saarnan pitäneen papin läsnäololla.

Kuitenkaan hänen äitinsä kuolemaa ei ollut pidetty epäluonnollisena, mutta tämän henki-ilmoituksen seurauksena yleinen mielipide alkoi vaatia asian tutkimista. Ruumis kaivettiin esiin ja tutkittiin, myrkky löydettiin ja se todettiin ostetuksi ilmoitetusta apteekista, ja kertomuksen jokainen yksityiskohta vahvistettiin.

A. v. H....⁶⁶

Selitys. – Jotkut voivat ehkä olla sitä mieltä yhteydessä olleen hengen äidin murhaa koskevien yksityiskohtien vahvistuksesta, että ne todistavat ”oikean hengen” yhteydenotosta. Katsotaanpa kuitenkin, voidaanko asialle esittää mitään järkevämpää ja tieteellisempää selitystä. Okkulttiset oppimme selittävät, että tavallisen ihmiskunnan tapauksessa *kuori* (joka muodostuu neljännestä periaateesta ja karkeimmasta osasta viidettä) elää tietyn ajan kauemmin kuin fyysinen ruumis. Tämän ajan pituus riippuu suurelta osin yksilön *karmasta*, onko kyse mentaalisisistä haluista vai fyysisistä teoista. Siten ei ole vaikeata käsittää sitä mahdollisuutta, että äidinmurhan kauhean teon aiheuttama katumuksen tunne on voinut vaikuttaa niin voimakkaasti

⁶⁶ Rva Agathe de Haemmerlé Odessasta, Venäjältä, oli H. P. Blavatskyn hyvä ystävä.

ompelijattaren kuolevaan ajatukseen, että se on jäänyt toistaiseksi vaikuttamaan tuohon yhtymään eli neljänteen periaatteeseen sekä alempiin osiin viidettä periaatetta, missä muisti ja fyysinen tietoisuus ovat.

Pappi – luokkansa edustaja, jonka koko mielenkiinto ammatillisesta taipumuksesta johtuen suuntautuu yleensä katuviat syntisiä kohtaan – ollen lisäksi ompelijattaren hautajaiset toimittanut henkilö on läsnäolollaan voinut antaa *kuorelle* ärsykkeen, jos sellaista tarvittiin (koska ompelijattari oli kuollut vain vähän ennen istunnon pitämistä ja niin muodoin tarvitsi tuskin mitään ärsykettä) purkautumistien antamiseksi niin ahdistavan luonteiselle ajatukselle. Ompelijattaren ”kuoren” tunnustus, että hän ”oli helvetissä”, riittää osoittamaan kenelle tahansa ajattelevalle ihmiselle, että yhteydenottaja ei ole voinut olla ”henki” ja se puhui helvetistä vain, koska se löysi valmiin kuvan siitä papin aivoista. On tarpeetonta mainita tässä, että okkultismi ei myönnä minkään oikeaoppisen helvetin olemassaoloa, vaikka pahoilla henkilöillä on erilaiset mentaalisen kärsimyksen asteensa *avitchin* tilassa.

D.K.⁶⁷

[159]

KIRJE RVA CABLESILLE

Teosofisen Seuran Sihteerin toimisto
Adyar (Madras), Intia, 25.5.1884

Rva Josephine W. Cables, T. S. J.⁶⁸
40 Ambrose St., Rochester, N. Y., U. S. A.

Hyvä rouva ja Sisar

Minulla on ollut ilo lukea huolellisesti kirjeenne, jonka sain kaksi päivää sitten. Ihan aluksi olisi tajuttava, että mahatmat ovat alituisesti ja lakkaamatta auttamassa ihmiskuntaa sen kehityksen tiellä. Mitä korkeammalle he kohoavat, sitä enemmän he yhtyvät pysyvämpään ja kaikkialla läsnä

⁶⁷ Allekirjoittanut ”D. K.” ja mitä todennäköisimmin Dâmodar, vaikka viimeinen kirjain M. puuttuu.

⁶⁸ Rva Josephine W. Cables oli Teosofisen Seuran Rochesterin osaston sihteeri. Myöhemmin hänestä tuli *The Occult World* -aikakauslehden toimittaja.

olevaan. Itse asiassa juuri tämä ykseys ilmaisee kehityksen. Siten eräässä mielessä todellisten mahatmojen voidaan sanoa olevan miltei kaikkialla, vaikka he eivät ehkä huomaa kaikkea. Mutta toisaalta he eivät voi olla kiinnittämättä huomiotaan siihen, mihin magneettinen vetovoima vetää heitä; ja tästä syystä huomion kiinnittäminen mahatmoihin riippuu jokaisesta itsestään.

Meidän on myös muistettava, että se mitä olemme on seurausta siitä mitä olimme, ja tästä syystä mistä tahansa nautimme tai kärsimme, se on erehtymättömän karman lain määräämä ansaitsemamme palkka. Kehittymättömistä mielistämme erilaiset kärsimykset voivat näyttää luonnon epäoikeudenmukaisilta teoilta. Mutta meidän ei pidä unohtaa, että oikeudenmukaisuus on luonnon muuttumaton ja pohjimmainen laki. Ja jos jokin tulos näyttää epäoikeudenmukaiselta, sen on kuitenkin oltava jonkin kaukaisen syyn seuraus, vaikka ilmeinen ja välitön syy näyttääkin ehkä tuottavan epäoikeudenmukaisen seurauksen. Kuitenkin kaikki on oikein luonnossa.

Meidän on tuotettava sellaisia syitä, että ne tekevät tulevan kohtalomme paremmaksi ja takaavat tulevan kehityksemme, mutta me emme voi puuttua seurauksiin. Tietenkin on mahdollista, että kun tietyt syyt vaikuttavat, me voimme yhdistää niihin jonkin syyn tai syiden joukon lieventämään seurausta; mutta emme saa unohtaa, että meidän on mahdotonta hävittää jo aiheutettuja syitä. Jos me sitten haluamme nousta korkeammalle, meidän on saatava aikaan tarvittavat olosuhteet.

Ensiksi tiedämme, että korkeammat tilat ovat yhä enemmän kaikkialla läsnä olevia. Tästä syystä meidän on ensin keskitettävä *manaksemme* (viides prinssiippi) korkeampiin, kaikkialla läsnä oleviin tiloihin, ja tämän voimme tehdä ainoastaan pitämällä itsemme jatkuvasti erossa alemmista haluista jne., jotka kytkevät meidät ahtaaseen persoonallisuuteemme, ja siirtämällä tietoisuutemme *jumalaiseen atmaan* ja sen käyttövälineeseen (6. ja 7. prinssiippi) jalostamalla lakkaamatta itsessämme korkeimpia pyrkimyksiä.

Mitä enemmän onnistumme tässä työssä, sitä enemmän saamme tietoa, sillä seitsemäs prinssiippi on itse absoluuttinen tieto, ja eläen siinä tavallaan elämme tiedossa.

Toiseksi meidän on tiedettävä, että edistääksemme ajatuksen puhtautta itsessämme muiden puhtaiden ajatusten on ympäröitävä meitä. Tästä syystä mitä enemmän autamme muita olemaan puhtaita opettamalla heille *karman lakia* ja *kosmisen kehityksen lakia*, sitä enemmän autamme itseämme, sillä muiden puhtaus kohottaa ympäröivää objektiivista luontoa subjektiivisempaan tilaan, ja nuo subjektiiviset virtaukset vaikuttavat meihin takaisin ja

auttavat meitä korkeammassa kehityksessämme. Sen tähden *epäitsekkään ihmisrakkauden* tunteminen on elintärkeää. Samoin on erottamiskyky ja äly, joka voi ymmärtää oikein *karman lain* eli *syyn* ja *seurauksen lain* toimintaa. Tulette niin ollen huomaamaan, että mikään asioihin puuttuminen tai puoltaminen ei ole tarpeen, ja *mahatmoille* kenen tahansa auttaminen on pelkästään seuraus oikeasta vetovoimasta – muuttumaton *luonnonlaki*, jota kukaan ei voi kumota.

Olen tutustunut huolellisesti perustamaanne uuteen lehteen ja toivotan sille onnea ja menestystä. Teosofinen Seura tarjoaa jokaiselle parhaat keinot auttaa ihmiskuntaa ja siten auttaa itseään. Jokainen, joka lisää sen hyödyllistä vaikutusta *epäitsekkäästi*, voi tulla *Mahatmojen* ja *luonnon* palkitsemaksi.

Veljelliset terveiset kaikille veljille ja sisarille.

Kunnioittavasti
DAMODAR K. MAVALANKAR

[162]

ESOTERIC BUDDHISM JA HINDULAISUUS

[*The Theosophist*, V vuosik., nro 9, kesäkuu 1884, s. 223–5]

(Dâmodarin selitys artikkeliin ”A Brahman Theosophist”. Tähän selitykseen T. Subba Row liitti oman selityksensä. Siinä on jaotustaulukko, joka on löydettävissä myös H. P. Blavatskyn *Salaisesta Opista*, Osa I, e157.)

Selitys.– Julkaisemme edellä mainitun kirjeen, koska se esittää kohteliaasti ja oivallisesti lukuisten hinduveljiemme näkemyksiä. Samalla meidän on ilmoitettava, että hSinnettin viimeisimmälle teokselle ei annettu nimeä *Esoteric Buddhism* sen vuoksi, että siinä esitetty oppi pitäisi samastaa johonkin tiettyyn muotoon tuota uskoa, vaan koska *Buddhalaisuus* tarkoittaa *buddhojen*, viisaiden, oppia, VIISAUSUSKONTOA. Ainakin se oli ajatus, kun nimen käytölle annettiin lupa. Meidän on nyt vain tehtävä yksi huomautus sen suhteen mitä kirjoittajamme sanoo *eksoteerisesta hindulaisuudesta*.

Hindut ovat tutkineet vuosikausia uskonnollisia kysymyksiä. Näin ollen eri koulukunnat ovat esittäneet kaikkia mahdollisia näkökantoja. Äärimmäiset materialistit, positivistit, teistit, dualistit, ei-dualistit jne., jne., voivat

yksin ja yhdessä lainata muinaisia auktoriteetteja edukseen. Siksi on äärimmäisen vaikeaa sanoa, onko eksoteerinen hindulaisuus lähempänä esoteerista oppia kuin jokin toinen usko. Joku voi sanoa, että hindulaisuuden jokin *erityinen muoto* on paljon lähempänä okkulttista oppia kuin mikään muu; ja siinä kaikki. Meidän on sanottava hiukan enemmän. Vaikka Sinnettin kirja käyttää buddhalaista fraseologiaa, meidän kirjoittajamme on täytynyt huomata, että *The Theosophist* käyttää lähes poikkeuksetta vedantalaista ilmaisumuotoa. Siten teosofisen kirjallisuuden lukijat huomaavat, että vaikka nuo kaksi uskoa voivat käyttää eri fraseologiaa, niiden takana olevat ajatukset ovat samat.

D. K. M.

Seitsemäinen jaotus Intian eri järjestelmissä

Haluamme ilmoittaa, että Sinnettin tarkoituksena ei koskaan ollut esittää, että buddhalaisuus, yleisesti käsitettynä, olisi lähimpänä muinaista viisaususkontoa. Hänen väitteensä merkitsee yksinkertaisesti sitä, että tiibetiläinen muoto eksoteerista buddhismia on tällä hetkellä lähempänä esoteerista oppia kuin mikään muu yleinen uskonto; ja tämä johtuu Tiibetissä olevan suuren himalajalaisen veljeskunnan mukanaolosta ja heidän jatkuvasta ohjauksestaan, huolenpidostaan ja johdostaan. Hra Sinnettin kirjalle annettu nimi ei ole harhaanjohtava tai kyseenalainen, kun käsitetään selvästi siinä esitettyjen oppien läheinen yhteys Intian muinaisten rishien oppeihin. Koska edellä mainitun artikkelin kirjoittaja näyttää epäilevän ihmisen seitsemäisen rakenteen sijoittumista Sinnettin esittämässä muodossa arjalaishindulaiseen okkulttiseen järjestelmään, esitämme tässä kohtaa taulukkomuodossa vedantalaisten opettajien tuntemat vastaavat periaatteet.

"Esoteric Buddhism"	VEDANTA	TARAKA RAJA YOGA	
1. Sthula sarira	Annamaya Kosa	} Sthulopadhi	
2. Prana	} Pranamaya Kosa		
3. Pranin käyttöväline			
4. Kama Rupa	} Manomaya Kosa	} Sukshmopadhi	
5. Mieli { a) Halut, tunteet jne. b) Vijñanam			Vijñanamaya Kosa
6. Henkinen sielu			Anandamaya Kosa
7. Atma	Atma	Atma	

Edellä olevasta taulukosta näkyy, että buddhalaisen jaotuksen kolmatta periaatetta ei ole mainittu erikseen vedantalaisessa jaotuksessa, koska se on pelkästään pranin käyttöväline. Siitä näkyy myös, että neljäs periaatte sisältyy kolmanteen kosaan, koska tuo periaatte on vain käyttövälineenä tahdonvoimalle, joka on vain mielen energiaa. On myös huomattava, että vijñanamaya kosa on erillään manomaya kosasta, koska kuoleman jälkeen mielen alempi puoli, jolla niin sanoaksemme on läheisempi yhteys neljättä kuin kuudenteen periaatteiin, eroaa mielen korkeammasta puolesta, joka kiinnittyy kuudenteen periaatteiin ja on itse asiassa ihmisen korkeamman henkisen yksilöllisyyden perusta.

Voimme tässä myös huomauttaa lukijoillemme, että viimeisessä sarakkeessa oleva luokitus on paras ja yksinkertaisin kaikkia raja yogan käytännöllisiä tarkoituksia varten. Vaikka ihmisessä on seitsemän periaatetta, niillä on vain kolme selvästi erotettavaa upadhia, joissa kussakin hänen *atmansa* voi toimia muista riippumatta. Adepti voi erottaa nämä kolme upadhia toisistaan tappamatta itseään. Mutta hän ei voi erottaa seitsemää periaatetta toisistaan hävittämättä samalla omaa kokoonpanoaan.

T. S. (T. Subba Row)

[165]

KIRJE H. P. BLAVATSKYLLE

[Alkuperäinen kirje on Adyarin arkistossa. Dâmodar vieraili astraaliruumiissaan H. P. B:n luona Lontoossa.]

Adyar, Madras, huhtikuun 16. pnä 1884

Kunnioitettu Upasika⁶⁹

En voinut saada selvää, mitä te halusitte täältä, kun tulitte tänne 15. päivän aamulla noin kahden kolmen maissa Madrasin (Chennai) aikaa. Sen vuoksi yritin yöllä tulla kysymään teiltä. Kello oli kymmenen ja yhdentoista välillä illalla täällä; niinpä sen on täytynyt olla 5–6 iltapäivällä Lontoon aikaa.

Kuka oli se herrasmies, joka istui lähellänne suuren peilin alla ja mitä se lyhyt vanha nainen oli tekemässä. Luulen että huoneessa oli useita muita tuolloin; mutta en voinut saada selvää, kuinka monta tai keitä he olivat. Jos olisin tiennyt tuolloin, että olitte niin monen ihmisen ympäröimänä, en olisi yrittänyt tulla sinne. Olisin voinut tavata teidät myöhemmin yksin ollessanne. Mutta miksi pyysitte minua tekemään itseni näkyväksi kaikille? Te tiedätte, että olen vielä vasta-alkaja tällä alalla. Yritin vain, koska te pyysitte minua tekemään niin. Onnistuinko vai en, sitä en tiedä.

Ja koko asian päätarkoitus ei tullut aivan loppuun suoritetuksi. Tahdoin tietää tarkalleen, miksi olitte tullut tänne? Kuulin jotakin matka-arkusta. En oikein muista, tahdoitteko minun huolehtivan jostakin, minkä te olitte lähettänyt vai tahdoitteko minun lähettävän teille jotakin. Olen kuitenkin lähettänyt teille paketin ja uskon sen olevan sitä mitä tarkoittite.

Löysittekö taskustanne tiibetinkielisen määräyksen MESTARILTA tulla tänne, mitä asiaa hän lähetti minut toimittamaan uudelleen luoksenne? Toivon, että ette te itse eivätkä siellä olleet ystävät puhuisi tästä kenellekään ja ettei siitä kerrottaisi julkisesti Psykkisessä Tutkimusseurassa tai muissa sellaisissa paikoissa. Olen varma, että hra Ewen ja muut olisivat tehneet niin, ellen olisi pyytännyt teitä nimenomaan estämään sen julkistamista, että hra Ewen oli nähnyt minun tulevan tapaamaan teitä ja eversti Olcottia ja tekevän munauksen.

⁶⁹ Upâsikâ tarkoittaa naispuolista maallikko-oppilasta buddhalaisuudessa. H. P. Blavatskyn läheiset ystävät kutsuivat häntä usein tällä nimellä.

Toivon, että en ole tehnyt erehdystä lähettäessäni teille paketin.

Aina kunnioittavasti ja vilpittömästi teidän

DAMODAR K. MAVALANKAR

[167]

MESTAREITA KOSKEVA LAUSUNTO

[Alun perin julkistettu ensimmäisessä ja luottamuksellisessa *Reportissa*, jonka julkaisi Psykkinen Tutkimusseura joulukuun tienoilla 1884, s. 87–88.]

Adyar (Madras), Intia
Syyskuun 23. pnä 1884

Muistio

Koska on pidetty toivottavana koota todisteita okkulttisten ilmiöiden esiintymisestä madame Blavatskyn poissa ollessa, haluan tässä sanoa muutaman sanan asiasta. Minun on ensin ilmoitettava, että minulla oli selvä varmuus Himalajan mahatmojen olemassaolosta kauan ennen kuin olin kuullut Teosofisesta Seurasta, vieläpä ennen kuin se oli edes perustettu Amerikassa. Koska olin uskonnollisuuteen taipuvainen, pyrkimysteni alituisena päämääränä ja tarkoituksena oli päästä henkilökohtaiseen yhteyteen joogien kanssa. Kun jotkut oikeaoppiset bramiinit kertoivat minulle, että tässä kali yugassa ei voitaisi löytää ketään todellista joogia, väitin aina, että joko ketään joogia ei voinut olla *missään* yogassa tai jos heitä oli ollut aikaisemmin, samanlaisia henkilöitä on oltava nytkin, olipa heidän lukumääränsä sitten kuinka pieni tahansa nykyään. Pyhä kirjallisuutemme oli täynnä tapauksia tuollaisten suurten ihmisten elämistä, enkä voinut koskaan uskoa, että se kaikki olisi ollut vain runoilijan aivojen mielikuvi-tusta.

Noilla ihmisillä on oltava seuraajansa, jotka elävät samoissa syrjäisissä paikoissa maailmaa, seuraten maailman kohtaloita ja auttaen jokaista yksilöllistä yritystä kohota kehityksen portailta. Lisäksi maailmassa on niin paljon pahaa, että tasapainoa ei voitaisi ylläpitää ilman elävien joogien

vaikutusta vastakkaisella puolella. Tällaisten perustelujen ja tällaisen uskomuksen perusteella minua pidettiin uskonnollisena intoilijana, ja koska olin jatkuvasti syventyneenä uskonnollisiin rituaaleihin ja seremonioihin, minun pelättiin useita kertoja karkaavan viidakoihin etsimään mahatmoja.

Lapsuudessani minulla oli hyvin vakava sairaus, ja lääkärit olivat menettäneet toivonsa minun paranemisestani. Kun sukulaiseni odottivat joka hetki kuolemaani, näin näyn, jolla oli niin syvä vaikutus minuun, etten voinut koskaan unohtaa sitä. Näin silloin tietyn hahmon – jota pidin tuolloin Devana, ts. Jumalana – joka antoi minulle erityistä lääkettä. Omituista kyllä, tuosta hetkestä lähtien aloin parantua. Muutamia vuosia sen jälkeen ollessani eräänä päivänä syventyneenä mietiskelyyn näin saman hahmon ja tunnistin hänet pelastajakseni. Vielä kerran hän pelasti minut kuoleman otteesta.

Muutaman vuoden kuluttua viimeksi mainitusta tapahtumasta Teosofisen Seuran perustajat tulivat Intiaan; ja muutaman kuukauden kuluttua liityin Seuraan. Siitä lähtien olen ollut todistamassa useita ilmiöitä sekä madame Blavatskyn läsnä ollessa että hänen poissa ollessaan, muiden seurassa tai yksin ollessani. Useita selostuksia niistä on julkaistu silloin tällöin *The Theosophistissa* omalla nimelläni. Useista muista tapahtumista olen kirjoittanut yksityisesti teosofiystävälle Lontoossa ja New Yorkissa. Erityisesti selostukseni, joka koskee matkaani Mahatmojen luokse ja oleskeluani heidän luonaan viime vuonna, kiinnostaa totuudenetsijöitä. Tämä selostus on julkaistu tammikuun 1884 *The Theosophistissa* (liite VIII).

Voinen lisätä tähän, että jonkin ajan kuluttua Seuraan liittymiseni jälkeen näin useita mahatmoja sekä astraalisissa että fyysisissä ruumiissaan. Eräs heistä oli Sinnettin kirjeenvaihtotoverina ja *The Occult Worldissa* julkaistujen kirjeiden kirjoittajana tunnettu mahatma. Kun näin hänet, samastin hänet heti siihen majesteettiseen Voimaan, jonka olin nähnyt nuoruudessani kolme kertaa, häneen, joka oli pelastanut elämäni kaksi kertaa ja näyttäytynyt kerran mietiskelyni aikana. Olen saanut useita kirjeitä häneltä ja muilta. Ja kaikki saman henkilön kirjoittamat kirjeet, jotka olen saanut joko suoraan itse tai jonkun muun kautta, ovat samaa käsiä.

Koska He ovat viime aikoina päättäneet antaa minulle suullista opetusta, olen saanut hyvin harvoja kirjallisia tiedonantoja. Mutta jopa näitä harvoin tulleita viestejä olen saanut madame Blavatskyn Eurooppaan lähdön jälkeen. Yhteen niistä on erityisesti kiinnitettävä huomiota tässä. Koska täällä oli tiettyjä vaikeuksia, kirjoitin Mahatmalle ja panin kirjeen pyhäinjäännöskaappiin. Olin liittänyt tuohon kirjeeseen P. Shrinevas Rown kirjeen Mahatmalle. Se oli pyhäinjäännöskaapissa jonkin aikaa. Eräänä

päivänä sain kirjeen madame Blavatskylta Englannista. Sen mukana oli Mahatman vastaus kysymykseeni, jonka olin pannut pyhäinjäännöskaappiin. En ollut kirjoittanut madame Blavatskylle asiasta mitään. Vastauksen saatuaani menin pyhäinjäännöskaapille katsomaan sinne laittamaani lähetystä, mutta huomasin, että se oli kadonnut. Koska avain oli hallussani, kukaan muu ei olisi voinut ottaa sitä. Olin kuitenkin pahoillani, ettei siellä ollut mitään vastausta Shrinevas Rown kirjeeseen. Mutta samana iltapäivänä, kun T. Vijayaraghava Charlu oli työskentelemässä toimistossa tavalliseen tapaan, hän löysi mahatman vastauksen Shrinevas Rowlle pöydältään paikasta, missä ei ollut mitään hetkeä aikaisemmin, hänen ollessa pöytänsä ääressä koko ajan.

Olen saanut useita kirjeitä Mahatmaa varten eri jäseniltä muutaman kuluneen kuukauden aikana. Jotkut vastauksista heille vastaanotin itse lähetettäväksi kirjoittajille, kun taas työtoverini saivat toisia vastauksia toimistoon tai joskus kirjoittajat saivat vastauksensa suoraan. Ennen Seuraan liittymistäni, samoin kuin sen jälkeen, madame Blavatskyn poissa ollessa yhtä hyvin kuin hänen läsnä ollessaan, tuhannessa ja yhdessä eri tilanteessa, olen saanut useita kirjeitä itselleni ja muille eri Mahatmoilta, olen nähnyt heidät, puhunut heille, kuullut heidän äänensä ja nähnyt monenlaisia ilmiöitä.

DAMODAR K. MAVALANKAR, T. S. J.

[170]

TODELLINEN TIETO

[*The Word*, I, nro 1, 21.10.1904, s. 31–2.]

Huomautus. – Ennen kuin Dâmodar lähti Adyarista hän opetti niitä, jotka pyysivät hänen apuaan, ja yksi hänen opetuksistaan, ”todellinen tieto”, on ajattoman arvokas.

L. C. L.⁷⁰

(Helmikuu 1885)

Nyt pitäisi vastata tärkeään kysymykseen: Mikä on *todellinen tieto*? Monet ihmiset sekoittavat fyysisen näkemisen tietoon. He eivät ajattele kyllin syvälle keksiäkseen, että ihminen voi *nähdä* jonkin asian, mutta ei *tietää* sitä, samoin kuin hän voi tietää jonkin asian, mutta ei kuitenkaan *nähdä* (käsittää) sitä.

Todellinen havaitseminen on todellista tietoa. Havaitseminen on sielun kyky; se on korkeamman ymmärryksen näkökykyä, joka ei koskaan erehdy. Ja sitä voidaan harjoittaa parhaiten mielen ollessa todella tyyni, kuten Mahatma K. H. huomauttaa: ”tyynen mielen rauhalliselle ja tynelle pinnalle näkymättömästä kerätyt näyt kuvastuvat näkyvässä maailmassa”. Lyhyesti – kuten hindulainen allegoria sen esittää – ”Krishna syntyy yön hiljaisuudessa.”

Okkultismissa Krishna edustaa Kristus-prinsiippiä; vedantalaisten atmaa eli seitsemättä prinssiippiä; kristittyjen Logosta – jumalaista henkeä, joka on ilmenemättömän Isän ilmennyt Poika. Yön hiljaisuudessa tarkoittaa sitä, kun vallitsee täydellinen fyysinen ja mentaalinen lepo, jolloin on mielen täydellinen hiljaisuus ja rauha. Ainoastaan silloin ihmisen yksilöllisyys – hänen korkeampi luontonsa – tulee sopivaksi käyttövälineeksi *Sanan* ilmenykselle. Tätä tarkoitetaan raamatun sanonnalla, että meidän on yritettävä saada ”pelastus Kristuksen kautta”.

Ihmisen jumalainen prinssiippi on jakamaton; inhimillinen sielu on universaalinen. Sen, joka tahtoisi elää ja viettää ikuista elämää, on eletävä

⁷⁰ Laura C. Langford Holloway oli jonkin aikaa Mestari K. H:n henkilökohtainen chela. Hänellä oli epätavallisia psyykkisiä kykyjä, jotka yhteen aikaan näyttivät olevan riittävän kehittyneitä tekemään hänestä sellaisen välittäjän kuin Dâmodar ja H. P. B.

inhimillisessä sielussa ja yhdistettävä se jumalaiseen periaatteeseen. Sen vuoksi henkilökohtaisen eristäytymisen tunne tuo *kuoleman* ja tyhjäksi-tulemisen, kun taas oikea epäitsekkäis ihmisenrakkaus sijoittaa yksilön kosketukseen jumalaisen hengen kanssa ja antaa hänelle siten ikuisen elämän. Jumalainen henki on kaiken läpäisevä, ja ne jotka asettuvat jumalaisen hengen yhteyteen, ovat välttämättä yhteydessä kaikkiin olentoihin, jotka ovat myös yhteydessä siihen.

Tästä syystä Mahatmat, jotka ovat tietoisia Logoksesta, ovat jatkuvassa magneettisessa suhteessa niihin, jotka onnistuvat vapauttamaan itsensä alemmasta eläimellisestä luonnosta; ja kehittämällä korkeampaa manasta (ymmärrys, okkultistin viides periaate) yhdistämään sen pysyvästi buddhiin ja atmaan, okkulttisessa opissa mainittuun kuudenteen ja seitsemänteen periaatteeseen.

Mahatmoista on ensin tiedettävä tällä tavalla, mikä on mahatma? Onko se hänen fyysinen ruumiinsa? Ei! Fyysisen on kadottava, ennemmin tai myöhemmin. Mutta mahatma elää korkeammassa yksilöllisyydessään, ja jotta hänet tuntisi todella, hänet on tunnettava sen yksilöllisyyden kautta, johon hän on asettunut. Ruumis on pelkästään kivun tukipiste, jonka kautta fyysiset seuraukset on saatava aikaan. Mutta hänelle ruumis on kuin talo. Hän asuu siinä niin kauan kuin se palvelee hänen tarkoitustaan.

Tieto lisääntyy sen käytön suhteessa eli toisin sanoen, mitä enemmän opetamme, sitä enemmän opimme. Samalla tavoin, mitä enemmän elintä harjoitetaan, sitä voimakkaammin sen toiminnallinen aktiivisuus lisääntyy; kunhan vain siltä ei heti edellytetä liian paljon. Samoin vahvistuu myös tahto, mitä enemmän sitä harjoitetaan; ja mitä enemmän ihminen kohtaa kiusauksia – jotka voivat olla mahdollisia vain, jos hän elää elämäntoveriensä kanssa – sitä paremmat tilaisuudet hänellä on harjoittaa ja siten vahvistaa tahtoa. Tässä prosessissa tulee hetki, jolloin hänen rakenteensa on niin muuttunut, että hän on kykenemätön työskentelemään fyysisellä tasolla. Hänen on silloin jatkettava työtään korkeammilta tasoilta, jonne hänen on vetäydyttävä. Mutta ennen kuin tuo hetki koittaa, hänen on oltava ihmiskunnan parissa ja työskenneltävä epäitsekkäästi sen todellisen kehityksen ja edistymisen puolesta. Tämä ainoastaan voi tuoda todellisen onnen.

[172]

TARKASTUSKERTOMUS

[*The Theosophist*, VI:8, Liite, toukokuu 1885, s. 197.]

Palattuani Benaresista Kalkuttaan kävin kaksi kertaa *Naisten Teosofisen Seuran* puheenjohtajan Sreemutti Swarna Kumara Devin luona. Mielestäni hän oli hyvin sivistynyt, älykäs nainen, joka on täysin omistautunut valitsemalleen tehtävälle. Osaston kokoukset pidetään kuukausittain, ja ottaen huomioon sen epäedullisen aseman, jossa hindunaisten on työskenneltävä, ja heidän vähäisen lukumääränsä Kalkutan kaupungissa, kokouksiin osallistuminen on melko vilkasta. Puheenjohtaja lukee yleensä otteita teosofisesta kirjallisuudesta ja selittää niitä jäsenten hyväksi osoittaen niiden olevan samaa kuin *vedantalaisuus* ja nojautuvan siihen. Olen kuullut pätevilta henkilöiltä, että hänen toimittamansa bengalilainen aikakauslehti *Bharati* on yksi parhaiten johdettuja lehtiä koko Intiassa; ja se käsittelee usein tärkeitä filosofisia ja metafysisiä teemoja. Toivon, että kaikki Bengalin osastot ottaisivat asiakseen rohkaista ja tukea tätä erinomaista lehteä.

Kävin myös Kalkutan osaston kahdessa kokouksessa. Olen iloinen voidessani todeta, että osallistuminen näihin kokouksiin oli runsaampaa ja niitä johdettiin paremmin kuin aikaisemmin.

Toisessa kokouksessa eilen illalla nimitettiin kolme valiokuntaa pohtimaan parhaita keinoja seuraavien päämäärien toteuttamiseksi: 1) muinaisen arjalaisen kirjallisuuden, tieteen, uskonnon filosofian jne. elvyttäminen; 2) naiskasvatuksen rohkaiseminen; 3) hyväntekeväisyyslaitoksen perustaminen tuomaan helpotusta ahdingossa oleville, apua tarvitseville ihmisille.

Olin myös läsnä Teosofisen Seuran kokouksessa 28.3. Bhowaniporessa. Siellä on päätetty avata pyhäkoulu uskonnollisen ja siveellisen opetuksen antamiseksi sanskritiksi nuorille pojille.

Kalkutta 30.3.1885

DAMODAR K. MAVALANKAR

[174]

KIRJE H. P. BLAVATSKYLTA TRI FRANZ HARTMANNILLE

[*The Path*, X, helmik. 1896, s. 332–3. Kirjeessä ei ole päiväystä, mutta se on kirjoitettu joko vuoden 1885 lopussa tai joskus 1886, todennäköisesti Würzburgista.]

Rakas tohtorini

Muutama sana vastaukseksi siihen, mitä kreivitär kertoi minulle. Minulle itselleni on vahingoksi, te sanotte, ”kertoessanne kaikille, että Dâmodar on Tiibetissä, kun hän on vain Benaresissa”. Te olette väärässä. Hän lähti Benaresista toukokuun puolivälissä (kysykää Adyarista; en voi sanoa varmasti, oliko se touko- vai huhtikuussa) ja lähti Darjeelingiin, kuten jokainen tietää, ja sieltä rajalle Sikkimin kautta. Darjeelingin kumppanimme seurasi häntä hyvän matkaa. Hän kirjoitti viimeiset sanat sieltä toimistoon hyvästellin ja sanoen: ”Ellen ole tullut takaisin heinäkuun 21 päivään mennessä, voitte pitää minua kuolleena.”

Hän ei tullut takaisin, ja Olcott kirjoitti minulle suuressa surussaan noin kaksi kuukautta sitten kysyen, tiedänkö minä jotakin. Joiltakin tiibetiläisiltä kulkukauppiailta oli tullut uutisia, että hänen näköisensä nuori mies, jolla oli pitkä aaltoileva tukka, oli löydetty jäätyneenä solasta (unohtanut nimen), kuolonkankeana, kaksitoista rupiaa taskussaan ja hänen tavaransa ja hattunsa muutaman metrin päässä. Olcott oli epätoivoissaan, mutta Maji kertoi hänelle (D. asui Majin luona jonkin aikaa Benaresissa), että Dâmodar ei ollut kuollut. Hän kuuli siitä pyhiinvaeltajilta, jotka olivat palanneet, vaikka Olcott oletti – mikä voi myös pitää paikkansa – että hän tiesi sen selvänäköisesti.

No, minä tiedän, että hän on elossa, ja olen melko varma, että hän on Tiibetissä – kuten olen myös varma, ettei hän tule takaisin – ei ainakaan vuosikausiin. Kuka kertoi teille, että hän on Benaresissa? Me haluamme hänen nyt kerta kaikkiaan kumoavan kaikki Hodgsonin arvailut ja päätelmät, että kerron vain valheita, samoin kuin ”vakoojan” touhuni ja sepitykseni – konna. Pitäkää nyt mielessänne, etten väitä olevani erehtymätön tässä asiassa. Mutta tiedän, mitä hän kertoi minulle ennen lähtöään – ja tuolloin hän ei olisi esittänyt hätävalhetta itkiessään kuin Magdalena. Hän sanoi:

”Menen teidän takianne. Jos Maha Chohan on tyytyväinen palveluksiini ja vakaumukseeni, hän sallii ehkä minun puolustavan teitä todistamalla, että mestarit *ovat* olemassa. Jos epäonnistun, kukaan ei koskaan tule näkemään minua tulevina vuosina, mutta lähetän viestejä. Mutta sillä välin vaadin

ehdottomasti ihmisiä luopumaan minun etsimisestäni. Tahdon heidän uskovan, että olen kuollut.”

Tässä on syy, miksi uskon, että hänen on täytynyt järjestää jokin temppu levittäääkseen kertomuksia jäätymisestään kuoliaaksi.

Mutta jos poikaparkaa olisi todella kohdannut sellainen onnettomuus – silloin luulen, että tekisin itsemurhan; sillä hänen lähtönsä johtui puhtaasti minun vaikutuksestani.⁷¹ En antaisi koskaan itselleni anteeksi sitä, että sallin hänen lähteä. Se on totuus ja ainoa totuus. Älkää olko kova, tohtori – antakaa hänelle anteeksi hänen tahtoen tai tahtomattaan tekemänsä virheet ja erehdykset.

Poikaparalla, oli hän sitten elävä tai kuollut, ei ole tiedossa onnellisia aikoja, koska hän on koeajalla ja se on kauheaa. Toivon teidän kirjoittavan jollekulle Kalkuttaan kysyäkseen Darjeelingista, onko asia niin vai ei. Uskon Sinnetin kirjoittavan teille.

Teille aina kiitollisena
H. P. B.

⁷¹ Asia on niin, että Dâmodaria ei koskaan pyydetty menemään Tiibetiin, vaan pyytäen lupaa sinne menoa varten hän lähti lopulta H. P. B:n suostumuksella, missä tilanteessa saatoin hänet laivalle. H. (Luultavasti tri Hartmann.)